

อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ศึกษากรณีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่
อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

ศักดิ์กร วัฒนกุล

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ปริธี พนมยงค์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ปีการศึกษา 2566

CYBERCRIME, A CASE STUDY OF DISCLOSURE OF PERSONAL
INFORMATION IN A MANNER THAT DAMAGE OTHERS (DOXING)

SAKDIKORN WATTANAKULL

A Thematic Paper Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Laws Department of Law,
Pridi Banomyong Faculty of Law
Dhurakij Pundit University
Academic Year 2023

หัวข้อสารนิพนธ์	อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ศึกษากรณีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)
ชื่อผู้เขียน	ศักติกร วัฒนกุล
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. จิรวุฒิ ลิปิพันธ์
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2566

บทคัดย่อ

ในโลกปัจจุบันความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร มีเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้บุคคลสามารถเชื่อมต่อกันได้โดยง่ายและไร้พรมแดน บุคคลสามารถแสดงความคิดเห็นใด ๆ หรือ อยากรู้อะไรก็หาเจอ ข้อมูลส่วนตัวให้ใครทราบก็สามารถทำได้โดยง่ายแค่ปลายนิ้ว และในทางกลับกันบุคคลอื่นก็อาจรู้ได้ว่าใครทำอะไรที่ไหน รวมถึงข้อมูลประวัติส่วนตัวของบุคคลใด ก็สามารถค้นหาได้ง่าย ไม่ว่าจะในโซเชียลมีเดีย หรือ ใน search engine ต่าง ๆ ซึ่งการที่สามารถค้นหาข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นและส่งต่อกันได้โดยง่ายนั้น ถือเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งต่อการถูกผู้ที่ไม่หวังดีนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไปใช้ในลักษณะที่ต้องการให้เจ้าของข้อมูลถูกคุกคาม ได้รับความเสียหาย ซึ่งการกระทำดังกล่าวเรียกว่า “Doxing” โดยเป็นการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล ซึ่งวิธีดังกล่าวถือเป็นอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ (Cybercrime) อย่างหนึ่ง และมักจะถูกนำมาใช้ในลักษณะเป็นการลงโทษทางสังคมหรือการสร้างความปลอดภัยขึ้นในสังคม

จากการศึกษากฎหมายของเขตปกครองพิเศษฮ่องกง ประเทศสิงคโปร์ ประเทศสหรัฐอเมริกาในส่วนของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย มลรัฐแอริโซนา หรือ เนเธอร์แลนด์ พบว่า สหรัฐอเมริกาในส่วนของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย มลรัฐแอริโซนา หรือ เนเธอร์แลนด์ ได้มีการบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ไว้ในประมวลกฎหมายอาญา ส่วนเขตปกครองพิเศษฮ่องกง และ ประเทศสิงคโปร์ ได้บัญญัติให้การ Doxing เป็นความผิดอาญาเช่นกันโดยบัญญัติขึ้นเป็นกฎหมายพิเศษต่างหากจากประมวลกฎหมายอาญา และ ประเทศเนเธอร์แลนด์ก็เป็นอีกประเทศที่มีแนวโน้มที่จะพัฒนาให้การ Doxing เป็นความผิดอาญา ส่วนประเทศไทยนั้น ถือเป็นประเทศหนึ่งที่ได้ให้ความสำคัญกับในเรื่องความเป็นส่วนตัวในข้อมูลส่วนบุคคลเป็นอย่างมากโดยได้มีการบัญญัติคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32 แต่ทั้งนี้ประเทศไทยก็ยังไม่มียกกฎหมายใดที่สามารถนำมาใช้เป็นมาตรการบังคับทางอาญาสำหรับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ได้

จากการวิจัยผู้เขียนเห็นว่า ประเทศไทยควรเพิ่มมาตรการบังคับทางอาญาสำหรับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เพื่อเป็นการข่มขู่ ยับยั้ง ผู้ที่กระทำ

การ Doxing หรือ คิดจะกระทำการ Doxing โดยเป็นการเพิ่มบทบัญญัติความผิดไว้ในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 เนื่องจากมาตรา 14 เป็นบทบัญญัติที่ใช้ลงโทษเกี่ยวกับการนำข้อมูลต่าง ๆ เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งมีลักษณะเป็นอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์เช่นเดียวกับการ Doxing

คำสำคัญ: ข้อมูลส่วนบุคคล, การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น, Doxing

อาจารย์ที่ปรึกษา

Thematic Paper Title	CYBERCRIME, A CASE STUDY OF DISCLOSURE OF PERSONAL INFORMATION IN A MANNER THAT DAMAGE OTHERS (DOXING)
Author	Sakdikorn Wattanakull
Thematic Paper Advisor	Jirawut Lipipun, Dh.D.
Program	Master of Laws
Academic Year	2023

ABSTRACT

In today's world, advancements in information technology and communication have rapidly increased connectivity among individuals. People can easily interact and share their thoughts or personal information with just a few clicks while simultaneously gaining easy access to information about others, including personal histories, through social media or various search engines. The ability to access and distribute personal information about someone else without their consent is a significant problem, as it can lead to harassment and harm. This act is known as "Doxing" and is considered a form of cybercrime. It is often used to impose social penalties or instigate hatred in society.

From the study of the legal provisions in special administrative regions like Hong Kong, Singapore, the United States (specifically California and Arizona), and the Netherlands, it is found that the United States, specifically California and Arizona, and the Netherlands, have enacted criminal provisions regarding the disclosure of personal information that may cause harm to others (Doxing) in their criminal codes. Special administrative regions like Hong Kong and countries like Singapore have also criminalized Doxing through separate legislation, distinct from general criminal laws. Furthermore, the Netherlands is showing a tendency to develop Doxing as a criminal offense. In contrast, Thailand is a country that places great importance on personal data privacy, having enshrined data protection rights in its Constitution under the Buddhist Era of 2560 (2017). However, Thailand lacks a specific criminal law to address the unauthorized disclosure of personal information that may cause harm to others (Doxing).

This research suggests that Thailand should consider introducing criminal provisions specifically targeting the disclosure of personal information that may cause harm to others (Doxing). This addition would serve to deter and penalize individuals who engage in or

contemplate Doxing activities. It is suggested that such provisions could be incorporated into Article 14 of the Computer Crime Act of 2017 (B.E. 2560), as Article 14 addresses offenses related to data intrusion into computer systems, which aligns with the nature of computer crimes such as Doxing.

Keywords: Personal data, Unauthorized personal data disclosure leading to potential harm, Doxing

Advisor

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความเอื้อเฟื้อและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของ อาจารย์ ดร. จิรวุฒิ ลิปิพันธ์ ที่ได้ให้ความกรุณาสละเวลาอันมีค่ารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์ได้กรุณาให้ความรู้ ช่วยแก้ไข ชี้แนะแนวทางต่าง ๆ และ ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาค้นคว้าในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ จนกระทั่งสารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

นอกจากนี้ผู้เขียนยังขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์ ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่ารับเป็นประธานกรรมการสอบสารนิพนธ์ และ รองศาสตราจารย์ อัจฉริยา ชูตินันท์ ที่กรุณาเป็นคณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำ แนวทาง และ การแก้ไขสารนิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์

สุดท้ายนี้ผู้เขียนขอขอบคุณ พี่ต้อม พี่เอี้ยง ตลอดจนบิดา มารดา เพื่อน ๆ ทุกท่าน ที่คอยให้กำลังใจและความช่วยเหลือผู้เขียนในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์

ศักติกร วัฒนกุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ณ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	4
1.3 สมมติฐานของการศึกษา.....	4
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....	5
1.5 วิธีดำเนินการศึกษา.....	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
2. ลักษณะของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหาย.....	6
แก้อื่น (Doxing) และ แนวคิดและทฤษฎีในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล	
2.1 อาชญากรรมทางไซเบอร์ (Cyber Crime)	6
2.2 ความหมายของข้อมูลส่วนบุคคล (Personal Data)	7
2.3 การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและรูปแบบของข้อมูลส่วนบุคคล.....	11
2.4 แนวคิดเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล.....	13
2.5 ลักษณะของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความ.....	17
เสียหายแก่อื่น (Doxing)	
2.6 ลักษณะของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจ.....	22
ก่อให้เกิดความเสียหายแก่อื่น (Doxing) และ ความเสียหายของการ Doxing	
2.7 แนวคิดในการกำหนดความผิด และ โทษทางอาญา.....	23
3. กฎหมายที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความ.....	27
เสียหายแก่อื่น (Doxing)	
3.1 ประเทศสิงคโปร์.....	27

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา.....	45
3.3 เขตปกครองพิเศษฮ่องกง.....	54
3.4 ประเทศเนเธอร์แลนด์.....	56
3.5 ประเทศไทย.....	58
4. วิเคราะห์การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น.....	72
(Doxing)	
4.1 การกำหนดความผิดและโทษทางอาญาสำหรับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล.....	72
ในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)	
4.2 วิเคราะห์กรณีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิด.....	78
ความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ในประเทศไทย	
4.3 หน่วยงานที่ใช้บังคับกฎหมายในการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล.....	83
ในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)	
4.4 เปรียบเทียบมาตรการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจ.....	86
ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)	
5. บทสรุป และ ข้อเสนอแนะ.....	91
5.1 บทสรุป.....	91
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	94
บรรณานุกรม.....	97
ประวัติผู้เขียน.....	104

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	กฎหมายของประเทศไทยในปัจจุบันยังไม่สามารถใช้กับการ Doxing ได้ทุกกรณี.....	75
4.2	กฎหมายต่างประเทศที่ใช้บังคับกับ การ Doxing	86
4.3	กฎหมายของประเทศไทยที่อาจนำมาใช้บังคับกับการ Doxing ได้.....	88

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
4.1 การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลผู้ที่ดำรงกรณีสี่ที่ 1	78
4.2 การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของสมาชิกวุฒิสภา กรณีสี่ที่ 3.....	79
4.3 การเผยแพร่ข้อมูลส่วนตัวของกำนันรูป.....	81

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในเรื่องความเป็นส่วนตัวในข้อมูลส่วนบุคคลนั้น ถือเป็นสิทธิมนุษยชนที่นานาประเทศให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยมีการบัญญัติคุ้มครองไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1948¹ และประเทศไทยก็ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากโดยมีการบัญญัติถึงสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลไว้ใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 และ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32

ในโลกปัจจุบันความก้าวหน้าของเทคโนโลยีมีเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ไม่ว่าจะในด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และ ด้านการสื่อสาร ซึ่งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดังกล่าวนี้ นำพาสังคมไทยไปสู่การเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านวิถีชีวิต สังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และ โดยเฉพาะด้านการสื่อสาร ซึ่งทำให้การเชื่อมต่อระหว่างบุคคลนั้นสามารถทำได้สะดวก และ ไร้พรมแดน ใคร่อยากแสดงความคิดเห็นใด ๆ หรืออยากแชร์ข้อมูลส่วนตัวให้ใครทราบก็สามารถทำได้โดยง่ายแค่ปลายนิ้ว ดังนั้นจึงส่งผลให้การค้นหาและเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคล (Personal Information) ของบุคคลอื่นนั้น สามารถทำได้ง่ายโดยข้อมูลส่วนบุคคลนั่นเองถือเป็นสิ่งที่มีมูลค่าต่อการประกอบธุรกิจของภาคเอกชนในปัจจุบันเป็นอย่างมาก สามารถนำไปใช้สร้างประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ เกิดธุรกิจรูปแบบใหม่ ๆ ที่อาศัยข้อมูลส่วนบุคคลเป็นฐานในการศึกษา วิเคราะห์ และทำความเข้าใจพฤติกรรมของผู้บริโภค (Data Analytics) เพื่อใช้ในการวางแผนด้านการตลาด ปรับทิศทางการดำเนินธุรกิจ ดังนั้นในภาคธุรกิจจึงส่งผลให้เกิดการละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวโดยการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ในทางธุรกิจ ไม่ว่าจะทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ ดังนั้นประเทศไทยจึงได้มีการบังคับใช้กฎหมาย พรบ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ที่มีสาระสำคัญเป็นการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจากบริษัทหรือองค์กรธุรกิจที่มีการรวบรวมและเก็บหรือนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้โดยมิชอบ²

แต่ในขณะเดียวกันนอกจากการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ในทางธุรกิจแล้วก็อาจมีผู้ที่ไม่หวังดีนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไปใช้ในลักษณะที่ต้องการให้เจ้าของข้อมูลถูกคุกคาม ได้รับความเสียหาย ซึ่งการกระทำดังกล่าวเรียกว่า “Doxing” ซึ่งการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะดังกล่าว มักจะถูกนำมาใช้ในลักษณะเป็นการลงโทษทางสังคม

¹ ‘ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน’ (Amnesty international Thailand)
<<https://www.amnesty.or.th/our-work/hre/udhr/>> สืบค้นเมื่อ 9 กันยายน 2566.

² ปิยะขวัญ ชมชื่น, ‘ความผิดเกี่ยวกับ Doxing ของสิงคโปร์’ (lawforasean, 30 มีนาคม 2563)
<<https://lawforasean.krisdika.go.th/Content/View?Id=758&Type=1>> สืบค้นเมื่อ 9 กันยายน 2566.

คำว่า “Doxing” เป็นคำที่ใช้มาตั้งแต่ ค.ศ. 1990 ในกลุ่มของ Hacker โดยมาจากคำว่า “Dropping dox” ที่ใช้อธิบายพฤติกรรมของกลุ่ม Hacker ที่เผยแพร่เอกสารข้อมูลส่วนบุคคลของ Hacker รายอื่น ๆ เพื่อเปิดเผยตัวตนของฝ่ายตรงข้าม และเพื่อให้ผู้ถูกเผยแพร่ข้อมูลถูกคุกคามและได้รับความเสียหาย³

พจนานุกรมของมหาวิทยาลัย Cambridge ได้ให้คำจำกัดความ Doxing หมายถึง การกระทำที่เป็นการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล โดยเฉพาะการเผยแพร่ ชื่อ ที่อยู่ ฯลฯ ที่อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว⁴

จากคำนิยามของคำว่า Doxing จะพบการ Doxing นั้นมีลักษณะเป็นอาชญากรรมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรม หรือที่เรียกกันว่า Cyber Crime

สำหรับประเทศไทยถือเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับข้อมูลส่วนบุคคลเป็นอย่างมาก โดยได้มีบัญญัติรับรองและคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในอดีต ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 35 และ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ฉบับในปัจจุบัน มาตรา 32 ก็ได้บัญญัติรับรองและคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลไว้ และ ยังได้รับการรับรองในสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคีอีก และ ยังมีกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ที่คุ้มครองไม่ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่น ซึ่งผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลนั้นได้แก่บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจ เกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และมีพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ที่คุ้มครองการเผยแพร่ข้อมูลเท็จ หรือ ข้อมูลลามกอนาจาร และมีพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ที่เป็นหลักประกันสิทธิแก่ประชาชนในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในครอบครองของหน่วยงานราชการ และ มุ่งคุ้มครองเจ้าหน้าที่ของรัฐในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลโดยสุจริต แต่ก็ยังปรากฏว่ามีบุคคลจำนวนมากที่ได้รับผลกระทบจากเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล เนื่องจากสังคมไทยยังมีความรู้ความเข้าใจ และ มีความตื่นตัวในเรื่องการคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลค่อนข้างจำกัด ซึ่งสิทธิความเป็นส่วนตัวนี้เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนควรได้รับการรับรองและคุ้มครอง อีกทั้งในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่เอาผิดกับบุคคลธรรมดาที่สามารถสืบค้นข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นได้จากอินเทอร์เน็ต และ นำข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นไปเปิดเผย จนทำให้ผู้ที่ถูกเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นถูกรบกวน เกิดความเดือดร้อนเสียหาย หรือ ถูกคุกคาม จนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายอื่นๆต่อไป ไม่ว่าจะเป็นอันตรายแก่กาย หรือ จิตใจ แต่ทั้งนี้เราอาจลงโทษบุคคลที่เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของคนอื่นจนเป็นเหตุให้

³ เพิ่งอ้าง 1.

⁴ Cambridge Dictionary - Doxing - the action of finding or publishing private information about someone on the internet without their permission, especially in a way that reveals their name, address, etc.: Doxing may be carried out for law enforcement reasons, as well as being used to harass or victimize people.

เขาได้รับอันตรายได้ ในรูปแบบของการเป็นผู้สนับสนุนการกระทำผิด ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 แต่ การลงโทษในฐานะเป็นผู้สนับสนุนนั้น คุณธรรมทางกฎหมายไม่ได้มุ่งคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล ดังนั้น ประเทศไทยควรมีกฎหมายที่ป้องกันหรือลงโทษบุคคลที่นำข้อมูลส่วนบุคคลของคนอื่นมาเผยแพร่จนผู้ที่ถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลนั้นมาเผยแพร่เกิดความเสียหายโดยเฉพาะ

เนื่องจากในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่ใช้บังคับกับกรณีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) จึงส่งผลให้บุคคลหลายคนมักใช้วิธีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นเครื่องมือในการลงโทษทางสังคมออนไลน์ต่อบุคคลที่มีการกระทำที่ผิดไปจากบรรทัดฐานของกลุ่มคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือที่เรียกกันว่าการล่าแม่มดออนไลน์ โดยวิธีการขุดคุ้ยข้อมูลส่วนตัวของผู้ที่มีความคิดเห็นต่างจากตน ไม่ว่าจะเป็น ชื่อจริง นามสกุลจริง ที่อยู่ ประวัติการศึกษา ชื่อ บิดามารดา หมายเลข โทรศัพท์ สถานที่ทำงาน และ รสนิยมส่วนตัว ตลอดจนเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่ใช้อยู่ เพื่อให้ถูกรุมประณามด้วยถ้อยคำหยาบคาย เกิดความเครียด อับอาย และสูญเสียความมั่นใจที่จะอยู่ในสังคม หรือ เหนือร้ายแรงประการอื่นไม่ว่าจะเป็น การคุกคาม ช่มชู้ ไล่ล่า ทั้งในโลกความเป็นจริงและโลกเสมือน อีกทั้งการ Doxing ยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสร้างความเกลียดชังให้กับสังคม⁵

ตัวอย่างกรณีที่ใช้การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นเครื่องมือในการลงโทษทางสังคมและสร้างความเกลียดชังในสังคม เช่น คดีความขัดแย้งทางการเมืองต่าง ๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน

ในอดีตเคยมีกรณีบุคคลเข้าไปคอมเมนต์ภาพของอดีตนายกรัฐมนตรี ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร แล้วทำให้กลุ่มการเมืองของอีกฝ่ายไม่พอใจ จึงถูกกลุ่มการเมืองอีกฝ่ายขุดเอาประวัติแล้วนำข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ ชื่อ – นามสกุล, วัน เดือน ปี เกิด, เบอร์โทรศัพท์, ที่อยู่, รวมถึงตลอดถึงข้อมูลของบุคคลที่ใกล้ชิด เช่น บิดา มารดา มาโพสต์ประจานในโลกออนไลน์ ทำให้ถูกไล่ล่า ถูกคุกคาม⁶

หรือ กรณีบุคคลถือป้ายต่อต้านนายก แล้วถูกผู้สนับสนุนรัฐบาลนำภาพของเธอมาลงใน Social network และทำการล่าแม่มดเสียประจานพร้อมนำข้อมูลส่วนบุคคลมาเปิดเผยโดยเฉพาะข้อมูลสถานที่ทำงาน รวมไปถึงการติดต่อข้อความบนป้ายในลักษณะเป็นการประกาศขายบริการทางเพศ พร้อมทั้งมีการเข้าไปโพสต์ใน เพจ 'Prima Gold' เรียกร้องให้ดำเนินการกับพนักงานคนดังกล่าว⁷

⁵ อภิเดช เตปิน, 'รูปแบบของการล่าแม่มดออนไลน์ในบริบทสังคมไทย' (ตุลาคม 2561-มีนาคม 2562) 1 วารสารสหวิทยาการ, 134-184.

⁶ Drama-addict, 'การล่าแม่มดเกิดขึ้นกับมวลชนทุกสีทุกฝ่ายครับ...' (Facebook, 24 ธันวาคม 2556) <https://www.facebook.com/DramaAdd/photos/a.411063588290.186101.141108613290/10152099760488291/?paipv=0&eav=Afb4umavWKRE1e01jvzc3ttRbxZn0yH1-tZF1oNo37rbEKNgwLecaqCnRiF3mVnF5gA&_rdr> สืบค้นเมื่อ 6 พฤษภาคม 2566.

⁷ Voice TV, 'เสื้อแดงล่าแม่มด... ขอยธรรมแล้วหรือ???' (voicetv, 17 ตุลาคม 2553) <<https://www.voicetv.co.th/read/85329>> สืบค้นเมื่อ 6 พฤษภาคม 2566.

หรือ ในปัจจุบันกรณีสมาชิกวุฒิสภา ที่ออกมาแสดงความคิดเห็นว่าไม่เห็นด้วยการในการที่จะไม่โหวตให้นาย พิธา ลิ้มเจริญรัตน์เป็นนายกรัฐมนตรี คนที่ 30 ตามเสียงข้างมากของ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถูกกลุ่มผู้ ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดดังกล่าว นำข้อมูลส่วนบุคคลมาลงโพสต์ลงใน social media ไม่ว่าจะเป็น Facebook Twitter เพื่อเป็นการข่มขู่ และ คุกคาม สมาชิกวุฒิสภาให้เห็นด้วยไปกับแนวทางของกลุ่มของตน

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าในประเทศไทยมีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) อยู่ตลอดเวลา และ การ Doxing ทำให้บุคคลที่เป็นเหยื่อถูกคุกคามอย่างร้ายแรง และ ตลอดไป เนื่องจากในโลกออนไลน์ข้อมูลส่วนบุคคลถ้าได้มีการเผยแพร่ออกไปแล้วในโลกอินเทอร์เน็ตหรือโซเชียลมีเดียก็ยากที่จะทำให้ข้อมูลนั้นหายไปจากโลกอินเทอร์เน็ตหรือโซเชียลมีเดีย ดังนั้นหากประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่สามารถเอาผิดการกระทำ Doxing ได้ การ Doxing ก็จะมีมากขึ้นเรื่อย ๆ และ สังคมไทยก็จะเกิดความขัดแย้ง ความเกลียดชังอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นประเทศไทยควรที่จะเริ่มตระหนักถึงการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) และ ออกมาตรการบังคับทางอาญาที่มีบทลงโทษที่เหมาะสมกับความผิดเพื่อเอาผิดกับบุคคลที่ทำการ Doxing เพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้ง ไม่ให้บุคคลผู้ที่เคยกระทำการ Doxing มาแล้วกระทำความผิดซ้ำอีก และ เพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งประชาชนภายในประเทศไม่ให้กระทำการ Doxing

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. ศึกษาวิธีการ การค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอม จากเจ้าของข้อมูล และ แนวคิดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
2. ศึกษาปัญหา การไม่มีกฎหมายบังคับใช้ และ ผลกระทบของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น
3. ศึกษากฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม
4. เพื่อค้นหา และ กำหนดมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม สำหรับประเทศไทย

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ถึงแม้ว่าประเทศไทยนั้น จะมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่บัญญัติรับรองและคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลไว้ อีกทั้งยังมีพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ที่คุ้มครองไม่ให้ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่น ซึ่งผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลนั้นได้แก่บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจ เกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และมีพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ที่คุ้มครองการเผยแพร่ข้อมูลเท็จหรือ ข้อมูลลามกอนาจาร และ มีพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ที่เป็นหลักประกันสิทธิ

แก่ประชาชนในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารที่อยู่ในครอบครองของหน่วยงานราชการ และ มุ่งคุ้มครองเจ้าหน้าที่ของรัฐในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลโดยสุจริต แต่ในปัจจุบันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ในประเทศไทยนั้นก็ยังมีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่บัญญัติขึ้นมาเพื่อที่จะเอาผิดกับบุคคลธรรมดาทั่วไปที่สามารถสืบค้นข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นได้จากอินเทอร์เน็ต และ นำข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นที่ค้นหาได้นั้นไปเปิดเผย จนทำให้ผู้ที่ถูกเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นถูกรบกวน เกิดความเดือดร้อนเสียหาย หรือ ถูกคุกคาม จนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายอื่น ๆ ต่อไป ไม่ว่าจะเป็นอันตรายแก่กาย หรือ จิตใจ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยทางนิติศาสตร์โดยเน้นเฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ในเรื่องการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นของประเทศสิงคโปร์ และ ของประเทศสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะกฎหมายของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยศึกษาถึงลักษณะของกฎหมายของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่น เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายของประเทศไทย ให้มีมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นต่อไป

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

ศึกษาโดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร โดยการรวบรวมและค้นคว้า ข้อมูลซึ่งเป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ จากหนังสือ ตำราวิชาการ บทความ วารสาร สิ่งพิมพ์ รายงานการวิจัย ความเห็นของนักวิชาการ ตำบัทกฎหมาย ตลอดจนข้อมูลจากเว็บไซต์ต่าง ๆ เพื่อนำมารวบรวมวิเคราะห์ให้เป็นระบบ และศึกษาหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบและเข้าใจถึงปัญหา การค้นหาหรือเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอม จากเจ้าของข้อมูล และ ผลกระทบจากการกระทำดังกล่าว
2. ทำให้ทราบและเข้าใจถึงแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และ การกำหนดความผิดอาญา
3. ทำให้สามารถวิเคราะห์และเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นโดยไม่ได้รับความยินยอมของต่างประเทศ และ ของประเทศไทย
4. ทำให้ทราบแนวทางการกำหนดมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม ของประเทศไทย

บทที่ 2

ลักษณะของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) และ แนวคิดและทฤษฎีในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ในบทนี้จะกล่าวถึงความหมายของอาชญากรรมทางไซเบอร์ และ ความหมายของข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้มีการบัญญัติไว้ในระดับสากลและในระดับกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ และการให้ความสำคัญกับข้อมูลส่วนบุคคลทั้งในประเทศไทยและในระดับสากล อีกทั้งลักษณะของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ลักษณะของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อและความเสียหายที่ได้รับจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจสาเหตุ ความเสียหาย และความจำเป็นในการที่จะต้องหาแนวทางในการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

2.1 อาชญากรรมทางไซเบอร์ (Cyber Crime)

ความหมายของคำว่า “อาชญากรรมทางไซเบอร์” นั้นไม่ได้คำนิยามที่เป็นสากลนิยามไว้ แม้กระทั่งในอนุสัญญาอาชญากรรมไซเบอร์ (convention on cybercrime 2001) ซึ่งเป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศที่ประเทศกว่า 100 ประเทศร่วมลงนามก็ไม่ได้ให้คำจำกัดความไว้ แต่มุ่งให้แต่ละประเทศกำหนดคำนิยาม วางกรอบในเรื่อง อาชญากรรมทางไซเบอร์ ไว้ในกฎหมายในประเทศตน ซึ่งแต่ละประเทศก็มักใช้คำที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็น Computer Crime, Cyber Crime, Online Crime, Computer Misuse แต่อย่างไรก็ตามก็ไม่มีประเทศไหนที่กำหนดคำนิยามของการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ หรือ อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ไว้ เนื่องจาก การพัฒนาทางเทคโนโลยีในสมัยนี้เป็นไปด้วยความรวดเร็ว และ ยังจะพัฒนาต่อไปเรื่อย ๆ ในอนาคตไม่รู้จัก ซึ่งจะกระทบต่อการกำหนด ลักษณะ วิธีการ เครื่องมือ และ เป้าหมายในการกระทำความผิด เพราะเมื่อเทคโนโลยีมีความก้าวหน้าขึ้น ลักษณะ วิธีการ เครื่องมือ ในการกระทำความผิดก็จะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ กล่าวคือ ใครจะคิดไว้ในปัจจุบัน โทรศัพท์เพียงเครื่องเดียวก็สามารถใช้ก่ออาชญากรรมได้แล้ว อีกทั้งอาชญากรรมทางไซเบอร์ยังมีการกำหนดเป้าหมายใหม่ ๆ ได้ไม่รู้จัก⁸

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะไม่มีกฎหมายกำหนดคำนิยามของคำว่า “อาชญากรรมทางไซเบอร์” ไว้ก็ตาม แต่ก็มีนักกฎหมายหลายท่านที่ให้คำจำกัดความของคำว่า “อาชญากรรมทางไซเบอร์” ไว้ เช่น⁹

ใน The Criminal Police Working Group of The Federation and the Lands ของประเทศเยอรมัน ให้คำนิยามของคำว่า Cyber – Crime ว่าคือ พฤติกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ที่เกิดโดยอาศัยระบบ

⁸ สาวตรี สุขศรี, *กฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์และอาชญากรรมไซเบอร์* (พิมพ์ครั้งที่ 2, โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอนคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2563) 69-70.

⁹ เพิ่งอ้าง 70-73.

ประมวลผลข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการกระทำความผิด หรือ ทำให้ระบบประมวลผลนั้นเป็น วัตถุประสงค์แห่งการกระทำความผิด

ใน The Australian Centre for Police Research ให้คำนิยามของคำว่า Cyber – Crime ว่าคือ ความผิดที่คอมพิวเตอร์ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด หรือ เป็นเป้าหมายในการกระทำความผิด หรือ ใช้เป็นอุปกรณ์เก็บข้อมูลในการกระทำความผิด

ในส่วนของประเทศไทย คณะผู้จัดทำร่างกฎหมาย อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ เคยอธิบายลักษณะ ของการกระทำที่เป็นอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ว่าคือ การใช้คอมพิวเตอร์ในการกระทำความผิด ซึ่งอาจกระทำ ต่อระบบคอมพิวเตอร์ ระบบเครือข่าย ระบบข้อมูล

จากคำนิยามข้างต้นก็พอที่จะจำแนกอาชญากรรมทางไซเบอร์ ได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ

(1) อาชญากรรมที่มุ่งเป้าหมายกระทำต่อคอมพิวเตอร์ หรือ ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ เช่น การทำลายข้อมูลคอมพิวเตอร์

(2) อาชญากรรมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรม เช่น การฉ้อโกงทาง อินเทอร์เน็ต หรือ ขายสินค้าผิดกฎหมาย

ตัวอย่างของการกระทำที่ทุกคนยอมรับว่าการกระทำเหล่านี้เป็นอาชญากรรมทางไซเบอร์ เช่น ¹⁰

Cyberbullying ซึ่งเป็นการกลั่นแกล้งโดยอาศัยเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือ อินเทอร์เน็ต กับ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์

Cyberstalking ซึ่งเป็นการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรืออินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการสะกด รอยติดตาม คุกคามบุคคลอื่น

Cyber Harassment ซึ่งเป็นการส่งข้อความไม่พึงประสงค์ไปหาบุคคลอื่น โดยวิธีทาง อิเล็กทรอนิกส์ อันเป็นการคุกคาม ล่วงละเมิด ทำให้บุคคลอื่นตกใจกลัว

Cyber Extortion เป็นการกรรโชกทาง Cyber รูปแบบหนึ่ง แต่ผู้กระทำไม่ได้มุ่งเอาประโยชน์ใน ลักษณะที่เป็นทรัพย์สินแต่มุ่งประโยชน์ในลักษณะที่เป็นการตอบสนองความต้องการทางเพศต่อตนเองแทน

2.2 ความหมายของข้อมูลส่วนบุคคล (Personal Data)

ความหมายของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” ถือว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมาก กฎหมายจะคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเพียงใดขึ้นอยู่กับคำนิยามของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” และ คำนิยามจะเป็นสิ่งที่ แสดงให้เห็นถึงนโยบายอันเป็นกรอบของการใช้อำนาจอรัฐ ซึ่งหากให้คำนิยามไว้ในความที่กว้างก็จะเกิดปัญหา ในการตีความโดยแต่ละประเทศได้ให้คำนิยามของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” ไว้ในความหมายที่แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

(1) องค์การเพื่อความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (OECD) ได้ให้ความหมายของคำว่า ข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในแนวปฏิบัติของ OECD ว่าด้วยการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวและกระแสข้อมูลข้าม

¹⁰ เฟิ่งอ่าง 229-235.

พรมแดนว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึง ข้อมูลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการระบุตัวตน หรือ ที่ระบุตัวตนของเจ้าของข้อมูลได้¹¹

(2) สหภาพยุโรป (EU) ได้ให้ความหมายของคำว่าข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในหลายที่ ดังต่อไปนี้

(2.1) กรอบข้อตกลงการโอนข้อมูลระหว่างสหภาพยุโรปและสหรัฐอเมริกา (EU-U.S. Privacy Shield) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึง ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการระบุตัวตน หรือ ที่ระบุตัวตนได้ ซึ่งอยู่ในขอบเขตของคำสั่งที่ได้รับจากองค์กรในสหรัฐอเมริกาจากสหภาพยุโรป และบันทึกในรูปแบบต่าง ๆ¹²

(2.2) กฎหมายของสหภาพยุโรปที่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ บริษัท ธุรกิจที่จัดเก็บและจัดการข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องเพิ่มมาตรการการคุ้มครองความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคลตามฐานที่ขอด้วยกฎหมายหรือ General Data Protection Regulation ได้ให้ความหมายของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึง ข้อมูลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการระบุตัวตน หรือ ที่ระบุตัวตนของเจ้าของข้อมูลได้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม เช่น หมายเลขประจำตัว ข้อมูลตำแหน่งที่ตั้ง ข้อมูลที่ระบุได้ทางออนไลน์ หรือปัจจัยอื่นเฉพาะ ทางกาย สรีรวิทยา พันธุกรรม จิตใจ เศรษฐกิจ วัฒนธรรม หรือสังคมของบุคคลนั้น¹³

(3) ประเทศอังกฤษ มีพระราชบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูล ค.ศ. 2018 (Data Protection Act 2018) ที่ให้ความหมายของคำว่า "ข้อมูลส่วนบุคคล" หมายถึง ข้อมูลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการระบุตัวตน หรือ ที่ระบุตัวตนของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ได้¹⁴

(4) ประเทศเยอรมัน ได้ให้ความหมายของคำว่าข้อมูลส่วนบุคคลไว้ใน Federal Data Protection Act 2001 ว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึง ข้อมูลอันใดอันหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนบุคคลของบุคคลธรรมดา บุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือ ของบุคคลธรรมดาที่อาจระบุตัวได้¹⁵

¹¹ OECD Guidelines on the Protection of Privacy and Transborder Flows of Personal Data Part 1 b) "Personal data" means any information relating to an identified or identifiable individual (data subject).

¹² EU- U.S. Privacy Shield Framework Principles, Overview, 8 Definitions: "Personal data" and "personal information" are data about an identified or identifiable individual that are within the scope of the Directive, received by an organization in the United States from the European Union, and recorded in any form.

¹³ Regulation (EU) 2016/679, Article 4 Definitions (1) "Personal data" means any information relating to an identified or identifiable natural person ('data subject'); an identifiable natural person is one who can be identified, directly or indirectly, in particular by reference to an identifier such as a name, an identification number, location data, an online identifier or to one or more factors specific to the physical, physiological, genetic, mental, economic, cultural or social identity of that natural person.

¹⁴ Data Protection Act 2018, Section 5 "Personal data" means any information relating to an identified or identifiable living individual.

¹⁵ Federal Protection Act, Section 46

(5) ประเทศสิงคโปร์ ได้ให้ความหมายของคำว่าข้อมูลส่วนบุคคลไว้ใน Personal Data Protection Act 2012 ว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่สามารถระบุตัวตนได้ ไม่ว่าจะจริงหรือไม่ก็ตาม

(a) จากข้อมูลนั้น หรือ

(b) จากข้อมูลนั้นและข้อมูลอื่น ๆ ที่องค์กรมีหรือมีแนวโน้มที่จะเข้าถึง”¹⁶

อีกทั้งให้ความหมายของคำว่า ข้อมูลระบุตัวตน หรือ identity information ไว้ใน Protection from Harassment Act (POHA) ว่าหมายถึง ข้อมูลใด ๆ ที่สามารถระบุ หรือกล่าวอ้างถึงตัวบุคคล อาทิ ชื่อ ที่อยู่ อีเมลหมายเลขโทรศัพท์วันเดือนปีเกิด หมายเลขบัตรประจำตัว ประชาชน หมายเลขหนังสือเดินทาง ลายเซ็น (ไม่ว่าจะเป็นลายมือหรืออิเล็กทรอนิกส์) รหัสผ่าน ภาพถ่ายหรือ วิดีโอใด ๆ ที่แสดงถึงบุคคล รวมถึง ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว การทำงาน หรือการศึกษาของบุคคล¹⁷

(6) เขตบริหารพิเศษฮ่องกง ได้ให้ความหมายของคำว่าข้อมูลส่วนบุคคล ไว้ใน Personal Data (Privacy) Ordinance ว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึง ข้อมูลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมของบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่ ที่เป็นไปได้ในการในการระบุตัวตนบุคคลไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อม และ อยู่ในรูปแบบที่สามารถเข้าถึงหรือสามารถนำไปประมวลผลได้¹⁸

(7) ประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ให้ความหมายของคำว่าข้อมูลส่วนบุคคลไว้ใน California Consumer Privacy Act 2018 (CCPA) ว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึง ข้อมูลระบุตัวตนที่เกี่ยวข้องกับการอธิบายถึงความเชื่อมโยงอย่างสมเหตุสมผลไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมถึงผู้บริโภคโดยเฉพาะ ข้อมูลส่วนบุคคลไม่จำกัดเพียงข้อมูลต่อไปนี้ หากสามารถเชื่อมโยงไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมถึงผู้บริโภคได้

“Personal Data” means any information concerning the personal or material circumstances of an identified, or identifiable individual (the data subject).

¹⁶ Personal Data Protection Act 2012, Part 1

“Personal Data” means data, whether true or not, about an individual who can be identified - (a) from that data or (b) from that data and other information to which the organization has or is likely to have access.

¹⁷ Protection from Harassment Act (POHA) 2014 PART 1 PRELIMINARY – Interpretation

“identity information” means any information that, whether on its own or with other information, identifies or purports to identify an individual, including (but not limited to) any of the following: (a) the individual’s name, residential address, email address, telephone number, date of birth, national registration identity card number, passport number, signature (whether handwritten or electronic) or password; (b) any photograph or video recording of the individual; (c) any information about the individual’s family, employment or education.

¹⁸ Personal Data (Privacy) Ordinance, Part 1 Preliminary

“Personal data” means any data - (a) relating directly or indirectly to a living individual (b) from which it is practicable for the identify of the individual to be directly or indirectly ascertained; and (c) in a form in which access to or processing of the data is practicable.

(7.1) ข้อมูลที่ระบุตัวตน เช่น ชื่อจริง นามแฝง ที่อยู่ไปรษณีย์ ตัวระบุส่วนบุคคล ตัวระบุออนไลน์ ที่อยู่อินเทอร์เน็ตโปรโตคอล ที่อยู่อีเมล ชื่อบัญชี หมายเลขประกันสังคม หมายเลขใบอนุญาตขับขี่ หมายเลขหนังสือเดินทาง หรือตัวระบุอื่นที่คล้ายคลึงกัน

(7.2) ข้อมูลทางการค้า รวมถึงบันทึกของทรัพย์สินส่วนบุคคล ผลิตภัณฑ์หรือบริการที่ซื้อ ได้รับ หรือพิจารณา หรือประวัติการซื้อหรือการบริโภคอื่น ๆ หรือแนวโน้ม

(7.3) ข้อมูลไบโอเมตริกซ์

(7.4) อินเทอร์เน็ตหรือข้อมูลกิจกรรมเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียง ประวัติการท่องเว็บ ประวัติการค้นหา และข้อมูลเกี่ยวกับปฏิสัมพันธ์ของผู้บริโภคกับเว็บไซต์อินเทอร์เน็ต แอปพลิเคชัน หรือโฆษณา

(7.5) ข้อมูลตำแหน่งทางภูมิศาสตร์

(7.6) ข้อมูลเสียง อิเล็กทรอนิกส์ ภาพ ความร้อน การดมกลิ่น หรือข้อมูลที่คล้ายกัน

(7.7) ข้อมูลทางวิชาชีพหรือที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน

(7.8) ข้อมูลการศึกษา

ทั้งนี้ไม่รวมถึง “ข้อมูลส่วนบุคคล” ที่เปิดเผยต่อสาธารณะ ที่จัดทำขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมายจากบันทึกของรัฐบาลกลาง รัฐ หรือรัฐบาลท้องถิ่น¹⁹

(8) ประเทศไทย ได้ให้ความหมายของคำว่าข้อมูลส่วนบุคคลไว้ใน พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” หมายถึง ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลซึ่งทำให้สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้ ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมโดยเฉพาะ

อีกทั้งยังได้ให้ความหมายของคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ไว้ใน พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 ว่าหมายถึง ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้ นั้นหรือมีเลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้ผู้นั้นได้ เช่น ลายพิมพ์ นิ้วมือ แผ่นบันทึก ลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย

เมื่อพิจารณาความหมายของคำว่า “ข้อมูลส่วนบุคคล” ดังกล่าวข้างต้นแล้ว สามารถสรุปได้ว่า ข้อมูลส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลใด ๆ ก็ตามไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมที่สามารถเชื่อมโยงไปยังบุคคลธรรมดาได้ และ ข้อมูลนั้นสามารถทำให้ผู้รับข้อมูลทราบและระบุตัวตนของบุคคลนั้นได้ว่าเจ้าของข้อมูลเป็นใคร เช่น ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ประวัติการศึกษา ข้อมูลทางการเงิน ข้อมูลสุขภาพ ความพิการ ความคิดเห็นทางการเมือง เป็นต้น ทั้งนี้การนิยามคำว่าข้อมูลส่วนบุคคลย่อมแสดงให้เห็นถึงนโยบายแนวทางการคุ้มครองสิทธิของประชาชนซึ่งจะเห็นได้ว่าบางประเทศก็ให้คำนิยามคำว่าข้อมูลส่วนบุคคลรวมไปถึงข้อมูลของบุคคลที่ถึงแก่กรรมไปแล้วด้วย บางประเทศก็ไม่รวมข้อมูลของผู้ที่ถึงแก่กรรม ขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละประเทศ

¹⁹ California Consumer Privacy Act 2018 (CCPA) 1798.135.

นอกจากนี้บางประเทศ เช่น สิงคโปร์ ก็ให้ความหมายที่ลึกลงไปอีก โดยมีการให้คำนิยามขอคำว่า ข้อมูลระบุตัวตน หรือ identity information ไว้ เพื่อแก้ไขปัญหาในการตีความ

2.3 การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและรูปแบบของข้อมูลส่วนบุคคล

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32 บัญญัติไว้ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง และครอบครัว การกระทำอันเป็นการละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าในทางใด ๆ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ”

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติรับรองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว (Rights of Privacy) และ ก็ได้บัญญัติห้ามถึงการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ เว้นแต่มีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้ ทั้งนี้ในเรื่องของสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวนั้นในประเทศไทยได้มีบัญญัติไว้ตั้งแต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร พุทธศักราช 2534 และ ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 ซึ่งบทบัญญัติเหล่านี้มีขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัวไม่ให้ถูกละเมิด ตลอดจนเพื่อกำกับและควบคุมรัฐในเรื่องเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลต่อสาธารณะ

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1948 ข้อ 12 บัญญัติไว้ว่า “บุคคลใดจะถูกแทรกแซงตามอำเภอใจ ในความเป็นอยู่ส่วนตัว ครอบครัว ที่อยู่อาศัย หรือ การสื่อสาร หรือจะถูกกลบเกลื่อนเกียรติยศและชื่อเสียงไม่ได้ ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองของกฎหมายต่อการแทรกแซงสิทธิหรือการกลบเกลื่อนดังกล่าวนี้”²⁰

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าสหประชาชาติ (United Nations : UN) ก็ได้บัญญัติรับรองสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว (Rights of Privacy) ไว้เช่นกันว่าจะไม่มีใครมาแทรกแซงถึงความเป็นอยู่ส่วนตัวของบุคคลได้ หากมีการแทรกแซงเกิดขึ้นย่อมมีกฎหมายคุ้มครองบุคคลนั้นไว้

ปัญหาในเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลเกิดขึ้นมากขึ้นเรื่อย เนื่องจากในปัจจุบันการเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ สามารถทำได้โดยสะดวกและรวดเร็วและง่ายมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคอมพิวเตอร์สมัยนี้สามารถ สืบค้นข้อมูลเข้าถึงข้อมูล และ รับ-ส่งข้อมูลได้อยู่ตลอดเวลา ซึ่งส่งผลให้การค้นหาข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นสามารถทำได้โดยง่าย และ สามารถส่งต่อไปโดยง่ายเช่นกัน ทำให้มีผู้ที่รู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นได้มากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งจะทำให้บุคคลผู้เป็นเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้รับความเดือดร้อนรำคาญ หรือ อาจได้รับความเสียหาย เช่น อาจมีผลต่อความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย สิทธิต่าง ๆ เสรีภาพ ซึ่งการก้าวก้าวข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่กล่าวมานี้ถือเป็นการละเมิดสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว (Rights of Privacy) เนื่องจากข้อมูลส่วนบุคคลถือเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว (Rights of Privacy) ซึ่งสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวนั้น รัฐธรรมนูญแห่ง

²⁰ ‘ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน - Universal Declaration of Human Rights’ (สิทธิมนุษยชน)

ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 รวมถึง ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1948 ก็ได้มีการบัญญัติรับรองถึงสิทธิดังกล่าวไว้ ดังนั้นการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจึงเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก และสมควรที่จะได้รับการปกป้องคุ้มครองจากการล่วงละเมิดโดยบุคคลอื่น เพื่อให้บุคคลใดโดยปราศจากเหตุอันสมควรสอดแทรกเข้าไปในสิทธิความเป็นส่วนตัวของผู้อื่น และกระทำการใด ๆ ให้สิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคลนั้นรู้ถึงบุคคลที่สามหรือปรากฏต่อสาธารณชน และ บุคคลที่กระทำให้เกิดการกระทำดังกล่าวจะต้องถูกลงโทษ²¹

นานาประเทศได้มีการให้ความสำคัญกับข้อมูลส่วนบุคคลเป็นอย่างมาก โดยมีการออกกฎหมายเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็นประเทศ อังกฤษ ฮอลแลนด์ สิงคโปร์ แคนาดา ฯลฯ แม้แต่สหภาพยุโรป (European : EU) ก็ให้ความสำคัญกับข้อมูลส่วนบุคคลโดยมีการออก GDPR (General Data Protection Regulation) เป็นกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมาบังคับใช้ แต่กฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลส่วนใหญ่จะเป็นการเน้นต่อกระบวนการจัดเก็บข้อมูลเป็นสำคัญ²²

โดยข้อมูลส่วนบุคคลที่ต้องได้รับการคุ้มครองสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 รูปแบบ²³

(1) ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป (Personal Data)

ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่สามารถระบุไปถึงตัวบุคคลนั้น ๆ ได้ ไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม แต่ไม่รวมข้อมูลของผู้ถือแก็กกรรม โดยอาจจะเป็นข้อมูลที่สามารถแยกแยะระบุตัวบุคคลได้ เช่น ชื่อ-นามสกุล, เลขประจำตัวประชาชน, ที่อยู่, เบอร์โทรศัพท์, วันเกิด, เพศ, การศึกษา, อาชีพ, รูปถ่าย, ข้อมูลทางการเงิน, IP Address, Log File ต่าง ๆ, ข้อมูลทางชีวมิติ (Biometric), ข้อมูลระบุทรัพย์สินของบุคคล หรือ ข้อมูลที่สามารถเชื่อมโยงไปยังข้อมูลข้างต้นได้ ข้อมูลที่สามารถใช้ในการค้นหาข้อมูลส่วนบุคคลอื่นในอินเทอร์เน็ต ซึ่งโดยสภาพของข้อมูลเหล่านี้เป็นข้อมูลปกติ และไม่กระทบต่อความเป็นส่วนตัวกับเจ้าของข้อมูลมาก

(2) ข้อมูลส่วนบุคคลที่อ่อนไหว (Sensitive Personal Data)

ข้อมูลที่เป็นเรื่องส่วนตัวโดยแท้ ของบุคคลแต่มีความละเอียดอ่อนและสุ่มเสี่ยงต่อการถูกใช้ในการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม เป็นข้อมูลที่เป็นความลับหรือไม่พึงประสงค์ที่จะให้มี การเปิดเผย ข้อมูลประเภทนี้ได้แก่ เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ความเชื่อทางศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง พฤติกรรมทางเพศ ข้อมูลสุขภาพความพิการหรือข้อมูลสุขภาพจิต ข้อมูลประวัติอาชญากรรม ข้อมูลพันธุกรรม ข้อมูลการเป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน ฯลฯ

²¹ นคร เสรีรักษ์, การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล: ข้อเสนอสำหรับประเทศไทย (พี.เพรส จำกัด 2558) 9-10.

²² สุพิศ ประณีตพลกรัง, การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Personal Data Protection) (นิติธรรม 2563) 1-4.

²³ เพิ่งอ้าง 29-37.

2.4 แนวคิดเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

สิทธิมนุษยชน (Human Rights) เป็นแนวคิดที่มีรากฐานมาจากความเชื่อ ปรัชญา คำสอนทางศาสนา ศิลธรรมและจริยธรรมของสังคมและวัฒนธรรมต่าง ๆ ในโลกที่เชื่อว่ามนุษย์ที่เกิดมาทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ เช่น ทุกศาสนามีบัญญัติห้าม การทำลายชีวิตมนุษย์ นอกจากนั้นก็มีปรัชญาความเชื่อในวัฒนธรรมตะวันตกที่ว่า มนุษย์มีสิทธิโดยธรรมชาติในฐานะที่เกิดเป็นมนุษย์ โดยมนุษย์มีความชอบธรรมในด้านจริยธรรมที่จะรักษาชีวิตของตนเอง มีอิสระทางความคิด และเชื่อว่าไม่ว่าแต่ละคนจะมี ความแตกต่างกันในด้านใด ทุกคนมีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์โดยเท่าเทียมกัน²⁴

สิทธิมนุษยชน (Human Right) คือ สิทธิที่มนุษย์ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน และ มนุษย์ทุกคนที่ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ มีสิทธิ เสรีภาพ และ ความเสมอภาค โดยสิทธิมนุษยชน ถือเป็นสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนบนโลกพึงมี ไม่ว่าเราจะเป็นใคร หรืออยู่ที่ไหน หรือ นับถือศาสนาใด หรือใช้ชีวิตแบบไหนก็ตาม สิทธิมนุษยชนไม่สามารถถูกพรากไปได้ แต่บางครั้งสิทธิมนุษยชนอาจถูกจำกัด เช่น ถ้าคุณทำผิดกฎหมาย หรือกระทำการที่อาจเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของชาติ ทั้งนี้ สิทธิมนุษยชนนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของคุณค่าความเป็นมนุษย์ เช่น ความมีศักดิ์ศรี ความยุติธรรม ความเท่าเทียม ความเคารพ และความเป็นอิสระ นอกจากนี้สิทธิมนุษยชนนั้นไม่ได้เป็นเพียงแค่แนวคิดที่เป็นนามธรรมเท่านั้น เพราะสิทธิมนุษยชนคือแนวคิดที่ได้รับการนิยาม และได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย ทั้งนี้คำว่า สิทธิมนุษยชน ก็มีให้คำความหมายไว้ในหลายที่ดังนี้²⁵

(1) ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ค.ศ. 1948 ข้อ 1 บัญญัติไว้ว่า มนุษย์ทั้งปวงเกิดมามีอิสระและเสมอภาคกันในศักดิ์ศรีและสิทธิ ต่างในตนมี เหตุผลและมโนธรรม และควรปฏิบัติต่อกันด้วยจิตวิญญูณแห่งการดรภาพ และข้อ 2 บัญญัติไว้ว่า ทุกคนย่อมมีสิทธิและอิสรภาพทั้งปวงตามที่กำหนดไว้ในปฏิญญานี้ โดยปราศจากการแบ่งแยกไม่ว่าชนชาติ อาติ เชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือทางอื่น พื้นเพทางชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน การเกิด หรือสถานะอื่น นอกเหนือจากนี้ จะไม่มีการ แบ่งแยกใดบนพื้นฐานของสถานะทางการเมือง ทางกฎหมาย หรือทางการระหว่างประเทศของ ประเทศหรือดินแดนที่บุคคลสังกัด ไม่ว่าดินแดนนี้ จะเป็นเอกราช อยู่ในความพิทักษ์ มิได้ปกครอง ตนเอง หรืออยู่ภายใต้การจำกัดอธิปไตยอื่นใด²⁶

(2) สำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งองค์การสหประชาชาติ (OHCHR) ได้ให้ความหมายของสิทธิมนุษยชนไว้ ดังนี้ สิทธิมนุษยชน คือ สิทธิที่มนุษย์ทุกคนพึงมี โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติถิ่นที่

²⁴ ‘สิทธิมนุษยชน...ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์’ (Amnesty international Thailand)

<https://www.amnesty.or.th/files/6115/5446/0373/escr_mannual_thai.pdf> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

²⁵ ‘สิทธิมนุษยชนคืออะไร’ (Amnesty international Thailand, 15 พฤษภาคม 2561)

<<https://www.amnesty.or.th/latest/blog/62/>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

²⁶ (เชิงอรธ 20)

อยู่ เพศชาติพันธุ์ สีผิว ศาสนา ภาษา หรือสถานะอื่นใด ภายใต้สิทธิมนุษยชนทุก ๆ คนมีสิทธิอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่ถูกแบ่งแยก²⁷

(3) พระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 3 ให้ความหมายของคำว่า สิทธิมนุษยชน หมายถึง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาคของ บุคคลที่ได้รับการรับรองหรือคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือตามกฎหมายไทย หรือตามสนธิสัญญาที่ประเทศไทยมีพันธกรณีที่จะต้องปฏิบัติตาม

สิทธิความเป็นส่วนตัว (Right of Privacy) ถือเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน และเป็นสิทธิที่ได้รับการยอมรับ และ รับรองไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ. 1948 (Universal Declaration of Human Right 1948) ข้อ 12 “บุคคลใดจะถูกแทรกแซงตามอำเภอใจ ในความเป็นส่วนตัว ครอบครัว ที่อยู่อาศัย หรือการ สื่อสาร หรือจะถูกหลอกล่อเกียรติยศและชื่อเสียงไม่ได้ ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองของกฎหมาย ต่อการแทรกแซงสิทธิหรือการลบลูบล้างดังกล่าว” และ อนุสัญญาแห่งยุโรปว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน (European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms) ก็ได้รับการรับรอง และ คุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวไว้ใน ข้อ 8 “บุคคลทุกคนที่สิทธิได้รับการเคารพในชีวิตส่วนตัวและครอบครัว ที่อยู่อาศัยและการสื่อสาร การแทรกแซงการใช้สิทธิในชีวิตส่วนตัวของบุคคล โดยองค์กรของรัฐจะกระทำได้อีกเฉพาะแต่เมื่อมีกฎหมายบัญญัติให้กระทำได้ และการแทรกแซงดังกล่าวเป็นมาตรการที่จำเป็นในสังคมประชาธิปไตยต่อความปลอดภัยแห่งชาติ ความมั่นคงของรัฐ ประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยและการป้องกันการกระทำผิดทางอาญา การคุ้มครองสุขภาพหรือจิตใจ หรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น” ซึ่ง “สิทธิความเป็นส่วนตัว” นี้ มีที่มาจากคำสอนในศาสนาคริสต์ว่ามนุษย์ทุกคนเสมอเหมือนกันในสายตาพระเจ้า มนุษย์จึงมีความเสมอภาคกัน มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และ สิทธิเสรีภาพที่เท่าเทียมกัน การกระทำใดที่เป็นการลิดรอนหรือทำลายสิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำที่ผิด โดยคำสอนที่กล่าวมานี้สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องสิทธิตามธรรมชาติ (Natural right) ที่ว่าอำนาจสูงสุดที่อยู่เหนือมนุษย์ คือ ธรรมชาติ โดยมนุษย์กำเนิดขึ้นมาพร้อมกับสิทธิในชีวิต สิทธิในทรัพย์สิน เสรีภาพในร่างกาย และ ความเสมอภาคกัน สิทธิและเสรีภาพเหล่านี้เป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด ผู้ใช้อาจปกครองไม่มีอำนาจในการลบล้างและไม่อาจก้าวล่วงได้ เพราะฉะนั้น บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิเสรีภาพในความเป็นอยู่ส่วนตัว และสามารถกระทำการใด ๆ ก็ได้ ตราบเท่าที่ไม่ไปกระทบสิทธิของบุคคลอื่นและไม่ผิดกฎหมาย²⁸

ในเรื่อง สิทธิความเป็นส่วนตัว (Right of Privacy) นั้น แนวคิดของ Samuel D. Warren และ Louis D. Brandeis ในปี ค.ศ. 1980 ได้รับการยอมรับและมีการอ้างอิงถึงอย่างแพร่หลาย ซึ่งทั้ง 2 ท่าน ได้ให้

²⁷ ‘What are human rights?’ (ohchr) <<https://www.ohchr.org/en/what-are-human-rights>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

²⁸ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, ‘ปัญหาและมาตรการทางกฎหมายในการรับรองและคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัว’ (รายงานการศึกษาวิจัย สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ 2558) 1-2.

ความหมายคำว่า “Privacy” ว่าเป็น “สิทธิที่จะอยู่ตามลำพัง” (Right to be let alone) โดยในปี 1890 มีการพัฒนาทางเทคโนโลยีเป็นอย่างมากเกิดอุปกรณ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นโทรเลข โทรศัพท์ แฟกซ์ พิกซ์ หนังสือที่สามารถพิมพ์หนังสือได้ด้วยความเร็ว ซึ่งส่งผลให้สื่อในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้เข้าไปล่วงละเมิดชีวิตส่วนตัวของปัจเจกชน โดยการนำเรื่องราวส่วนตัวของแต่ละบุคคลมาเปิดเผย โดย Samuel D. Warren และ Louis D. Brandeis เห็นว่า ความทันสมัยในเครื่องมืออุปกรณ์ สามารถก่อให้เกิดโอกาสในการละเมิดสิทธิในความเป็นส่วนตัวของบุคคลอื่น ในการที่จะถูกนำเผยแพร่ในวงกว้างได้ จึงทำให้มีความจำเป็นต้องให้ความคุ้มครองแก่บุคคล ดังนั้น Samuel D. Warren และ Louis D. Brandeis จึงได้ให้แนวคิดความเป็นส่วนตัวไว้ว่า บุคคลควรได้รับการคุ้มครอง ไม่ว่าจะเป็นการคุ้มครองในตัวบุคคลหรือการคุ้มครองในตัวทรัพย์สิน ซึ่งหลักการดังกล่าวเป็นหลักการเก่าแก่ที่ถูกกำหนดไว้ในกฎหมายจารีตประเพณี และจากการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ โดยการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ นำมาสู่การรับรู้ซึ่งสิทธิใหม่ๆที่จำเป็นต้องต้องรับรองและคุ้มครอง ในช่วงแรกที่มีการปรับปรุงกฎหมาย สิทธิในชีวิต (Right to life) เป็นสิทธิที่คุ้มครองบุคคลจากการถูกทำร้ายหรือการเกิดอันตราย ต่อ ชีวิต ร่างกาย เท่านั้น ต่อมาก็ได้คุ้มครองไปถึง จิตใจ อารมณ์ ความรู้สึก และ ต่อมา สิทธิในชีวิต (Right to life) ก็ได้มีการขยายการออกไปเรื่อย ๆ จนรวมไปถึง สิทธิที่จะอยู่โดยลำพัง (the right to be let alone)²⁹ บทความดังกล่าวมอง “สิทธิความเป็นส่วนตัว” (Right of Privacy) เป็น 2 แง่มุม คือ ความเป็นส่วนตัวในแง่นามธรรม ได้แก่ การที่บุคคลมีสิทธิและเสรีภาพในการแสดงอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดตลอดจนความเชื่อถือศรัทธาในลัทธิศาสนา และ ความเป็นส่วนตัวในแง่รูปธรรม คือ สิทธิที่จะอยู่โดยลำพังปราศจากการรบกวนและการแทรกแซงจากสังคม การอยู่อย่างสันโดษไม่ติดต่อสัมพันธ์กับสังคม³⁰

ขอบเขตของคำว่า “ส่วนตัว” คำว่าส่วนตัว หมายถึง ความเป็นอยู่เฉพาะตัว แยกตัวออกจากสังคม ที่ซึ่งไม่มีคนอื่นเข้าร่วมด้วย การอยู่ด้วยตนเอง หรือ เฉพาะภายในครอบครัว แยกออกไม่เกี่ยวข้องกับสาธารณะ และเป็นอิสระจากการปกครองของรัฐ ถ้ามองในแง่ของความลับจะหมายถึงส่วนที่ไม่ต้องการให้ใครเข้ามาดูเห็น หรือ เข้ามาร่วมรับรู้ เป็นเรื่องส่วนตัวโดยแท้ไม่เกี่ยวกับสังคม หรือ สามารถเลือกที่จะอนุญาตบุคคลใดเข้ามาร่วมในความเป็นส่วนตัวของเขาก็ได้ ซึ่งการพิจารณาเพื่อที่จะตัดสินว่าข้อเท็จจริงใดเป็นเรื่อง “ส่วนตัว” เป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ทางวัฒนธรรมของแต่ละสังคม ข้อเท็จจริงหนึ่งอาจเป็นเรื่องส่วนตัวในสังคมหนึ่ง แต่อีกสังคมอาจจะไม่ถือว่าข้อเท็จจริงนั้นเป็นเรื่องส่วนตัวก็ได้ อย่างไรก็ตามก็ได้มีความพยายามที่จะสรุปขอบเขตของ “ความเป็นส่วนตัว” ได้แก่³¹

²⁹ Samuel D. Warren and Louis D. Brandeis, ‘The Right to Privacy’ (15 December 1890) 5 Harvard Law Review <<https://www.cs.cornell.edu/~shmat/courses/cs5436/warren-brandeis.pdf>> สืบค้นเมื่อ 3 พฤษภาคม 2565.

³⁰ นคร เสรีรักษ์, *ความเป็นส่วนตัว ความคิด ความรู้ ความจริง และพัฒนาการเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 2, พี.เพรส จำกัด 2563) 67.

³¹ เฟิงอ้าง, 64-66.

- (1) เรื่องเกี่ยวกับเนื้อตัวร่างกายของบุคคล
- (2) เรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สินของบุคคล
- (3) เรื่องเกี่ยวกับครอบครัว เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว เพศสัมพันธ์ การเกิด การตามของคนในครอบครัว
- (4) เรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคม เช่น แนวทางการดำเนินชีวิต การประกอบอาชีพ การติดต่อสื่อสาร
- (5) เรื่องเกี่ยวกับแนวความคิด ทศนคติ ความเชื่อในลัทธิ ศาสนา ลัทธิการเมือง ความเชื่อต่าง ๆ
- (6) เรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เช่น ความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน กลุ่มบุคคล

(7) เรื่องอื่น ๆ ที่อาจถือได้ว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของบุคคล

นอกจากนี้ยังต้องพิจารณาถึงแนวคิดในการดำรงชีวิตของคนในสังคม หรือ พิจารณาจากแนวปฏิบัติที่เป็นบรรทัดฐานของแต่ละสังคมว่าถือเป็นเรื่องใดเป็นเรื่องส่วนตัว เรื่องใดเป็นเรื่องสาธารณะ

ที่ประชุม ICJ (International Commission of Jurists) ได้ให้ความหมายของคำว่า “สิทธิความเป็นส่วนตัว” (Right of Privacy) ไว้ในปี 1967 ที่กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ว่า เป็น สิทธิที่จะอยู่โดยลำพังโดยมีการรบกวนการแทรกแซงในระดับที่น้อยที่สุด³²

สิทธิความเป็นส่วนตัว (Right of Privacy) สามารถจำแนกออกได้ 4 ด้าน³³

(1) ความเป็นส่วนตัวในชีวิตร่างกาย (Bodily Privacy) เป็นการให้ความคุ้มครองในชีวิตร่างกายของบุคคลในทางกายภาพที่จะไม่ถูก ดำเนินการใด ๆ อันละเมิดความเป็นส่วนตัว อาทิ การทดลองทางพันธุกรรม หรือการทดลองยา เป็นต้น

(2) ความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสาร (Privacy of Communication) เป็นการให้ความคุ้มครองในความปลอดภัย และความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสารทางจดหมาย โทรศัพท์ ไปรษณีย์ อิเล็กทรอนิกส์ หรือ วิธีการติดต่อสื่อสารอื่นใดที่ผู้อื่นจะล่วงรู้มิได้

(3) ความเป็นส่วนตัวในการอยู่หรือพักอาศัย (Territorial Privacy) เป็นการกำหนดขอบเขตหรือข้อจำกัดที่บุคคลอื่นจะรุกล้ำเข้าไปในอาณาเขตแห่งสถานที่ส่วนตัวมิได้ ทั้งนี้รวมทั้งการติดกล้องวงจรปิด และการตรวจสอบหมายเลขประจำตัวประชาชนของบุคคลเพื่อการเข้าที่พักอาศัย

(4) ความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลหรือข้อมูลส่วนตัว (Information Privacy) เป็นการให้ความคุ้มครองในข้อมูลส่วนบุคคล โดยการวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการ เก็บรวบรวมและการบริหารจัดการข้อมูลส่วนบุคคล

³² วีรพงษ์ ปึงไกร, ‘การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540’ (วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2543) 14.

³³ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ, ‘ปัญหาและมาตรการทางกฎหมายในการรับรองและคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัว’ (รายงานการศึกษาวิจัย สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ 2558) 13-14.

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า “สิทธิความเป็นส่วนตัว” (Right of Privacy) มุ่งคุ้มครองหลายอย่างด้วย แต่เมื่อโลกเข้าสู่ยุคของข้อมูลข่าวสารและความเจริญทางด้านเทคโนโลยี ทำให้มีผู้คนสามารถเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงข้อมูลส่วนบุคคลได้อย่างรวดเร็ว และยังสามารถส่งต่อข้อมูลดังกล่าวออกไปอย่างแพร่หลายด้วยความรวดเร็ว ดังนั้น สิทธิความเป็นส่วนตัว ประเภท ความเป็นส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล หรือข้อมูลส่วนตัว (Information Privacy) จึงเป็นสิทธิ ที่เราต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เพื่อคุ้มครองความเป็นส่วนตัวจากการกระทำของรัฐ และ จากการกระทำของเอกชนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน เพื่อนบ้าน นายจ้าง นักข่าว

2.5 ลักษณะของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

Doxing คือการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับบุคคลทางออนไลน์โดยไม่ได้รับความยินยอม ลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น โดยคำว่า Doxing มาจากคำว่า Docs ซึ่งเป็นคำย่อของคำว่า Documents (เอกสาร) โดยวัฒนธรรมของแฮกเกอร์ ในช่วงปี 1990 แฮกเกอร์ จะทำการ Dropping Box (ทิ้งเอกสาร) ให้กับใครบางคน โดยการทิ้งข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่เป็นเป้าหมายไว้ในไฟล์สาธารณะที่ใคร ๆ ก็ สามารถเข้าถึงได้ วิธีการนี้มักจะใช้ในการแก้แค้นจนในที่สุดค่านาม (Docs) ก็กลายเป็นคำกริยา Doxing³⁴

พจนานุกรม มหาวิทยาลัย Cambridge ให้คำจำกัดความ Doxing หมายถึง การกระทำที่เป็น การค้นหาหรือเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอม จากเจ้าของข้อมูล โดยเฉพาะการเผยแพร่ ชื่อ ที่อยู่ ฯลฯ ที่อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้บุคคลอื่น ได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว³⁵

Ministry of Law ของ ประเทศสิงคโปร์ ก็ได้ให้คำนิยามของคำว่า Doxing หมายถึง การเผยแพร่ ข้อมูลที่มีเนื้อหาระบุตัวตน (identity information) ของผู้เสียหายโดยมีเจตนาข่มขู่ คุกคาม หรือล่อลวงละเมิด และมักถูกมองว่าเป็น ส่วนหนึ่งของ Online Vigilantism³⁶

การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) มักจะเป็น การกลั่นแกล้งและคุกคามความเป็นส่วนตัวบนโลกออนไลน์ โดยแฮกเกอร์หรือผู้ไม่หวังดีจะรวบรวมและ

³⁴ Felix Tam, ‘Where Doxing Came From and Why It Keeps Popping Up: QuickTake’ (Washingtonpost, 11 สิงหาคม 2563) <https://www.washingtonpost.com/business/where-doxing-came-from-and-why-it-keeps-popping-up-quicktake/2020/07/30/18812784-d2b0-11ea-826b-cc394d824e35_story.html> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

³⁵ Cambridge Dictionary - Doxing - the action of finding or publishing private information about someone on the internet without their permission, especially in a way that reveals their name, address, etc.: Doxing may be carried out for law enforcement reasons, as well as being used to harass or victimize people.

³⁶ ‘What is doxing?’ (Ministry of Law Singapore) <https://www.mlaw.gov.sg/files/news/press-releases/2019/04/D_Doxing_General.pdf> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่อสู่สาธารณะ เช่น ชื่อในฐานข้อมูลของโรงเรียน ที่อยู่ ข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว Comment ต่างที่เคยไปเขียนไว้ในเว็บบอร์ด Facebook Twitter เป็นต้น แม้ข้อมูลเหล่านี้จะเข้าถึงได้โดยสาธารณะอยู่แล้ว แต่ความอันตรายอาจเกิดขึ้นได้เมื่อมีคนนำมาเผยแพร่ โดยมีเจตนาต้องการที่จะก่อกวน คุกคามทั้งในออนไลน์และในชีวิตจริง หากเป็นบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง Blogger Youtuber ก็อาจสูญเสียชื่อเสียง เสียฐานแฟนคลับ ความน่าเชื่อถือ รายได้ ซึ่งการทำ Doxing นั้นไม่จำเป็นต้องใช้ทักษะแฮ็กข้อมูลขั้นสูง แต่มีความสามารถในการสืบค้นข้อมูลทางออนไลน์ได้ก็สามารถเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นได้แล้ว โดยเฉพาะในยุคดิจิทัลนี้ การใช้โซเชียลมีเดียของคนเรามากจะทั้ง อีเมล ภาพนิ่ง คลิป ความคิดเห็นต่าง ๆ ใน Comment หรือ ข้อมูลอื่น ๆ ที่สามารถระบุความเป็นตัวตน ความสนใจ และนิสัย ของผู้นั้นไว้ในพื้นที่ออนไลน์โดยที่ผู้ใช้โซเชียลมีเดียไม่ตั้งใจและไม่รู้ตัว ทำให้เป็นการง่ายที่จะรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ นั้น มาเปิดเผยในลักษณะที่อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลนั้น

การ Doxing Attack มีวิธีทำอยู่ 2 รูปแบบ³⁷

(1) Doxing โดยวิธีแฮกเกอร์สร้างโปรแกรมไวรัส เป็นวิธีที่อาศัยช่องโหว่จากเครื่องคอมพิวเตอร์ของเหยื่อเพื่อเข้าถึงข้อมูล ซึ่งการที่แฮกเกอร์จะเข้าถึงข้อมูลได้ เหยื่อจะต้องมีการดาวน์โหลดไฟล์อันตรายจากเว็บไซต์ที่ไม่น่าเชื่อถือ จากนั้นแฮกเกอร์จะขโมยข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่อเพื่อนำไปเผยแพร่สู่สาธารณะเพื่อต้องการให้เหยื่อเกิดความอับอาย นอกจากนั้นยังมีช่องทางอื่น ๆ ในการเข้าถึงเหยื่อ เช่น

Wi-Fi สาธารณะ

การเชื่อมต่อ Wi-Fi สาธารณะนั้น เสี่ยงต่อการถูกแฮกเป็นอย่างมากเพราะแฮกเกอร์สามารถดูข้อมูลการเข้าถึงเว็บไซต์ของผู้ใช้งานได้อย่างง่ายดายรวมไปถึงมองเห็นรหัสผ่านของผู้ใช้งานด้วย รวมทั้งข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้งาน

IP Address

IP คือ ที่อยู่บนอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ของผู้ใช้งานไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ IP สามารถรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลรวมไปถึงที่อยู่ได้ด้วย แฮกเกอร์จะสามารถไล่ตาม IP เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์นั้นได้

Metadata

Metadata คือรายละเอียดของไฟล์ที่ผู้ใช้งานสร้างขึ้นมาบน Microsoft office เช่น Microsoft word ที่จะสามารถดูผู้จัดทำ วันเวลา การแก้ไขและอื่น ๆ ได้ เช่นเดียวกันกับภาพถ่ายที่สามารถบอกข้อมูลและรายละเอียดของรูปภาพรวมถึง GPS บนรูปภาพได้ด้วย

(2) Doxing โดยคนใกล้ตัวเอง เช่น เพื่อน ญาติ หรือ ผู้ไม่หวังดีทั่วไป

³⁷ NT cyfence, 'Doxing กลั่นแกล้งออนไลน์ สู่การคุกคามในชีวิตจริง' (cyfence, 14 กันยายน 2563)

<<https://www.cyfence.com/it-360/what-is-doxing/>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

รูปแบบนี้ไม่ต้องใช้โปรแกรมไวรัสให้ยุ่งยาก แต่ใช้การค้นหาบุคคลในอินเทอร์เน็ต เช่น Facebook, Twitter, Instagram หรือ เว็บไซต์อื่น ๆ หากเหยื่อโพสต์ข้อมูลส่วนตัว หรือ มีการลงประวัติส่วนตัวของเหยื่อ ผู้ไม่หวังดีก็จะนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้นั้นไปเปิดเผยได้

ตัวอย่างของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

ในฮ่องกง การ Doxing มักถูกนำมาใช้เพื่อปราบปรามและเพื่อสนับสนุนขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยเฉพาะในการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยและต่อต้านรัฐบาลจีนของชาวฮ่องกง มีการนำข้อมูลส่วนบุคคลของฝ่ายตรงข้ามกับรัฐ มาเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ตอย่างกว้างขวาง เช่น นักศึกษาชาวฮ่องกงคนหนึ่งเข้าร่วมชุมนุมเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย และมีผู้ถ่ายภาพนักศึกษาชาวฮ่องกงคนนั้นไว้ แล้วภาพนั้นถูกนำไปแชร์ต่อในแอปพลิเคชัน WeChat หลังจากนั้นไม่นานข้อมูลต่าง ๆ ของ นักศึกษาชาวฮ่องกงคนนั้น ก็ถูกกระจายไปทั่วทางแอปพลิเคชัน WeChat หลังจากนั้นก็มีการแชร์ภาพนักศึกษาชาวฮ่องกงคนนั้นที่ไม่ได้มาจากพื้นที่ชุมนุม ทำให้นักศึกษา รู้สึกหดหู่และกังวลต่อสวัสดิภาพของตนเอง รวมถึงครอบครัวของเธอเองด้วย เพราะเธอไม่ทราบว่าใครเป็นผู้ติดตามถ่ายรูปเธอและเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าว หรือ กรณีกลุ่มผู้สนับสนุนประชาธิปไตยในฮ่องกงก็นำข้อมูลของตำรวจมาเผยแพร่เช่นกันโดยมีการเปิดเผยชื่อตำรวจ เบอร์โทรศัพท์ ที่อยู่ ชื่อของคู่ครองและลูก โรงเรียนของลูก รวมถึงมีภาพใบหน้าที่ตั้งมาจากรูปโปรไฟล์ทางบัญชีโซเชียลมีเดีย หลังจากนั้น ก็มีผู้ประณามและคุกคามตำรวจกับครอบครัวทั้งออนไลน์และออฟไลน์³⁸

ในประเทศสหรัฐอเมริกา ถือเป็นประเทศที่มีการ Doxing เกิดขึ้นมาก เช่น กรณีขบวนการต่อต้านกลุ่มลัทธิ White Supremacists ในสหรัฐอเมริกา มีการนำข้อมูลส่วนบุคคลของคนที่เข้าร่วมการชุมนุมหรือกิจกรรมของลัทธิ White Supremacists มาเผยแพร่ ทั้งชื่อ รูปภาพ และสถานที่ทำงาน จนผู้ที่ถูกเปิดเผยข้อมูลบางคนต้องถูกออกจากงาน ถูกเหยียดหยาม และถูกกีดกัน³⁹ หรือ กลุ่มที่เชื่อมโยงกับ ISIS ได้เผยแพร่ชื่อ ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์จำนวน 1,400 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบุคลากรทางการทหารและรัฐบาลของประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อเรียกร้องให้ผู้สนับสนุนกลุ่ม ISIS โจมตีพวกเขา⁴⁰

³⁸ Joshua Boscaini, 'Hong Kong protester targeted on Chinese social media platform WeChat following protest in Adelaide, ABC' (abc, 20 August 2019) <<https://www.abc.net.au/news/2019-08-20/hong-kong-protester-targeted-in-doxing-attack-on-social-media/11429520>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

³⁹ Steven Blum, 'Doxing White Supremacists Is Making Them Terrified' (vice, 16 August 2017) <<https://www.vice.com/en/article/7xxbez/doxing-white-supremacists-is-making-them-terrified>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

⁴⁰ 'Second Reading Speech by Senior Minister of State for Law, Mr Edwin Tong on Protection from Harassment (Amendment) Bill' (Ministry of Law Singapore, 7 May 2019) <<https://www.mlaw.gov.sg/news/parliamentary-speeches/second-reading-speech-sms-edwin-tong-poha-amendments>> สืบค้นเมื่อ 16 พฤษภาคม 2565.

ในประเทศสิงคโปร์นั้น ถือเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญแก่การ Doxing เป็นอย่างมาก โดยกระทรวงกฎหมายของสิงคโปร์ (Ministry of Law Singapore) ได้มีการเผยแพร่เอกสาร เพื่อแสดงให้เห็นว่าการกระทำใดเป็นการ Doxing การกระทำใดไม่ถือเป็นการ Doxing ดังนี้⁴¹

(1) การโพสต์วิดีโอของบุคคลที่ขั้บรถโดยประมาทบนท้องถนนบนโลกออนไลน์ เพื่อแบ่งปันตัวอย่างการกระทำที่อันตรายของการขั้บรถโดยมีเจตนาเตือนให้คนขั้บรถป้องกันนั้น ไม่ถือเป็นการ Doxing

(2) การเผยแพร่โพสต์โซเชียลมีเดียที่มีคำพูดดูถูก และดูถูกเหยียดหยามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของบุคคลนั้น โดยภาพถ่ายและรายละเอียดในการติดต่อเพื่ออำนวยความสะดวกในการระบุตัวตนหรือการติดต่อไปยังบุคคลนั้น ถือเป็นการ Doxing

(3) การโพสต์ข้อมูลประจำตัวของบุคคล บนเว็บไซต์หรือแสดงความคิดเห็นในกระทู้ที่มีการพูดถึงบุคคลนั้น เพื่อให้สามารถคุกคามหรือโจมตีบุคคลนั้นได้ ถือเป็นการ Doxing

(4) การโพสต์วิดีโอของบุคคลที่เป็นที่รู้จักในที่สาธารณะและมีข้อมูลติดต่อบุคคลนั้น เพื่อเรียกร้องให้ผู้อื่นข่มขู่หรือโจมตีบุคคลนั้น ถือเป็นการ Doxing

(5) การแบ่งปันข้อมูลส่วนบุคคลในกรณีฉุกเฉิน หรือ แบ่งปันให้กับหน่วยงานของรัฐ เพื่อดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งกรณีจำเป็น ไม่ถือเป็นการ Doxing

ตัวอย่างกรณีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ในประเทศสิงคโปร์ เช่น มีการแชร์วิดีโอของผู้หญิงคนหนึ่งฉีกป้ายทะเบียนรถ หลังจากนั้นข้อมูลส่วนบุคคลของผู้หญิงและสมาชิกในครอบครัวของเธอก็ถูกโพสต์ทางออนไลน์⁴²

ในประเทศไทย การ Doxing มักจะเกิดจากเกิดจากแนวคิดหรืออุดมการณ์ทางสังคมที่ต่างกัน คือฝ่ายหนึ่งรู้สึกว่แนวคิดของกลุ่มตนเป็น บรรทัดฐานของสังคม ความเชื่อของตนถูกต้องที่สุด เมื่อผู้เสียหายนั้นได้กระทำการคุกคามความเชื่อหรือดูหมิ่นสิ่งที่ กลุ่มตนรักและเคารพมาก จึงทำให้เกิดอารมณ์โกรธ และแสดงพฤติกรรมที่รุนแรงออกมาตามอารมณ์ต่อผู้ที่มี แนวความคิดที่ต่างไปจากความเชื่อของกลุ่ม โดยการนำข้อมูลส่วนบุคคลมาเผยแพร่บนโซเชียลมีเดียต่าง ๆ เพื่อให้ กลุ่มของตน ใช้ถ้อยคำ หยาดคาย ด่าทอ ดูถูก ให้ผู้ที่มีแนวความคิดต่างไปจากกลุ่มของตนได้รับความอับอาย หรือ รู้สึกเจ็บปวด และ รวมไปถึงการยั่วยุให้เกิดความรุนแรงทางกายภาพ และ ปฏิเสธการอยู่ร่วมกันในสังคมกับผู้ที่ไม่เห็นต่าง โดยในประเทศไทยมีการกรการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) อยู่หลายกรณีดังนี้

กรณีความขัดแย้งทางการเมือง มีลักษณะเช่น กลุ่มการเมืองคนเสื้อแดงที่สนับสนุน อดีตนายกทักษิณ ชินวัตร หรือ กลุ่มการเมือง กปปส. ที่สนับสนุนการปฏิรูปการล้ม ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร รวมถึงผู้มีตำแหน่ง

⁴¹ 'IS THIS DOXXING?' (Ministry of Law Singapore) <https://www.mlaw.gov.sg/files/news/press-releases/2019/04/E_Doxxing_Examples.pdf> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

⁴² Jalelah Abu Baker, 'When revealing a person's identity becomes a crime: What is considered doxing?' (channelnewsasia, 7 August 2022) <<https://www.channelnewsasia.com/singapore/doxing-illegal-facebook-person-identity-lawyers-2858416>> สืบค้นเมื่อ 3 มิถุนายน 2566.

หน้าที่ทางการเมือง ไม่ว่าจะเป็น สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น โดยกลุ่มการเมือง หรือ ผู้มีตำแหน่งหน้าที่ทางการเมืองที่ถูกเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่ อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) จะถูกอีกฝ่ายโจมตีต่างต่างนานาว่าเป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ ถูกกล่าวหาที่รุนแรง ประณาม ว่า ร้าย ดูหมิ่น เหยียดหยาม ลดคุณค่าทางสังคม และ ยั่วยุให้เกิดการใช้ความ รุนแรงต่าง ๆ ฝ่ายตนเองดีที่สุด จะต้องทำลายล้างคน หรือ กลุ่มคนที่มีความคิด ความเชื่อ อุดมการณ์ที่แตกต่าง ออกไปเพื่อปกป้องกลุ่มของตน คดีการเมืองเหล่านี้ผู้ถูกระทำมักจะถูกกลุ่มการเมืองฝ่ายตรงข้าม นำข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็นข้อมูล ชื่อจริง นามสกุลจริง ที่อยู่ ประวัติการศึกษา ชื่อ บิดามารดา หมายเลข โทรศัพท์ รสนิยมส่วนตัว และ ความคิดเห็นทางการเมืองในอดีต มาเปิดเผยในโลกออนไลน์ในกลุ่มของตนเอง หรือ กลุ่มต่าง ๆ เพื่อสร้าง ความขัดแย้ง ให้คนที่เห็นต่างไม่มีที่ยืนในสังคม เช่น ถูกคุกคามไม่ว่าจะในชีวิตจริง หรือ ในโลกอินเทอร์เน็ต ถูกดูหมิ่น เหยียดหยาม ตกงาน หรือ เกิดการใช้ความรุนแรงประการอื่น เช่น

(1) กรณีบุคคลเข้าไปคอมเมนต์ภาพของอดีตนายกรัฐมนตรี ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร แล้วทำให้กลุ่มการเมืองของตนไม่พอใจ จึงถูกขูดเอาประวัติมาไล่ล่า ถูกคุกคาม

(2) กรณีบุคคลถือป้ายต่อต้านนายก ถูกผู้สนับสนุนรัฐบาลนำภาพของเธอมาลงใน Social network และทำการล่าแม่มดเสียประจานพร้อมนำข้อมูลส่วนบุคคลมาเปิดเผยโดยเฉพาะข้อมูลสถานที่ทำงาน รวมไปถึงการติดต่อข้อความบนป้ายในลักษณะเป็นการประกาศขายบริการทางเพศ พร้อมทั้งมีการเข้าไปโพสต์ใน เพจ 'Prima Gold' เรียกร้องให้ดำเนินการกับพนักงานคนดังกล่าว⁴³

(3) กรณีสมาชิกวุฒิสภา ที่ออกมาแสดงความคิดเห็นว่าไม่เห็นด้วยการในการที่จะไม่โหวต ให้ นาย พิธา ลิ้มเจริญรัตน์เป็นนายกรัฐมนตรี คนที่ 30 ตามเสียงข้างมากของ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถูกกลุ่มผู้ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดดังกล่าว นำข้อมูลส่วนบุคคลมาลงโพสต์ลงใน social media ไม่ว่าจะเป็น Facebook Twitter เพื่อเป็นการข่มขู่ และ คุกคาม สมาชิกวุฒิสภาให้เห็นด้วยไปกับแนวทางของกลุ่มของตน

กรณีความขัดแย้งทางด้านอื่น ๆ เช่น

(1) กรณีการวิจารณ์สถาบันพระมหากษัตริย์คดีก้านรูป โดยในปี 2550 “ก้านรูป” เป็นนามแฝง ใน Web Board ของเว็บไซต์ฟ้าเดียวกัน เพื่อใช้ แสดงความคิดเห็นทางการเมือง โดยข้อความส่วนใหญ่ที่ก้านรูปแสดงความคิดเห็นมีลักษณะวิพากษ์วิจารณ์สถาบัน พระมหากษัตริย์ โดยมักจะถูกที่มีมุมมองทางการเมืองเชิงอนุรักษ์นิยมโจมตีว่ามีความคิดล้มล้างสถาบัน พระมหากษัตริย์ต่อมาในปี 2552 ก้านรูป ได้ขึ้นเวทีทางการเมือง ปราศรัยในนาม “แกนนำกลุ่มเยาวชนต่อต้าน เจ้า” และเปิดเผยว่าตนเอง คือ ผู้ใช้นามแฝง “ก้านรูป” หลังจากนั้นใน Social Media ก็เริ่มมีการพูดถึงพฤติกรรม ของก้านรูปที่มีลักษณะหมิ่นสถาบัน พร้อมทั้งมีการขูดคุ้ย คุกคาม และการบิดเบือนข้อเท็จจริง ไม่ว่าจะเป็นนำ ข้อมูลส่วนตัว เช่น ชื่อ นามสกุล เบอร์โทรศัพท์ ภูมิลำเนาครอบครัว ของ ก้านรูป มาเปิดเผย และ ส่งต่อกันอย่าง แพร่หลายใน E-Mail จนเป็นกระแสในสังคมออนไลน์ส่งผลให้ “ก้านรูป” ถูกตัดสิทธิในการศึกษาต่อใน มหาวิทยาลัย หรือถึงขั้นและมีการนัดหมายกันชุมนุมขับไล่ “ก้านรูป” ในวันรายงานตัว จนทำให้ “ก้านรูป” ไม่ได้ ไปรายงานตัวเข้าศึกษาที่

⁴³ Voice TV (เชิงอรรถ 7)

มหาวิทยาลัย เนื่องจากเกรงว่าจะได้รับอันตราย รวมถึงการเข้ามาด่าว่าต่อหน้าโดยตรง หรือ จนถึงขั้นปา
รองเท้าใส่ นอกจากนี้หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ก็ได้เผยแพร่ บทความกล่าวหาว่าก้านธูปกรณี หมิ่นพระบรม
เดชานภาพ พร้อมทั้งเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล เช่น ตัว ชื่อ นามสกุลจริง รวมถึงรหัสนักศึกษา คณะ และ
มหาวิทยาลัยที่สังกัดอยู่ โดยที่ยังไม่ได้มีข้อเท็จจริงหรือหลักฐานใด ๆ ที่แสดงว่าตนเป็นผู้แสดงความคิดเห็น
เกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์จนสุดท้ายทางพนักงานสอบสวนก็ตัดสินใจไม่ฟ้องก้านธูป เนื่องจาก
พยานหลักฐาน ไม่เพียงพอในการระบุตัวผู้กระทำความผิด⁴⁴

(2) กรณีการวิจารณ์การรับน้องแบบโหดส์ คดีอาจารย์ลลิตา หาญวงศ โดยเมื่อปี 2558
อาจารย์ลลิตา หาญวงศ ที่ไม่เห็นด้วยกับระบบ การรับน้องแบบโหดส์ ได้ แสดงความ คิดเห็นผ่าน Facebook
ส่วนตัวเกี่ยวกับกิจกรรมรับน้องของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ซึ่งการกระทำ ดังกล่าวของอาจารย์ลลิตา สร้างความ
ไม่พอใจต่อกลุ่มที่เห็นด้วยกับการรับน้องแบบโหดส์ ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์ นิสิตปัจจุบัน นิสิตเก่า ของวิทยาลัย
ดุริยางคศิลป์จนกลุ่มดังกล่าวไม่พอใจจึงได้แสดงความคิดเห็นในสื่อสังคม ออนไลน์ หรือ แม้แต่การรวมตัวกัน
เพื่อที่จะไปพูดคุยกับอาจารย์โดยการแสดงออกนั้นส่วนใหญ่เป็นไปในลักษณะ ของการข่มขู่ คุกคาม และ
ต้องการ ที่จะทำร้ายอาจารย์ลลิตา จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดการแบ่งกลุ่มแนวคิด ออกไปเป็น 2 กลุ่ม
คือ กลุ่ม “ทีมลลิตา” ที่ไม่เห็นด้วยกับการรับน้องแบบโหดส์ และ กลุ่ม “ทีมดุริยางค์” ที่เห็น ด้วยกับการรับ
น้องแบบโหดส์ เหตุการณ์ดังกล่าวมีความรุนแรงเป็นอย่างมาก โดยกลุ่มคนเหล่านั้นได้แสดง ความ คิดเห็น
ประกาศอย่างชัดเจนว่าต้องการจะ “ล่าแม่มด” โดยการคุกคาม ซึ่งในโลกออนไลน์ก็ได้มีการนำข้อมูลส่วน
บุคคลออกมาเปิดเผย เช่น ข้อมูล ชื่อ นามสกุล และตำแหน่งของคนอีกกลุ่ม พร้อมทั้งแสดงข้อความ เช่น “ตี
ก่อน ถามทีหลัง” และ “...โดนพวกผมฟาดปากแล้ววิ่งหนีก่อน” และ “...อยากเดินไปเล่นกบาล...” หรือ “เอา
มันมาลง แยกแหม่ม” หรือ “...สงสัยอึป่าคนนี้จะไม่อยากแก่ตาย...” ถึงขนาดจนกระทั่งมุ่งหวังทำร้ายร่างกาย
จนถึงแก่ชีวิต อันเป็นการคุกคามให้อีกฝ่ายเกิดความหวาดกลัว⁴⁵

2.6 ลักษณะของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหาย แก่ผู้อื่น (Doxing) และ ความเสียหายของการ Doxing

2.6.1 ลักษณะของผู้ที่ตกเป็นเหยื่อการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหาย
แก่ผู้อื่น (Doxing)

(1) บุคคลผู้มีชื่อเสียง

โดยธรรมชาติแล้วการกระทำของบุคคลผู้มีชื่อเสียงมักจะถูกเพ่งเล็งอยู่เสมอไม่ว่าจะทำอะไรก็
ตาม เนื่องจากมีอำนาจดึงดูดใจและสเนหที่ผู้มีชื่อเสียงมีอยู่ ยังมีชื่อเสียงมากก็จะถูกเพ่งเล็งมากตามมา และ
เมื่อมีคนชอบ ก็มักจะมีคนไม่ชอบตามมาด้วยเสมอ ดังนั้นผู้ที่ไม่ชอบก็มักจะต้องการให้ผู้มีชื่อเสียงนั้นเสีย

⁴⁴ ‘ฐานข้อมูลคดี - ชื่อคดี ก้านธูป’ (ilaw) <<https://freedom.ilaw.or.th/case/236>> สืบค้นเมื่อ 6 พฤษภาคม 2566.

⁴⁵ อภิเดช เตปิน (เชิงอรรถ 5) 163-166.

ชื่อเสียง เสียฐานแฟนคลับ เสียความน่าเชื่อถือ เสียรายได้ ซึ่งวิธีการทำให้เสียชื่อเสียงง่ายที่สุดก็คือการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้มีชื่อเสียง โดยเฉพาะข้อมูลที่จะทำให้เสียชื่อเสียงได้

(2) บุคคลทั่วไป

ส่วนใหญ่มักจะเป็นการกระทำในลักษณะแค้น โดยผู้ที่ตกเป็นเหยื่อไม่จำเป็นต้องเป็นคนเลว ซึ่งอาจจะเป็นการแค้นส่วนตัว หรือ เกิดจากความอิจฉาริษยา หรือ เป็นการแค้นในเชิงเกลียดชัง เช่น ความเกลียดชังทางการเมือง สิว ลัทธิศาสนา ความเชื่อต่าง ๆ ฯลฯ และ ฝ่ายที่มีความแค้น ความอิจฉาริษยา ความเกลียดชัง ต้องการให้บุคคลใดบุคคลหนึ่ง หรือ บุคคลในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ได้รับความเดือดร้อนเสียหาย ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือ แม้กระทั่งต้องการให้ได้รับอันตรายประการอื่น ก็มักจะใช้วิธีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลนั้น โดยมีเจตนาให้ผู้ที่ถูกเปิดเผยได้รับความเดือดร้อนเสียหาย ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง (Cyberbullying) หรือ ได้รับอันตรายประการอื่น

2.6.2 ความเสียหายของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยวิธีการ Doxing

การ Doxing จะใช้สำหรับการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลทางออนไลน์โดยมีเจตนาให้เจ้าของข้อมูลได้รับความเดือดร้อนเสียหาย ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง ในลักษณะ Cyberbullying เพื่อประจานให้เจ้าของข้อมูลได้รับความอับอาย หรือ เพื่อเป็นการข่มขู่เจ้าของข้อมูล และ นำไปสู่ความเสียหายที่ร้ายแรงต่อไป เช่น การฆ่าตัวตาย Stalker การทำร้ายร่างกาย อีกทั้งยังเป็นการสร้างความเกลียดชังขึ้นภายในสังคมโดยใช้การ Doxing เป็นเครื่องมือเพื่อทำลายกลุ่มคนในสังคมกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งให้หมดไป

2.7 แนวคิดในการกำหนดความผิด และ โทษทางอาญา

กฎหมายอาญา เป็น กฎหมายที่บัญญัติว่า การกระทำหรือไม่กระทำการอย่างใดเป็นความผิด และ กำหนดโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดไว้ โดยกฎหมายอาญานอกจากที่บัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาแล้วยังรวมถึงกฎหมายอื่น ๆ ด้วยที่มีลักษณะดังกล่าวตามข้างต้น เช่น พระราชบัญญัติจารจรทางบก พระราชบัญญัติคอมพิวเตอร์ ซึ่งส่วนใหญ่สิ่งที่จะนำมาพิจารณาและก่อให้เกิดกฎหมายอาญานั้น ได้แก่ จารีต ประเพณี ศาสนา และ ศีลธรรม เนื่องจากเมื่อกฎหมายอาญาที่ออกมาสอดคล้องกับ จารีต ประเพณี ศาสนา และ ศีลธรรม การบังคับให้ปฏิบัติตามกฎหมายจะเป็นเรื่องที่ไม่ยากลำบาก เพราะ จารีต ประเพณีถือเป็นระเบียบแบบแผนหรือแนวทางการประพฤติปฏิบัติที่สืบทอดกันมาช้านานและเป็นที่ยอมรับของคนในสังคม และ ศาสนาก็เป็นลัทธิความเชื่อของมนุษย์ที่มนุษย์ยึดถือเป็นแนวทางในการปฏิบัติมาแต่ยาวนาน และ ศีลธรรมก็คือความประพฤติดีโดยมนุษย์ทุกคนย่อมรู้อยู่แล้วว่าอะไรดีอะไรไม่ดี ดังนั้นนอกจากผู้กระทำความผิดอาญาจะฝ่าฝืนกฎหมายแล้ว ยังเป็นการฝ่าฝืน จารีต ประเพณี ศาสนา และ ศีลธรรม ที่ควบคุมสังคมอีกด้วย แต่บางเรื่องที่มีจารีต ประเพณี ศาสนา และ ศีลธรรม ก็ไม่มีความผิดอาญา หรือบางเรื่องที่มีผิดกฎหมายอาญาก็ไม่เป็นเรื่องที่มีจารีต ประเพณี ศาสนา และ ศีลธรรม⁴⁶

2.7.1 แนวคิดในการกำหนดความผิดอาญา

⁴⁶ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1 (พิมพ์ครั้งที่ 8, จีระวิชาการพิมพ์ 2546) 1-2.

ทฤษฎีและหลักการที่เกี่ยวข้องในการกำหนดความผิดทางอาญานั้นมีอยู่หลากหลายชนิดแตกต่างกันตามยุคสมัยและรูปแบบของกฎหมายของแต่ละประเทศ โดยทฤษฎีและหลักการที่สำคัญมีดังนี้

(1) ทฤษฎีการกำหนดความผิดอาญาของ Herbert L. Packer โดย Herbert L. Packer ได้ให้หลักเกณฑ์การบัญญัติว่าการกระทำใดควรจะเป็นความผิดอาญาไว้ 6 ประการ ในหนังสือเรื่อง *The Limits of the Criminal Sanction* ดังนี้⁴⁷

(1.1) การกระทำนั้นเป็นที่เห็นได้ชัดในสังคมส่วนมาก ว่าเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อสังคมและสังคมไม่ให้อภัยในการกระทำความผิดดังกล่าว

(1.2) ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิดทางอาญาแล้ว จะไม่ขัดแย้งกับวัตถุประสงค์ของการลงโทษต่าง ๆ

(1.3) การปราบปรามการกระทำที่ซึ่งจะเป็นความผิดอาญา จะต้องไม่มีผลเป็นการลดการกระทำที่สังคมเห็นว่าถูกต้องให้น้อยลงไป

(1.4) หากมีการกระทำที่เป็นความผิดอาญาแล้ว จะมีการใช้บังคับกฎหมายอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกัน ไม่มีการเลือกปฏิบัติ

(1.5) การใช้กระบวนการยุติธรรมทางอาญากับการกระทำความผิดดังกล่าว นั้น จะไม่ทำให้เกิดการใช้กระบวนการนั้น อย่างเกินขีดความสามารถทั้งทางด้านคุณภาพและปริมาณ

(1.6) ไม่มีมาตรการควบคุมอย่างสมเหตุสมผลอื่น ๆ แล้ว นอกจากการใช้กฎหมายอาญาสำหรับการกระทำที่เกิดขึ้นนั้น

(2) หลักกษัตริย์ของการกระทำ (Harm Principle) ของ John Stuart Mill โดย Mill ให้ความสำคัญกับเสรีภาพของมนุษย์เป็นอย่างมาก การจำกัดเสรีภาพของผู้คนเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำแต่เราควรจำกัดเสรีภาพของผู้คนต่อเมื่อจำเป็นเพื่อป้องกันกษัตริย์ที่จะเกิดจากการกระทำนั้นต่อผู้อื่น ดังนั้นกฎหมายควรจำกัดเสรีภาพของบุคคลต่อเมื่อการกระทำของบุคคลจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้อื่นเท่านั้น⁴⁸

หลักการของ John Stuart Mill หมายความว่ารัฐจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเสรีภาพของบุคคลได้ นั้น การกระทำของบุคคลนั้นต้องก่อให้เกิดอันตรายต่อสังคมและผู้อื่น

(3) แนวคิดการกำหนดความผิดอาญาของกฎหมายเยอรมัน ของ Prof. Claus Roxin ได้อธิบายหลักเกณฑ์การกำหนดความผิดอาญาโดยแบ่งแนวคิดดังกล่าวเป็น 2 ขั้นตอนด้วยกัน คือ⁴⁹

(3.1) ขั้นตอนแรก กฎหมายอาญาเป็นเรื่องของการคุ้มครองนิติสมบัติที่สำคัญ

⁴⁷ Herbert L. Packer, *The Limits of the Criminal Sanction* (Stanford University Press 1968) 296.

⁴⁸ ปราโมทย์ เสริมศีลธรรม, *หลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษทางอาญา ภายใต้โครงการสนับสนุนสารสนเทศเพื่อการทำงานของสมาชิกรัฐสภา* (สำนักส่งเสริมวิชาการรัฐสภา สถาบันพระปกเกล้า 2564) 26-27.

⁴⁹ สุรสิทธิ์ แสงวีโรจนพัฒน์, 'หลักเกณฑ์การกำหนดความผิดอาญาตามกฎหมายต่างประเทศ' (มิถุนายน 2564) 2 บทบัณฑิตย, 127-136.

นิติสมมติ (Rechtsgut Theory) ก็คือสิ่งที่กฎหมายประสงค์จะคุ้มครอง ในความผิดอาญาแต่ ละฐานจะมีสิ่งที่กฎหมายประสงค์จะคุ้มครองแตกต่างกัน ออกไป เช่น ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย สิ่งที่ กฎหมายประสงค์จะคุ้มครองคือ ความปลอดภัยของร่างกาย ความผิดฐานลักทรัพย์ สิ่งที่กฎหมายประสงค์จะ คุ้มครองคือ กรรมสิทธิ์และการครอบครอง นอกจากนี้นิติสมมติจะมีไว้เพื่อช่วยในการตีความกฎหมาย แล้ว ยัง ช่วยเป็นแนวทางในการให้ฝ่ายนิติบัญญัติกำหนดนโยบายในทางอาญาด้วย ซึ่งในการกำหนดนโยบายทางอาญา นั้น Prof. Claus Roxin อธิบายว่ากฎหมายอาญามีไว้เพื่อเป็นหลักประกันให้ประชาชนว่าเขาเหล่านั้นสามารถ ที่จะใช้ชีวิตร่วมกันได้อย่างเสรีและสันติภายใต้หลักประกันของสิทธิขั้นพื้นฐานที่ได้รับการรับรองไว้ตาม กฎหมายรัฐธรรมนูญ หากกฎหมายใดทำให้การใช้ชีวิตร่วมกันของคนในสังคมอย่างสงบสุขและเสรีต้องเสียไป การกำหนดว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดอาญาจึงเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

(3.2) ขั้นตอนที่สอง กฎหมายอาญาถือเป็นวิถีทางสุดท้าย (Ultima Ratio)

มาตรการทางอาญาเป็นมาตรการที่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนมากที่สุด ดังนั้น กฎหมายอาญาจึงควรเป็นมาตรการสุดท้ายของนโยบายในทางสังคม และจะถูกนำมาใช้ก็ต่อเมื่อมาตรการ อื่น ๆ ไม่ว่าจะในทางแพ่ง หรือทางปกครองใช้ไม่ได้ผลแล้ว โดยหลักการดังกล่าว มีแนวคิดมาจากหลักความได้ สดส่วน คือ หากรัฐสามารถที่จะใช้มาตรการอื่น ๆ ที่เป็นผลร้ายที่น้อยกว่ากฎหมายอาญาแล้วได้ผลในการ คุ้มครองนิติสมมติที่เท่ากัน การใช้มาตรการในทางอาญาจึงถือว่าไม่ใช่เป็นสิ่งที่จำเป็น

2.7.2 แนวคิดในการกำหนดโทษทางอาญา

หลักการกำหนดโทษให้ได้สัดส่วนกับความผิดถือเป็นแนวคิดในการกำหนดโทษทางอาญาที่สำคัญที่ รัฐพึงจะกระทำ โดยทฤษฎีที่สำคัญที่สนับสนุนแนวคิดและหลักการนี้ คือ⁵⁰

(1) ทฤษฎีเจตจำนงอิสระ (Free Will) มีแนวคิดที่ว่า มนุษย์ทุกคนมีเจตจำนงอิสระในการเลือกที่จะ กระทำสิ่งต่าง ๆ ที่เห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์มากกว่าเสียประโยชน์ ดังนั้นการพิจารณาบทลงโทษผู้กระทำ ความผิดนั้นควรจะต้องได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของการกระทำความผิดที่ก่อ คือ บทลงโทษนั้นต้องได้ สัดส่วนเหมาะสมกับลักษณะของความผิด ไม่มากจนโหดร้ายจนเกินไป และ ไม่น้อยเกินไปจนผู้กระทำความผิด เห็นว่าการกระทำผิดนั้นจะได้ประโยชน์คุ้มค่ากว่าโทษที่จะได้รับ ดังนั้นทฤษฎีนี้จึงเป็นทฤษฎีที่มีแนวคิด สนับสนุนหลักการกำหนดโทษอาญาที่ต้องได้สัดส่วน

(2) ทฤษฎีอรรถประโยชน์นิยม (Utilitarian) ของ Jeremy Bentham มีแนวคิดที่ว่า การออก กฎหมายจะต้องออกให้สอดคล้องกับกฎธรรมชาติโดยคำนึงถึงมวลความสุขของคนส่วนใหญ่ในสังคมเป็นสำคัญ หรือ ก็คือต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของประชาชนในรัฐ โดยทฤษฎีนี้แบ่งกฎธรรมชาติเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 คือ ความพึงพอใจ และ ส่วนที่ 2 คือ ความเจ็บปวด ซึ่งกฎธรรมชาตินี้เองจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของ มนุษย์ว่าจะก่ออาชญากรรมหรือไม่ เพราะก่อนที่มนุษย์จะตัดสินใจทำอะไรใดต้องนำกฎธรรมชาติ 2 ประการมา ชั่งน้ำหนักก่อนเสมอ เมื่อมนุษย์จะก่ออาชญากรรมใดขึ้นมา มนุษย์คนนั้นก็必将นำความพึงพอใจ และ ความ

⁵⁰ อัจฉริยา ชูตินันท์, *อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา* (พิมพ์ครั้งที่ 5, วิญญูชน 2566) 236-239.

เจ็บปวด มาซึ่งน้ำหนักก่อน คือ ถ้าผลของการกระทำผิดที่จะได้รับทำให้บุคคลนั้นเกิดความพึงพอใจมากกว่า การถูกลงโทษ บุคคลนั้นก็เลือกกระทำผิด ดังนั้นทฤษฎีนี้จึงเป็นการนำความพึงพอใจ และ ความเจ็บปวด มาใช้เป็นเกณฑ์ในการออกกฎหมายของรัฐเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน โดยเป็นการ กำหนดโทษทางอาญาให้ได้สัดส่วนกับความผิด

(3) ทฤษฎีการลงโทษเพื่อข่มขู่ยับยั้ง (Deterrence) ของ Cesare Beccaria และ Jeremy Bentham เป็นผู้คิดค้นขึ้น โดยทฤษฎีนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ ประการที่หนึ่งคือ เพื่อลดอาชญากรรมหรือ การกระทำผิดซ้ำ ประการที่สองคือ เพื่อข่มขู่ไม่ให้ประชาชนคนอื่นเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ดังนั้นเพื่อที่จะไปถึง วัตถุประสงค์ทั้งสองประการ รัฐจำเป็นต้องกำหนดโทษให้ได้สัดส่วนกับความผิด

บทที่ 3

กฎหมายที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

ในบทนี้จะกล่าวถึง เหตุผลในการบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) และ บทบัญญัติของประเทศสิงคโปร์ ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งได้แก่มลรัฐแคลิฟอร์เนีย มลรัฐแอริโซนา เขตปกครองพิเศษฮองกง รวมทั้งประเทศเนเธอร์แลนด์ที่กำลังอยู่ในช่วงเสนอกฎหมายผ่านรัฐสภาเนเธอร์แลนด์ เพื่อให้เห็นว่าในแต่ละประเทศได้บัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ไว้ อย่างไรก็ตาม และมีบทลงโทษที่น้อยเพียงใด กับ กฎหมายในประเทศไทยที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างกฎหมายไทย กับ กฎหมายต่างประเทศ โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 ประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ ถือเป็นประเทศหนึ่งในภูมิภาคเอเชียที่ให้ความสำคัญกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนภายในประเทศเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีเป็นอย่างมาก ซึ่งความก้าวหน้าในด้านเทคโนโลยีนี้ มักถูกใช้เป็นช่องทางในการกระทำความผิด หรือ ก่ออาชญากรรมในรูปแบบใหม่ ๆ ไม่ว่าจะเป็น การคุกคามทางไซเบอร์ การกระทำความผิดทางเพศทางไซเบอร์ การติดตามทางไซเบอร์ รวมทั้งการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ด้วย

3.1.1 กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศสิงคโปร์

กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศสิงคโปร์ ได้แก่ Personal Data Protection Act 2012 มีวัตถุประสงค์ เพื่อควบคุมการรวบรวม ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลขององค์กรในลักษณะที่ให้ตระหนักถึง สิทธิของบุคคลในการปกป้องข้อมูลส่วนบุคคล และ ความจำเป็นขององค์กรในการรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อวัตถุประสงค์ที่วิญญูชนจะพิจารณาเห็นสมควรตามพฤติการณ์⁵¹ โดยกฎหมายดังกล่าวนี้มีมาตรการลงโทษทางอาญาในความผิดฐานเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลในมาตราเดียว คือ มาตรา 48D ที่บัญญัติว่า

⁵¹ Personal Data Protection Act 2012 Purpose 3 - The purpose of this Act is to govern the collection, use and disclosure of personal data by organisations in a manner that recognises both the right of individuals to protect their personal data and the need of organisations to collect, use or disclose personal data for purposes that a reasonable person would consider appropriate in the circumstances.

บุคคลใดเปิดเผย หรือ การทำการใดอันเป็นเหตุให้เป็นการเปิดเผย ข้อมูลส่วนบุคคล ที่อยู่ในครอบครอง หรือ อยู่ในความควบคุมของ องค์กร หรือ หน่วยงานของรัฐ ไปยังบุคคลอื่น โดยการเปิดเผยไม่ได้รับอนุญาตจาก องค์กรภายใต้กฎหมายสิงคโปร์ หรือ หน่วยงานของรัฐ และ ผู้กระทำรู้ว่าการเปิดเผยไม่ได้รับอนุญาต หรือ ไม่รู้เนื่องจากความประมาทเลินเล่อ ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์ หรือจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ⁵² ซึ่งมาตรานี้เป็นการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความครอบครองดูแลขององค์กรภายใต้กฎหมายสิงคโปร์ หรือ หน่วยงานของรัฐ เท่านั้น ดังนั้นจึงไม่สามารถนำมาใช้ลงโทษกับการกระทำ Doxing ที่เป็นการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลได้

ส่วนมาตรการลงโทษทางอาญาอื่นของ Personal Data Protection Act 2012 นั้น มาตรา 48E เป็นการลงโทษกรณีใช้ข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและทำให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์หรือทำให้เกิดความเสียหายต่อบุคคล หรือ Personal Data Protection Act 2012 มาตรา 48F เป็นการลงโทษกรณีระบุอัตลักษณ์ของบุคคล (re-identification) โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

3.1.2 สาเหตุในการออกกฎหมายสำหรับความผิดฐาน Doxing ของประเทศสิงคโปร์

นับตั้งแต่ ปี 1989 ที่ Tim Berners-Lee ได้คิดค้น เวิลด์ไวด์เว็บ (World Wide Web) ซึ่งเป็นหนึ่งในเว็บเบราว์เซอร์ที่ถูกใช้ เป็นเครื่องมือเชื่อมต่อเครือข่ายคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตทั่วโลกจนถึงปัจจุบันนี้ เรียกได้ว่าเป็นยุคที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตกันอย่างแพร่หลายมากที่สุด มีประชากรทั่วโลกอยู่ที่ประมาณ 7.91 พันล้านคน และมีผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วโลกเป็นจำนวน 4.95 พันล้านคน โดยขณะนี้มีการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตอยู่ที่ 62.5% ของประชากรทั้งหมดทั่วโลก และมีทั้งโลกมีผู้ใช้โซเชียลมีเดีย (social media) เป็น

⁵² Personal Data Protection Act 2012 - Unauthorised disclosure of personal data

42D (1) If —

(a) an individual discloses, or the individual’s conduct causes disclosure of, personal data in the possession or under the control of an organisation or a public agency to another person;

(b) the disclosure is not authorised by the organisation or public agency, as the case may be; and

(c) the individual does so —

(i) knowing that the disclosure is not authorised by the organisation or public agency, as the case may be; or

(ii) reckless as to whether the disclosure is or is not authorised by the organisation or public agency, as the case may be,

the individual shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding \$5,000 or to imprisonment for a term not exceeding 2 years or to both.

จำนวน 4.62 พันล้านคนซึ่งเท่ากับ 58.4% ของประชากรทั้งหมดของโลก และ ในอนาคตมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ⁵³

ข้อมูลสถานการณ์การใช้อินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน พบว่าทั่วโลกมีการใช้ Google ค้นหาข้อมูลมากกว่า 5.5 พันล้านครั้งต่อวัน มีจำนวนประชากรกว่า 2.27 พันล้านคนใช้งาน Facebook ต่อเดือน มีผู้ Tweet ข้อความใน Twitter ทั่วโลก 5 ร้อยล้านครั้งต่อวัน สำหรับประเทศสิงคโปร์นั้น ถือเป็นประเทศที่มีอัตราการใช้อินเทอร์เน็ตของคนสิงคโปร์กำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว โดยในปี พ.ศ. 2560 สิงคโปร์ถูกจัดอยู่ลำดับต้น ๆ ของรายงาน Global Inclusive Internet Index ซึ่งความแพร่หลายของเทคโนโลยีนั้นได้ฝังอยู่ในทุกแง่มุมของการใช้ชีวิตประจำวันของเรา และ มันเป็นมากกว่าเครื่องมือที่สามารถใช้ประโยชน์ในการทำงานเพื่อเป็นช่องทางหลักในการค้นหาข้อมูล การสื่อสาร และการเข้าถึงคม แต่สิ่งที่เป็ประโยชน์ก็มักจะมีปัญหาตามมาเสมอ คือ การรั่วไหลของข้อมูล หรือการสูญเสียความเป็นส่วนตัว และนำมาสู่ปัญหาการกลั่นแกล้งคุกคาม หรือรบกวนผู้อื่นโดยใช้เทคโนโลยีดิจิทัล (Cyberbully) ตลอดจนปัญหาการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)⁵⁴ ดังนั้นในวันที่ 1 มกราคม 2563 ประเทศสิงคโปร์จึงได้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมาย โดยออกกฎหมายกำหนดการกระทำความผิดในการ Doxing ซึ่งความผิดดังกล่าวอยู่ภายใต้ พระราชบัญญัติคุ้มครองการล่วงละเมิด หรือ Protection from Harassment Act (POHA) เพื่อที่จะคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อจากการถูกล่วงละเมิดโดยการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล⁵⁵

3.1.3 มาตรการการลงโทษสำหรับความผิดฐาน Doxing ของประเทศสิงคโปร์

พระราชบัญญัติคุ้มครองการล่วงละเมิด หรือ Protection from Harassment Act (POHA) 2014 ได้บัญญัติความผิดที่เกี่ยวกับการ Doxing ไว้ 3 กรณี และ บทบัญญัติเพิ่มโทษ และ บทบัญญัติที่ใช้ในการดำเนินคดีกับการ Doxing นอกประเทศสิงคโปร์

3.1.3.1 ความผิดสำหรับการเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของบุคคลอื่นโดยมีเจตนาให้ผู้นั้นถูกล่วงละเมิด คุกคาม หรือได้รับความเสียหาย

⁵³ 'DIGITAL 2022: ANOTHER YEAR OF BUMPER GROWTH' (wearesocial)

<<https://wearesocial.com/uk/blog/2022/01/digital-2022-another-year-of-bumper-growth-2/>> สืบค้นเมื่อ 16 พฤษภาคม 2565.

⁵⁴ 'Second Reading Speech by Senior Minister of State for Law, Mr Edwin Tong on Protection from Harassment (Amendment) Bill' (Ministry of Law Singapore, 7 May 2019)

<<https://www.mlaw.gov.sg/news/parliamentary-speeches/second-reading-speech-sms-edwin-tong-poha-amendments>> สืบค้นเมื่อ 16 พฤษภาคม 2565.

⁵⁵ 'Laws and Penalties for Doxing in Singapore (With Examples)' (singaporelegaladvice, 2020)

<<https://singaporelegaladvice.com/law-articles/laws-penalties-doxing-singapore-examples/#distress>> สืบค้นเมื่อ 16 พฤษภาคม 2565.

Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 3 บัญญัติว่า⁵⁶

“(1) บุคคลหรือนิติบุคคลจะต้องไม่กระทำการที่มีเจตนา คุกคาม ทำให้ตื่นตระหนก หรือสร้างความเดือดร้อนแก่บุคคลอื่น ด้วยวิธีการใด ๆ ดังนี้

(a) ใช้คำหรือพฤติกรรมที่คุกคาม ดูหมิ่น หรือดูถูก

(b) ทำการสื่อสารที่คุกคาม ดูหมิ่น หรือดูถูก หรือ

(c) เผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของเป้าหมาย หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เป็นเป้าหมายและเป็นเหตุให้บุคคลที่เป็นเป้าหมายหรือบุคคลอื่นใดที่เกี่ยวข้อง ถูกคุกคาม หรือ ตื่นตระหนก หรือ เดือดร้อนเสียหาย

(2) บุคคลหรือนิติบุคคลใด ๆ ที่ฝ่าฝืนอนุมาตรา (1) จะต้องมีความผิดและ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ (ประมาณ 120,000 บาท) หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือ ทั้งจำทั้งปรับ”

โดยมาตรา 3 นั้น จะแบ่งวิธีการกระทำผิดไว้ 3 แบบ โดยการกระทำผิดที่เป็นลักษณะการ Doxing ได้แก่ แบบ C ซึ่งมีองค์ประกอบความผิดดังนี้

(1) องค์ประกอบภายนอกของการกระทำผิด

(1.1) ผู้กระทำ

ผู้ที่กระทำความผิดตาม มาตรา 3C และจะต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น จะเป็นบุคคลธรรมดา หรือ นิติบุคคลก็ได้

นิติบุคคล นั้น ได้มีการให้คำนิยามไว้ใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 2 ว่า นิติบุคคล หมายถึง บริษัทหรือสมาคมหรือคณะบุคคล (ไม่ว่าจะเป็นองค์กรหรือไม่เป็นองค์กร) แต่ไม่รวมถึงหน่วยงานสาธารณะใด ๆ⁵⁷

⁵⁶ Protection from Harassment Act 2014 PART 2 OFFENCES - Intentionally causing harassment, alarm or distress

3.— (1) An individual or entity must not, with intent to cause harassment, alarm or distress to another person (called in this section the target person), by any means —

(a) use any threatening, abusive or insulting words or behaviour;

(b) make any threatening, abusive or insulting communication; or

(c) publish any identity information of the target person or a related person of the target person and as a result causing the target person or any other person (each called in this section the victim) harassment, alarm or distress.

(2) Any individual or entity that contravenes subsection (1) shall be guilty of an offence and, subject to section 8, shall be liable on conviction to a fine not exceeding \$5,000 or to imprisonment for a term not exceeding 6 months or to both

⁵⁷ Protection from Harassment Act 2014 PART 1 PRELIMINARY – Interpretation

(1.2) การกระทำ

การกระทำที่จะเป็นความผิดตาม มาตรา 3C คือ การเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของเป้าหมาย หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เป็นเป้าหมาย

การเผยแพร่ นั้น ได้มีการให้คำนิยามไว้ใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 2 ว่า การเผยแพร่ หมายถึง ทำให้การติดต่อสื่อสาร (communication) หรือ คำแถลง (statement) ในทุกรูปแบบ ที่ทำให้การติดต่อสื่อสารหรือคำแถลงนั้น สามารถได้ยิน เห็น หรือรับรู้ โดยสาธารณชนในสิงคโปร์ หรือ ประชาชนในสิงคโปร์ และ รวมถึงสาเหตุในการเผยแพร่⁵⁸

การติดต่อสื่อสาร (communication) นั้น ได้มีการให้คำนิยามไว้ใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 2 ว่า การติดต่อสื่อสาร หมายถึง คำใด ๆ รูปภาพ (เคลื่อนไหวหรืออย่างอื่น) ข้อความ การแสดงออก สัญลักษณ์ หรือ สิ่งอื่นที่แทนได้ ซึ่งสามารถได้เห็น ได้ยิน หรือ รับรู้โดยบุคคลใด หรือ สิ่งเหล่านี้รวมกัน⁵⁹

คำแถลง (statement) นั้น ได้มีการให้คำนิยามไว้ใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 2 ว่า คำแถลง หมายถึง คำใด ๆ (รวมถึงอักษรย่อและชื่อย่อ) ตัวเลข รูปภาพ (เคลื่อนไหวหรืออย่างอื่น) เสียง สัญลักษณ์ หรือ สิ่งอื่นที่แทนได้ หรือ สิ่งเหล่านี้รวมกัน⁶⁰

ข้อมูลระบุตัวตน นั้น ได้มีการให้คำนิยามไว้ใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 2 ว่า ข้อมูลระบุตัวตน หมายถึง ข้อมูลใด ๆ ที่สามารถระบุ หรือกล่าวอ้างถึงตัวบุคคล อาทิ ชื่อ ที่อยู่ อีเมลหมายเลขโทรศัพท์วันเดือนปีเกิด หมายเลขบัตรประจำตัว ประชาชน หมายเลขหนังสือเดินทาง

2“entity” means any company or association or body of persons (whether corporate or unincorporate), but excludes any public agency;

⁵⁸ Protection from Harassment Act 2014 PART 1 PRELIMINARY – Interpretation

2 - “publish”, in relation to a communication or statement, means to make the communication or statement available in any form such that the communication or statement is or can be heard, seen or otherwise perceived by the public in Singapore or a member of the public in Singapore, and includes cause to be published;

⁵⁹ Protection from Harassment Act 2014 PART 1 PRELIMINARY – Interpretation

2 - “communication” means any words, image (moving or otherwise), message, expression, symbol or other representation that can be seen, heard or otherwise perceived by any person, or any combination of these;

⁶⁰ Protection from Harassment Act 2014 PART 1 PRELIMINARY – Interpretation

2 - “statement” means any words (including abbreviations and initials), numbers, image (moving or otherwise), sounds, symbols or other representation, or a combination of any of these;

ลายเซ็น (ไม่ว่าจะเป็นลายมือหรืออิเล็กทรอนิกส์) รหัสผ่าน ภาพถ่ายหรือ วิดีโอใด ๆ ที่แสดงถึงบุคคล รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว การทำงาน หรือการศึกษาของบุคคล⁶¹

จากคำนิยามศัพท์ใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 2 พอที่จะอธิบาย การเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของเป้าหมาย หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เป็นเป้าหมาย ตามมาตรา 3C ได้ว่า เป็นการเผยแพร่ ข้อความใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นตัวอักษรย่อหรือชื่อย่อ ข้อความ การแสดงออก รูปภาพ เสียง สัญลักษณ์ หรือ สิ่งอื่นที่แทนกันได้ ที่สามารถระบุ หรือกล่าวอ้างถึงตัวบุคคลได้ อาทิ ชื่อ ที่อยู่ อีเมลหมายเลขโทรศัพท์วันเดือนปีเกิด หมายเลขบัตรประจำตัว ประชาชน หมายเลขหนังสือเดินทาง ลายเซ็น (ไม่ว่าจะเป็นลายมือหรืออิเล็กทรอนิกส์) รหัสผ่าน ภาพถ่ายหรือ วิดีโอใด ๆ ที่แสดงถึงบุคคล รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัว การทำงาน หรือการศึกษาของบุคคลนั้น และ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น ให้สาธารณชนในสิงคโปร์ หรือ ประชาชนในสิงคโปร์ ได้ยิน เห็น หรือรับรู้

(1.3) วัตถุประสงค์แห่งการกระทำ

วัตถุประสงค์ของการกระทำตาม มาตรา 3C คือ ทำต่อบุคคลที่เป็นเป้าหมายหรือบุคคลอื่นใดที่เกี่ยวข้อง (related person) เพื่อให้บุคคลที่เป็นเป้าหมายหรือบุคคลอื่นใดที่เกี่ยวข้อง ถูกคุกคาม หรือ ตื่นตระหนก หรือ เตือนภัยเสียหาย

บุคคลที่เป็นเป้าหมาย หมายถึง ผู้ที่เป็นเจ้าของข้อมูลระบุตัวตนที่ได้ถูกผู้กระทำความผิดนำข้อมูลระบุตัวตนไปเผยแพร่ต่อสาธารณชนในสิงคโปร์ หรือ ประชาชนในสิงคโปร์

บุคคลอื่นใดที่เกี่ยวข้อง (related person) นั้น ได้มีการให้คำนิยามไว้ใน Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 2 ว่า บุคคลอื่นใด หมายถึง บุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่เป็นเจ้าของข้อมูลระบุตัวตนที่ได้ถูกผู้กระทำความผิดนำข้อมูลระบุตัวตนไปเผยแพร่ต่อสาธารณชนในสิงคโปร์ หรือ ประชาชนในสิงคโปร์ จนผู้ที่เป็นเจ้าของข้อมูลระบุตัวตนต้องกังวลถึงความปลอดภัยและสวัสดิภาพของบุคคลนั้น⁶²

คำว่า คุกคาม (Harassment) ใน Protection from Harassment Act 2014 ไม่ได้มีคำจำกัดความไว้โดยเฉพาะ เนื่องจากแต่เดิมกฎหมายจารีตประเพณีของประเทศสิงคโปร์นั้นไม่ได้คุ้มครองต่อการคุกคามในทุกรูปแบบ โดยจะเน้นไปที่การคุกคามที่ทำให้เกิดความเสียหายทางจิตใจ หรือ ทางกายภาพของเหยื่อ ซึ่งจากคดีของ Malcomson Nicholas Hugh Bertram v Naresh Kumar Mehta [2001] ทำให้พบถึง

⁶¹ supra note 8

⁶² Protection from Harassment Act 2014 PART 1 PRELIMINARY – Interpretation

2 - “related person”, in relation to a person, means another person about whose safety or wellbeing the firstmentioned person would reasonably be expected to be seriously concerned;

การคุกคามในรูปแบบใหม่ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ดังนั้นประเทศสิงคโปร์จึงไม่จำกัดเป้าหมายในการคุกคามไว้ เพื่อให้กฎหมายคุ้มครองถึงการคุกคามที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน⁶³

จากกฎหมายต่างประเทศพอที่จะอธิบายถึงการคุกคามได้ดังนี้

พระราชบัญญัติการคุ้มครองจากการล่วงละเมิดของสหราชอาณาจักร หรือ Protection from Harassment Act 1997 ได้อธิบายถึงการ “คุกคาม (Harassment)” ว่าหมายถึง การทำให้บุคคลตื่นตระหนกหรือวิตกกังวล⁶⁴

ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศสหรัฐอเมริกากรมรัฐแคลิฟอร์เนีย มาตรา 636.9 (e) ได้ อธิบายถึงการ คุกคาม ว่าหมายถึง การกระทำในช่วงระยะเวลาหนึ่งโดยรู้หรือโดยจงใจต่อบุคคลโดย เฉพาะเจาะจงซึ่งทำให้บุคคลอื่นนั้น ตื่นตกใจ รำคาญ ทุกข์ทรมาน หรือทำให้น่ากลัวอย่างรุนแรง และการ กระทำนั้นกระทำลงโดยไม่มีวัตถุประสงค์ที่ชอบด้วยกฎหมาย⁶⁵

ประมวลกฎหมายอาญาของประเทศสหรัฐอเมริกาหลุยเซียน่า มาตรา 40.2 C (1) ได้ อธิบายถึงการ คุกคาม ว่าหมายถึง การติดต่อทางวาจาหรือพฤติกรรมอย่างใด อย่างซ้ำ ๆ โดยปราศจากการ เชื่อเชิญ รวมถึงการโทรศัพท์ การส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การส่งข้อความผ่านทางบุคคลที่สาม การส่ง จดหมายหรือรูปภาพ โดยไม่จำกัดอยู่เพียงวิธีเท่านี้⁶⁶

Dictionary ของ มหาวิทยาลัย Cambridge ก็ได้ให้ความหมายของคำว่า คุกคาม หมายถึง พฤติกรรมที่รบกวนจิตใจ หรือ เกิดความเดือดร้อนแก่บุคคลใด⁶⁷

Black’s laws Dictionary ก็ได้ให้ความหมายของคำว่า คุกคาม หมายถึง คำพูด การ แสดงออก หรือการกระทำที่เป็นการคุกคาม ซึ่งกระทำต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งให้เกิดความรำคาญ หวาดระแวง

⁶³ Yip Man, ‘Protection from Harassment Act 2014: Offences and Remedies’ (singaporelawblog, 2014) <<https://singaporelawblog.sg/blog/article/73>> สืบค้นเมื่อ 28 พฤษภาคม 2565.

⁶⁴ Protection from Harassment Act 1997

8 (3) - “harassment” of a person includes causing the person alarm or distress

⁶⁵ California Penal Code S 646.9.

(e) - For the purpose of this section, “harasses” means engages in a knowing and willful course of conduct directed at a specific person that seriously alarms, annoys, torments, or terrorizes the person, and that serves no legitimate purpose.M

⁶⁶ Louisiana Revised Statues S 40.2

C (1) - Harassing means pattern of verbal communications or nonverbal behavior without invitation which includes but is not limited to making telephone calls, transmitting electronic mail, sending messages via a third party, or sending letters or pictures.

⁶⁷ Cambridge Dictionary - harassment - behavior that annoys or troubles someone

หรือ ก่อให้เกิดความเครียดทางจิตใจอย่างรุนแรงในบุคคลนั้น โดยการกระทำนี้ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายอันชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด⁶⁸

จากข้อมูลที่กำลังมาข้างต้นจึงพอที่จะอธิบายถึง การคุกคาม ได้ว่า เป็นการกระทำที่ละเมิดหรือรบกวนสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคลของผู้อื่น โดยวิธีการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้นั้นเกิดความหวาดกลัว อึดอัด รำคาญใจ เกิดความเครียดภายในจิตใจ จนไม่สามารถดำเนินชีวิตได้โดยปกติสุข

คำว่า ทำให้ตื่นตระหนก (Alarm) Dictionary ของ มหาวิทยาลัย Cambridge ได้ให้ความหมายของคำว่า ตื่นตระหนก หมายถึง ความกังวลและความกลัวอย่างกะทันหันว่าสิ่งที่เป็นอันตรายหรือไม่พึงประสงค์อาจเกิดขึ้น⁶⁹

คำว่า สร้างความเดือดร้อน (distress) Dictionary ของ มหาวิทยาลัย Cambridge ได้ให้ความหมายของคำว่า สร้างความเดือดร้อน หมายถึง สถานการณ์ที่คุณกำลังทุกข์ทรมานหรือตกอยู่ในอันตรายอย่างยิ่งดังนั้นจึงต้องการความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วน⁷⁰

ดังนั้นสิ่งที่ผู้กระทำความมุ่งหมายกระทำต่อ สำหรับความผิดฐาน เผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของบุคคลอื่นโดยมีเจตนาให้ผู้นั้นถูกล่วงละเมิด ถูกคุกคาม หรือได้รับความเดือดร้อนเสียหาย นั้นได้แก่ การทำให้ผู้ที่เป็นเจ้าของข้อมูลระบุตัวตนเอง หรือ บุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่เป็นเจ้าของข้อมูลระบุตัวตน ถูกคุกคาม หรือ ตื่นตระหนก หรือ เดือดร้อนเสียหาย

(2) องค์ประกอบภายในของการกระทำความผิด

การกระทำความผิดจะครบองค์ประกอบภายในสำหรับความผิดฐาน เผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของบุคคลอื่นโดยมีเจตนาให้ผู้นั้นถูกล่วงละเมิด ถูกคุกคาม หรือได้รับความเสียหายนั้น ก็ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดมีเจตนาที่จะเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของเป้าหมาย หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เป็นเป้าหมาย และมีเจตนาพิเศษเพื่อที่จะ คุกคาม ทำให้ตื่นตระหนก หรือสร้างความเดือดร้อนแก่บุคคลอื่น ตัวอย่างเช่น การที่นาย ก และ นาง ข เคยมีความสัมพันธ์กันซึ่งได้เลิกากันแล้ว นาย ก ได้โพสต์ความเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ และ รูปถ่าย และ หมายเลขโทรศัพท์มือถือส่วนตัว ของ นาง ข โดยมีเป้าหมายที่จะให้นาง ข ถูกล่วงละเมิด และทำให้นาง ข นั้น ถูกคุกคามจากการโทรศัพท์และข้อความ SMS จากคนแปลกหน้าที่อ่านโพสต์ความเห็นของนาย ก ดังนั้น นาย ก มีความผิดตามมาตรา 3(C)⁷¹

⁶⁸ Bryan A. Garner, *Black's Law Dictionary* (8th, edn, Thomson West 2004) 733.

⁶⁹ Cambridge Dictionary - alarm - sudden worry and fear, especially that something dangerous or unpleasant might happen

⁷⁰ Cambridge Dictionary - distress - a situation in which you are suffering or are in great danger and therefore in urgent need of help:

⁷¹ Protection from Harassment Act 2014 PART 2 OFFENCES - Intentionally causing harassment, alarm or distress

Illustrations (c) X and Y were formerly in a relationship which has since ended. X writes a post on a social media platform making abusive and insulting remarks about Y's alleged sexual promiscuity. In a

หากบุคคลหรือนิติบุคคลเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของเป้าหมาย หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เป็นเป้าหมาย โดยเจตนา และ เป็นเหตุให้บุคคลที่เป็นเป้าหมายหรือบุคคลอื่นใดที่เกี่ยวข้อง ถูกคุกคาม หรือ ตื่นตระหนก หรือ เตือนภัยร้ายแรง แต่การเผยแพร่ข้อมูลนั้นไม่ได้มีเจตนาให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เป็นเป้าหมายหรือ บุคคลอื่นใดที่เกี่ยวข้อง ถูกคุกคาม หรือ ตื่นตระหนก หรือ เตือนภัยร้ายแรง ผู้ที่เผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวไม่มีความผิดตามมาตรา 3C ตัวอย่างเช่นการ โพสต์วิดีโอของบุคคลที่ขับรถโดยประมาทบนท้องถนนทางออนไลน์เพื่อแบ่งปันตัวอย่างการกระทำที่อันตรายของการขับขี่โดยมีเจตนาเตือนให้คนขับรถป้องกัน ไม่มีถือว่าเป็นการ Doxing เนื่องจาก การเผยแพร่ข้อมูลนั้นไม่ได้มีเจตนาพิเศษเพื่อให้บุคคลที่เป็นเป้าหมายหรือบุคคลอื่นใดที่เกี่ยวข้อง ถูกคุกคาม หรือ ตื่นตระหนก หรือ เตือนภัยร้ายแรง⁷²

3.1.3.2 ความผิดสำหรับการเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของบุคคลอื่นโดยให้เกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตรายขึ้น

Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 5 (1A) บัญญัติว่า “บุคคลหรือนิติบุคคลต้องไม่เผยแพร่ข้อมูลที่ระบุตัวตนของบุคคลอื่น (ซึ่งในหมวดนี้เรียกว่าเหยื่อ) หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายที่เป็นเหยื่อ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ดังนี้⁷³

subsequent post, X includes Y’s photographs and personal mobile number, intending to cause Y harassment by facilitating the identification or contacting of Y by others. Y did not see the posts, but receives and is harassed by telephone calls and SMS messages from strangers (who have read the posts) propositioning Y for sex. X is guilty of an offence under section 3(2) in relation to each post.

⁷² Protection from Harassment Act 2014 PART 2 OFFENCES - Intentionally causing harassment, alarm or distress

Illustrations (d) X records a video of Y driving recklessly in a car on the road. X posts the video on an online forum, where people share snippets of dangerous acts of driving on the road. X posts the video with the intent to warn people to drive defensively. X has not committed an offence under this section.

⁷³ Protection from Harassment Act 2014 PART 2 OFFENCES - Fear, provocation or facilitation of violence

(1A) An individual or entity must not by any means publish any identity information of another person (called in this subsection the victim) or a related person of the victim, either —

(a) with the intent —

(i) to cause the victim to believe that unlawful violence will be used against the victim or any other person; or

(ii) to facilitate the use of unlawful violence against the victim or any other person; or

(b) knowing or having reasonable cause to believe that it is likely —

(i) to cause the victim to believe that unlawful violence will be used against the victim or any other person; or

(ii) to facilitate the use of unlawful violence against the victim or any other person.

(a) โดยเจตนา

(i) ทำให้เหยื่อเชื่อว่าจะมีการใช้ความรุนแรงอันละเมิดกฎหมายต่อเหยื่อ หรือบุคคลอื่นใด หรือ

(b) โดยรู้ หรือ มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า

(i) จะทำให้เหยื่อเชื่อว่าจะมีการใช้ความรุนแรงอันละเมิดกฎหมายต่อ เหยื่อ หรือบุคคลอื่นใด

(c) บุคคลหรือนิติบุคคลใด ๆ ที่ฝ่าฝืนอนุมาตรา (1A) จะต้องมีความผิดและ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือ ทั้งจำทั้งปรับ”

โดยจากมาตราดังกล่าวพิจารณาองค์ประกอบของความผิดได้ดังนี้

(1) องค์ประกอบภายนอกของการกระทำความผิด

(1.1) ผู้กระทำ

ผู้ที่กระทำความผิดตาม มาตรา 5 (1A) และจะต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น จะเป็นบุคคลธรรมดา หรือ นิติบุคคลก็ได้ เช่นเดียวกับ มาตรา 3C

(1.2) การกระทำ

การกระทำที่จะเป็นความผิดตาม มาตรา 5 (1A) คือ การเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของผู้ที่เป็นเหยื่อ หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อ เช่นเดียวกับ มาตรา 3C

(1.3) วัตถุประสงค์แห่งการกระทำ

วัตถุประสงค์ของการกระทำตาม มาตรา 5 (1A) คือ ทำต่อบุคคลที่เป็นเหยื่อเพื่อให้เหยื่อเชื่อว่าจะมีการใช้ความรุนแรงอันละเมิดกฎหมายต่อเหยื่อหรือบุคคลอื่นใด หรือ อาจจะทำให้เหยื่อเชื่อว่าจะมีการใช้ความรุนแรงอันละเมิดกฎหมายต่อเหยื่อหรือบุคคลอื่นใด ซึ่งมาตรานี้จะแตกต่างกับมาตรา 3C ตรงที่ วัตถุประสงค์แห่งการกระทำนั้นไม่รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อด้วย ดังนั้น หากทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อเชื่อว่าจะมีการใช้ความรุนแรงอันละเมิดกฎหมายต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อหรือบุคคลอื่นใด หรือ ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อเชื่อว่าจะมีการใช้ความรุนแรงอันละเมิดกฎหมายต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อหรือบุคคลอื่นใด ไม่ถือว่ามี ความผิดตาม มาตรา 5 (1A) และที่สำคัญเหยื่อนั้นต้องเชื่อด้วยว่าจะมีการใช้ความรุนแรงอันละเมิดกฎหมายต่อเหยื่อหรือบุคคลอื่นใด หากเหยื่อไม่เชื่อไม่มีความผิดตามมาตรา 5 (1A) ตัวอย่างเช่น

นาย ก เขียนโพสต์สาธารณะบนแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียที่มีการคุกคามถึงนาย ข โดยนาย ก เผยแพร่โพสต์สาธารณะที่อยู่บ้านของนาย ค พร้อมข้อความว่า "ฉันรู้ว่าคุณอาศัยอยู่ที่ไหน" นาย ก จะมี

(2) Any individual or entity that contravenes subsection (1) or (1A) shall be guilty of an offence and, subject to section 8, shall be liable on conviction to a fine not exceeding \$5,000 or to imprisonment for a term not exceeding 12 months or to both.

ความผิดตามมาตรา 5(1A)(a)(i) หาก นาย ก ตั้งใจโพสต์เพื่อให้ นาย ข เชื่อว่าจะใช้ความรุนแรงกับนาย ค หรือนาย ก จะมีความผิดตามมาตรา 5(1A)(b)(i) ถ้า นาย ก รู้ว่ามีความเป็นไปได้ที่ นาย ข จะเชื่อว่าจะมีการใช้ความรุนแรงกับ นาย ค อันเป็นผลมาจากการโพสต์นาย ก⁷⁴

(2) องค์ประกอบภายในของการกระทำความผิด

การกระทำความผิดจะตรงองค์ประกอบภายในสำหรับความผิดฐาน เผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของบุคคลอื่นโดยให้เกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตรายขึ้นนั้น ก็ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดมีเจตนาที่จะเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของเหยื่อ หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อ และมีเจตนาพิเศษเพื่อที่จะทำให้เหยื่อเชื่อว่าจะมีการใช้ความรุนแรงอันละเมิดกฎหมายต่อเหยื่อหรือบุคคลอื่นใด หรือ มีเจตนาพิเศษโดย รู้ หรือ มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนนั้นจะทำให้เหยื่อเชื่อว่าจะมีการใช้ความรุนแรงอันละเมิดกฎหมายต่อเหยื่อหรือบุคคลอื่นใด

3.1.3.3 ความผิดสำหรับการเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของบุคคลอื่นโดยมีเจตนาที่จะอำนวยความสะดวกให้เกิดความเสียหาย

Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 5 (1A) บัญญัติว่า “บุคคลหรือนิติบุคคลต้องไม่เผยแพร่ข้อมูลที่ระบุตัวตนของบุคคลอื่น (ซึ่งในหมวดนี้เรียกว่าเหยื่อ) หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายที่เป็นเหยื่อ ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ดังนี้⁷⁵

(a) โดยเจตนา

(ii) เพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้ความรุนแรงที่ผิดกฎหมายต่อเหยื่อ หรือ บุคคลอื่นใด หรือ

(b) โดยรู้ หรือ มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า

(ii) เพื่ออำนวยความสะดวกในการใช้ความรุนแรงที่ผิดกฎหมายต่อเหยื่อ หรือ บุคคลอื่นใด

(c) บุคคลหรือนิติบุคคลใด ๆ ที่ฝ่าฝืนอนุมาตรา (1A) จะต้องมีความผิดและ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือ ทั้งจำทั้งปรับ”

⁷⁴ Protection from Harassment Act 2014 PART 2 OFFENCES - Fear, provocation or facilitation of violence Illustrations (b) X writes a public post on a social media platform containing threats against Y. X publishes a subsequent public post stating A’s home address and a message “I know where you live”. X is guilty of an offence under this section relating to conduct mentioned in section 5(1A)(a)(i) if X intends the subsequent post to cause Y to believe that violence will be used against A, or an offence under this section relating to conduct mentioned in section 5(1A)(b)(i) if X knows that it is likely that Y will believe that violence will be used against A as a result of X’s subsequent post.

⁷⁵ Ibid

โดยจากมาตราดังกล่าวพิจารณาองค์ประกอบของความผิดได้ดังนี้

(1) องค์ประกอบภายนอกของการกระทำความผิด

(1.1) ผู้กระทำ

ผู้ที่กระทำความผิดตาม มาตรา 5 (1A) และจะต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น จะเป็นบุคคลธรรมดา หรือ นิติบุคคลก็ได้ เช่นเดียวกับ มาตรา 3C

(1.2) การกระทำ

การกระทำที่จะเป็นความผิดตาม มาตรา 5 (1A) คือ การเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของผู้ที่เป็นเหยื่อ หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อ เช่นเดียวกับ มาตรา 3C

(1.3) วัตถุประสงค์แห่งการกระทำ

วัตถุประสงค์ของการกระทำตาม มาตรา 5 (1A) คือ อำนวยความสะดวกในการใช้ความรุนแรงที่ผิดกฎหมายต่อเหยื่อ หรือ บุคคลอื่นใด ดังนั้น ผู้เผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนจะมีความผิดตามมาตรานี้ ก็ต่อเมื่อมีผู้ที่จะกระทำความผิดกฎหมายต่อเหยื่อก่อน และ ผู้เผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนรู้ถึงเจตนาที่จะกระทำความผิดของผู้ที่จะกระทำความผิดกฎหมาย จึงเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของเหยื่อ เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกให้ผู้ที่จะกระทำความผิดกฎหมายต่อเหยื่อ ใช้ความรุนแรงที่ผิดกฎหมายต่อเหยื่อ หรือ บุคคลอื่นใด ตัวอย่างเช่น นาย ก ได้ โพสต์ข้อความบนแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียที่ นาย ข ไม่สามารถเข้าถึงได้ โดยมีเนื้อหาเป็นการข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรง ต่อ นาย ข และได้มีการโพสต์ข้อความเชิญชวนให้บุคคลอื่นใช้ความรุนแรงต่อ นาย ก เช่นข้อความ “จะตามล่าและสังเอนเขา” ขณะเดียวกันบุคคลที่สาม หรือ นาย ค ได้เข้ามาตอบกลับ โพสต์ข้อความบนแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียของนาย ก โดย นาย ค ได้เผยแพร่ข้อมูลที่อยู่ของนาย ข ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ ดังนั้น การกระทำของนาย ค แม้ไม่ได้เป็นผู้ที่จะใช้ความรุนแรงที่ผิดกฎหมายต่อเหยื่อ แต่เป็นผู้ให้ความสะดวกแก่ที่จะใช้ความรุนแรงที่ผิดกฎหมายต่อเหยื่อ ตามมาตรา มาตรา 5 (1A)(a)(ii)⁷⁶

(2) องค์ประกอบภายในของการกระทำความผิด

การกระทำความผิดจะครบองค์ประกอบภายในสำหรับความผิดฐาน เผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของผู้ที่เป็นเหยื่อ หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อ นั้น ก็ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดมีเจตนาที่จะเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนของเหยื่อ หรือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อ และ มีเจตนาพิเศษเพื่ออำนวยความสะดวกให้บุคคลอื่นใช้ความรุนแรงที่ผิดกฎหมายต่อเหยื่อ หรือ บุคคลอื่นใด หรือ มีเจตนาพิเศษโดยรู้ หรือ มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตนนั้นจะเป็นการอำนวยความสะดวกให้บุคคลอื่นใช้ความรุนแรงที่ผิดกฎหมายต่อเหยื่อ หรือ บุคคลอื่นใด

⁷⁶ Protection from Harassment Act 2014 PART 2 OFFENCES - Fear, provocation or facilitation of violence Illustrations (c) X writes a post (on a social media platform to which Y does not have access) containing threats of violence against Y and calling others to “hunt him down and teach him a lesson”. B posts Y’s home address in reply to X’s post. B is guilty of an offence under this section.

3.1.3.4 บทเพิ่มโทษของการกระทำความผิดอาญาสำหรับความผิดที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

พระราชบัญญัติคุ้มครองการล่วงละเมิด หรือ Protection from Harassment Act (POHA) 2014 ได้บัญญัติบทเพิ่มโทษสำหรับผู้กระทำความผิดอาญาสำหรับความผิดที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ไว้ หลายกรณี ดังนี้

(1) กระทำความผิดดังกล่าวซ้ำอีก โดยบทบัญญัติดังกล่าวนั้นจะเพิ่มโทษเป็นสองเท่าสำหรับผู้กระทำความผิดซ้ำอีก

Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 8 บัญญัติว่า “บุคคลหรือนิติบุคคลที่ถูกตัดสินว่ามีความผิด ตามมาตรา 3, 5 และ กระทำความผิดนั้นอีก

(a) สำหรับความผิดตามมาตรา 3 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

(c) สำหรับความผิดตามมาตรา 5 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือ จำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ”⁷⁷

(2) ผู้กระทำความผิดจะรับโทษหนักขึ้นหากได้กระทำความผิดกับบุคคลที่อ่อนแอ

Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 8A บัญญัติว่า

“(1) มาตรานี้ใช้กับกรณีที่บุคคลหรือนิติบุคคล ได้กระทำความผิดต่อเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายซึ่งเป็นบุคคลที่อ่อนแอ และ ถูกตัดสินว่ามีความผิดใด ๆ ดังต่อไปนี้

(a) ความผิดตามมาตรา 3, 5 ที่เกิดขึ้นในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2563 ต่อผู้เสียหายดังกล่าว

(2) ศาลอาจพิพากษาให้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษไม่เกินสองเท่าของโทษสูงสุดที่ศาลจะลงก็ได้ ถ้าในขณะที่กระทำความผิดนั้น ผู้กระทำความผิดรู้หรือควรจะรู้ตามสมควรว่า เหยื่อเป็นคนอ่อนแอ

⁷⁷ Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 PART 2 OFFENCES - Enhanced penalty for subsequent offence

8 - (1) An individual or entity that is convicted (whether before, on or after 15 November 2014) of any offence under the repealed section 13A, 13B, 13C or 13D of the Miscellaneous Offences (Public Order and Nuisance) Act 1906 in force before that date or who is convicted of any offence under section 3, 4, 5, 6 or 7 shall, on a subsequent conviction —

(a) for an offence under section 3, be liable to a fine not exceeding \$10,000 or to imprisonment for a term not exceeding 12 months or to both;

(c) for an offence under section 5, be liable to a fine not exceeding \$10,000 or to imprisonment for a term not exceeding 2 years or to both;

(2A) มาตรการนี้ไม่ใช่บังคับในกรณีที่ผู้กระทำความผิดพิสูจน์ได้ว่าแม้ผู้เสียหายจะเป็นบุคคลที่อ่อนแอ แต่ผู้เสียหายก็สามารถป้องกันตัวเองได้จากผู้กระทำความผิด ในส่วนที่เกี่ยวกับอันตราย (harm) ที่เกิดจากการกระทำความผิดในลักษณะเดียวกับบุคคลปกติที่ไม่ใช่บุคคลที่อ่อนแอ”⁷⁸

จากบทบัญญัติดังกล่าวหากมีผู้กระทำความผิดตามมาตรา 3 หรือ 5 และ ผู้ได้รับความเสียหายเป็นบุคคลที่อ่อนแอ ศาลอาจลงโทษผู้กระทำความผิดเกินกว่าบทลงโทษที่กฎหมายกำหนดไว้ในมาตรา 3 หรือ 5 ได้ แต่ต้องไม่เกิน 2 เท่าของบทลงโทษสำหรับความผิดนั้น ๆ

คำว่า บุคคลที่อ่อนแอ นั้น Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 มาตรา 8A ก็ได้ให้คำนิยามไว้ ว่าหมายถึง บุคคลที่ทุพพลภาพทางร่างกายหรือจิตใจ พิกัดหรือเป็นผู้ไร้ความสามารถ หรือ ไม่สามารถป้องกันตนเองจากการข่มเหง (abuse) ละเลย (neglect) หรือละเลยตนเองได้อย่างมาก (self-neglect)⁷⁹

คำว่า ข่มเหง (abuse) Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 ไม่ได้ให้คำนิยามไว้ แต่ให้ใช้ความหมายเช่นเดียวกับคำว่า ข่มเหง (abuse) ตาม Vulnerable Adults Act 2018 ซึ่ง Vulnerable Adults Act 2018 มาตรา 2(1) ได้ให้คำนิยามของคำว่า ข่มเหง (abuse) หมายถึง 1) การข่มเหงทางร่างกาย 2) การข่มเหงต่ออารมณ์หรือจิตใจ 3) ความประพฤติหรือพฤติกรรมโดยบุคคลที่ควบคุมหรือครอบงำบุคคลอื่น และ ทำให้บุคคลอื่นกลัวในความปลอดภัยหรือความเป็นอยู่ของเขา 4) ความประพฤติหรือพฤติกรรมโดยบุคคลที่กีดกันหรือขู่ว่าจะกีดกันอย่างไม่มีความเห็นควรต่อเสรีภาพในการเคลื่อนไหวหรือความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคลอื่น⁸⁰

⁷⁸ Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 PART 2 OFFENCES - Enhanced penalty for subsequent offence

8A - (1) This section applies where an individual or entity (called in this section the offender) is convicted of any of the following offences relating to a victim who is a vulnerable person and the enhanced penalty under section 8 does not apply to that conviction:

(a) an offence under section 3, 4, 5 or 7 that is committed on or after 1 January 2020 against such a victim;

(2) The court may sentence the offender to punishment not exceeding twice the maximum punishment that the court could, but for this section, impose for the offence, if at the time of committing the offence the offender knew or ought reasonably to have known that the victim was a vulnerable person.

(2A) This section does not apply where the offender proves that despite being a vulnerable person, the victim was capable of protecting himself or herself from the offender in respect of the harm caused by the offence in the same manner as an ordinary person who is not a vulnerable person.

⁷⁹ Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 PART 2 OFFENCES - Enhanced penalty for subsequent offence

8A “vulnerable person” means an individual who is, by reason of mental or physical infirmity, disability or incapacity, substantially unable to protect himself or herself from abuse, neglect or self-neglect.

⁸⁰ Vulnerable Adults Act 2018 PART 1 PRELIMINARY – Interpretation

ส่วนคำว่า ละเลย (neglect) Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 ไม่ได้ให้คำนิยามไว้ แต่ให้ใช้ความหมายเช่นเดียวกับคำว่า ละเลย (neglect) ตาม Vulnerable Adults Act 2018 ซึ่ง Vulnerable Adults Act 2018 มาตรา 2(1) ได้ให้คำนิยามของคำว่า ละเลย (neglect) หมายถึง บุคคลที่ถ้าขาดการจัดหาดูแลสิ่งจำเป็น (เช่น อาหาร, เครื่องนุ่งห่ม, ความช่วยเหลือทางการแพทย์, ที่พักและสิ่งจำเป็นอื่น ๆ ของชีวิต) จะทำให้บุคคลนั้นมีแนวโน้มที่สมเหตุสมผลที่จะทำให้บาดเจ็บหรือความเจ็บปวดทางร่างกาย หรือ บาดเจ็บต่อสุขภาพจิตหรือร่างกาย⁸¹

ส่วนคำว่า ละเลยตนเองได้อย่างมาก (self-neglect) Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 ไม่ได้ให้คำนิยามไว้ แต่ให้ใช้ความหมายเช่นเดียวกับคำว่า ละเลยตนเองได้อย่างมาก (self-neglect) ตาม Vulnerable Adults Act 2018 ซึ่ง Vulnerable Adults Act 2018 มาตรา 2(1) ได้ให้คำนิยามของคำว่า ละเลยตนเองได้อย่างมาก (self-neglect) หมายถึง การที่บุคคลไม่สามารถประกอบกรณียกิจตามปกติที่จำเป็นในชีวิตประจำวันได้ (เช่น การกิน การแต่งกาย และการแสวงหาความช่วยเหลือทางการแพทย์) ในการดูแลตัวเอง ส่งผลให้บุคคลนั้น⁸²

- (a) อาศัยอยู่ในสภาพที่ไม่ถูกสุขอนามัยหรือเป็นอันตรายอย่างร้ายแรง
- (b) ทุกซ์ทรมานจากภาวะขาดสารอาหารหรือขาดน้ำ หรือ
- (c) ทุกซ์ทรมานจากการเจ็บป่วยหรือได้รับบาดเจ็บทางร่างกายหรือจิตใจ

2(1) - “abuse” means —

(a) physical abuse;

(b) emotional or psychological abuse;

(c) conduct or behaviour by an individual that in any other way controls or dominates another individual and causes the other individual to fear for his or her safety or wellbeing; or

(d) conduct or behaviour by an individual that unreasonably deprives, or threatens to unreasonably deprive, another individual of that other individual’s liberty of movement or wellbeing;

⁸¹ Vulnerable Adults Act 2018 PART 1 PRELIMINARY – Interpretation

2(1) - “neglect”, in relation to an individual, means the lack of provision to the individual of essential care (such as but not limited to food, clothing, medical aid, lodging and other necessities of life), to the extent of causing or being reasonably likely to cause personal injury or physical pain to, or injury to the mental or physical health of, the individual;

⁸² Vulnerable Adults Act 2018 PART 1 PRELIMINARY – Interpretation

2(1) - “self-neglect”, in relation to an individual, means the failure of the individual to perform essential tasks of daily living (such as but not limited to eating, dressing and seeking medical aid) to care for himself or herself, resulting in the individual —

(a) living in grossly unsanitary or hazardous conditions;

(b) suffering from malnutrition or dehydration; or

(c) suffering from an untreated physical or mental illness or injury;

ดังนั้น นอกจากบุคคลที่ทุพพลภาพทางร่างกายหรือจิตใจ พิกัดหรือเป็นผู้ไร้ความสามารถ แล้ว บุคคลที่อ่อนแอ นั้น ยังรวมถึง บุคคลที่ไม่สามารถป้องกันตนเองจากการข่มเหง (abuse) หรือ บุคคลที่มีลักษณะละเลย (neglect) หรือ บุคคลที่มีลักษณะละเลยตนเองได้อย่างมาก (self-neglect)

แต่ทั้งนี้ หากผู้กระทำความผิดตาม มาตรา 3 หรือ 5 พิสูจน์ไม่ได้ว่า แม่ผู้เสียหายจะเป็นบุคคลที่อ่อนแอ แต่ผู้เสียหายก็สามารถป้องกันตัวเองได้จากการกระทำที่เป็นอันตราย (harm) ของผู้กระทำความผิดได้ ศาลก็จะไม่อาจเพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดได้ โดยการกระทำที่เป็นอันตราย (harm) Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 มาตรา 8A ก็ได้ให้คำนิยามไว้ ว่าหมายถึง⁸³

- (a) การทำร้ายร่างกาย
- (b) การคุกคาม หรือ การทำตื่นตระหนก หรือ การทำเดือดร้อนเสียหาย
- (c) การทำให้เชื่อว่าจะใช้ความรุนแรงที่ผิดกฎหมายกับเหยื่อ

(3) ผู้กระทำความผิดจะรับโทษหนักขึ้นหากผู้เสียหายเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้กระทำความผิด

Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 8B บัญญัติว่า⁸⁴

⁸³ Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 PART 2 OFFENCES - Enhanced penalty for subsequent offence

8A - (3) "harm" means —

- (a) any physical harm;
- (b) harassment, alarm or distress; or
- (c) being caused to believe that unlawful violence will be used against the victim;

⁸⁴ Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 PART 2 OFFENCES - Enhanced penalty for subsequent offence

8B - (1) This section applies where an offender (A) is convicted of —

(a) an offence under section 3, 4, 5 or 7 that is committed on or after 1 January 2020 against a victim who was or is in an intimate relationship with A

(2) The court may sentence A to punishment not exceeding twice the maximum punishment that the court could impose for the offence under section 3, 4, 5, 7 or 10 (as the case may be), if at the time of committing the offence A knew or ought reasonably to have known that the victim (B) was or is in an intimate relationship with A.

(3) In this section, the court may determine whether B was or is in an intimate relationship with A having regard to all the circumstances of the case, including the following:

- (a) whether A and B are living in the same household, although it is not necessary that they live in the same household;
- (b) whether A and B share the tasks and duties of their daily lives;

“(1) มาตรานี้ใช้กับกรณีที่ผู้กระทำความผิด ถูกตัดสินว่า —

(a) กระทำความผิดตามมาตรา 3, 5 ที่เกิดขึ้นในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2563 ต่อผู้เสียหายที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้กระทำความผิด

(2) ศาลอาญพิพากษาลงโทษ ผู้กระทำความผิด ไม่เกินสองเท่าของโทษสูงสุดที่ศาลจะกำหนดสำหรับความผิดตามมาตรา 3 หรือ 5 ถ้าในขณะที่กระทำความผิด ผู้กระทำความผิด รู้หรือมีเหตุอันควรที่จะรู้ว่าผู้เสียหาย มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้กระทำความผิด

(3) มาตรานี้ ศาลอาจตัดสินว่าผู้เสียหาย มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้กระทำความผิด โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ทั้งหมดของคดี ซึ่งรวมถึงสิ่งต่อไปนี้

(a) ไม่ว่าผู้กระทำความผิด และ ผู้เสียหาย จะอาศัยอยู่ในครัวเรือนเดียวกันหรือไม่ อย่างไรก็ตามไม่จำเป็นที่พวกเขาจะต้องอาศัยอยู่ในครัวเรือนเดียวกันก็ตาม

(b) ไม่ว่าผู้กระทำความผิด และ ผู้เสียหาย จะแบ่งปันงานและหน้าที่ในชีวิตประจำวันของพวกเขาหรือไม่ก็ตาม

(c) ไม่ว่าผู้กระทำความผิด และ ผู้เสียหาย จะได้มีการแบ่งปันค่าใช้จ่ายหรือมีการสนับสนุนทางการเงินและในระดับที่เป็นการพึ่งพาทางการเงินหรือเป็นการพึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่าง ผู้กระทำความผิด และ ผู้เสียหาย

(d) ไม่ว่าผู้กระทำความผิด และ ผู้เสียหาย จะมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่าง ผู้กระทำความผิด และ ผู้เสียหายหรือไม่ อย่างไรก็ตามไม่จำเป็นที่พวกเขาต้องมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างกัน

(e) ไม่ว่าผู้กระทำความผิด และ ผู้เสียหาย จะได้แบ่งปันกันดูแลและสนับสนุนบุคคลที่อายุต่ำกว่า 21 ปีหรือไม่ก็ตาม

(f) ไม่ว่าผู้กระทำความผิด และ ผู้เสียหาย จะปฏิบัติต่อเพื่อนของพวกเขา ญาติ หรือบุคคลอื่น ๆ ในฐานะผู้มีส่วนได้เสียที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดหรือไม่ก็ตาม และ ไม่ว่าผู้กระทำความผิด และ ผู้เสียหาย จะได้รับการปฏิบัติต่อโดยเพื่อนของพวกเขา ญาติ หรือบุคคลอื่น ๆ หรือไม่ก็ตาม”

จากมาตรานี้จะเห็นว่าหากศาลตัดสินว่าผู้กระทำความผิดมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้เสียหาย ศาลอาญพิพากษาลงโทษ ผู้กระทำความผิดเพิ่มขึ้นจากบทลงโทษที่บัญญัติไว้ในมาตรา 3 หรือ 5 ได้แต่ไม่เกิน

(c) whether A and B have made arrangements to share expenses or financial support and the degree of financial dependence or interdependence between A and B;

(d) whether there is a sexual relationship between A and B, although it is not necessary that there be a sexual relationship between them;

(e) whether A and B share the care and support of a specific person below 21 years of age;

(f) whether A and B conduct themselves toward their friends, relatives or other persons as parties to an intimate relationship, and whether A and B a

สองเท่าของโทษสูงสุดที่ศาลกำหนดไว้สำหรับความผิดตามมาตรา 3 หรือ 5 ถ้าในขณะที่กระทำความผิด ผู้กระทำความผิด รู้หรือมีเหตุอันควรที่จะรู้ว่าผู้เสียหาย มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้กระทำความผิด

3.1.3.5 การดำเนินคดีผู้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นอกประเทศสิงคโปร์

Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 17 (3) และ (4) บัญญัติว่า⁸⁵

“ในกรณีที่ผู้ต้องหาหรือจำเลย อยู่นอกประเทศสิงคโปร์ เมื่อผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยนั้นใช้คำพูด หรือพฤติกรรม ทำการสื่อสารหรือเผยแพร่ข้อมูลระบุตัวตน โดยฝ่าฝืนมาตรา 3 หรือ มาตรา 5 ให้ศาลมีเขตอำนาจถ้าหาก

(a) ผู้เสียหายอยู่ในประเทศสิงคโปร์ เมื่อมีการใช้คำพูดหรือพฤติกรรม ทำการสื่อสารหรือเผยแพร่ ข้อมูลระบุตัวตนแล้ว ทำให้ผู้เสียหาย ถูกคุกคาม หรือ ตื่นตระหนก หรือ เตือนร้อนเสียหาย

(b) ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลย รู้หรือมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้เสียหายอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ในเวลาที่กระทำความผิดตาม (a)”

โดยบทบัญญัติดังกล่าวทำให้เห็นว่า Protection from Harassment Act (POHA) 2014 ไม่ได้มุ่งลงโทษผู้กระทำความผิดที่อยู่ในประเทศเท่านั้นแต่ยังรวมถึงผู้กระทำความผิดที่ไม่ได้อยู่ในประเทศด้วย ตาม ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดอยู่ในต่างประเทศและรู้ว่าเหยื่อกำลังศึกษาอยู่ในประเทศสิงคโปร์ ผู้กระทำความผิดซึ่งเผยแพร่รูปภาพของเหยื่อ ให้กับเพื่อนร่วมชั้นของเหยื่อ ผู้กระทำความผิดอาจถูกตั้งข้อหา และถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (DOXING) ตามProtection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 3 หรือ 5 ได้⁸⁶

จากบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ที่กล่าวมานั้น ในเหตุการณ์ที่ Ms Koh Boon Ki ซึ่งเป็น Influencer ท่านหนึ่งในประเทศ

⁸⁵ Protection from Harassment Act 2014 Act 2014 PART 4 GENERAL - Application to person outside Singapore

17 – (3) (4) Where the accused or respondent (as the case may be) was outside Singapore when that accused or respondent used the words or behaviour, made the communication or published the identity information, in contravention of section 3, 5 the court has jurisdiction if —

(a) the victim of the contravention was in Singapore when the use of those words or behaviour, the making of that communication or that publication of identity information caused the victim harassment, alarm or distress; and

(b) the accused or respondent (as the case may be) knew or had reason to believe that the victim of the contravention would be in Singapore at the time referred to in paragraph (a).

⁸⁶ ‘Guide to Singapore’s Protection from Harassment Act (POHA)’ (Singapore legal advice, 2022) <<https://singaporelegaladvice.com/law-articles/singapore-protection-harassment-act/>> สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2565.

สิงคโปร์ ได้สร้างกลุ่ม Telegram สำหรับผู้หญิงเพื่อพูดคุยถึงผู้ชายที่ได้ออกเดทผ่าน Application หากู้ ซึ่งข้อความในกลุ่มนั้นได้แสดงรายละเอียดส่วนตัวเกี่ยวกับผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็น ชื่อ นามสกุล รายละเอียดสำหรับการติดต่อ ซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ให้คนในกลุ่มทราบ ซึ่งทำให้เจ้าของข้อมูลได้รับความอับอายเสียหาย ซึ่งกรณีนี้ Joshua Tong ทนายความด้านคดีอาญาของ Kalco Law กล่าวว่า Ms Koh Boon Ki อาจต้องรับผิดชอบต่อการถูกดำเนินคดีทางอาญาภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองการล่วงละเมิด หรือ Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 3 สำหรับความผิดฐาน ผู้ที่เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเพื่อก่อให้เกิดการล่วงละเมิด ถูกคุกคาม หรือได้รับความเสียหาย ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน 6 เดือน หรือ ปรับไม่เกิน 5,000 ดอลลาร์ หรือทั้งจำทั้งปรับจะเห็นได้ว่าการกระทำดังกล่าวนี้มีลักษณะเหมือนกับตัวอย่าง Illustrations (C) ทั่วย Protection from Harassment Act (POHA) 2014 มาตรา 3⁸⁷

3.2 ประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกาถือเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าในด้านกฎหมาย และด้านทางเทคโนโลยีสูง แต่สหรัฐอเมริกาก็ยังไม่มีกฎหมายกลางเพื่อการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในระดับรัฐบาลกลาง จะมีแต่กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ใช้บังคับในกิจการใดเฉพาะเรื่องเท่านั้น เช่น⁸⁸

พระราชบัญญัติความเป็นส่วนตัว (The Privacy Act of 1974) ซึ่งเป็นกฎหมายที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกจัดเก็บโดยหรืออยู่ภายใต้การครอบครองของรัฐบาลเท่านั้น โดยกฎหมายดังกล่าวห้ามไม่ให้หน่วยงานเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของข้อมูลนั้น ภายใต้ข้อยกเว้นต่าง ๆ โดยเจ้าของข้อมูลจะขอสงวนสิทธิ์ในการบันทึกข้อมูล ขอเปลี่ยนแปลงหากข้อมูลไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ และจะได้รับการคุ้มครองจากการบุกรุกความเป็นส่วนตัวของข้อมูลโดยไม่สมควร

Health Insurance Portability and Accountability Act of 1996 (HIPAA) ซึ่งเป็นกฎหมายที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลประเภทข้อมูลสุขภาพของคนไข้ หรือผู้ใช้บริการสาธารณสุข โดยกฎหมายดังกล่าวนี้จะกำหนดมาตรฐานสำหรับผู้ให้บริการด้านการดูแลสุขภาพสามารถใช้ข้อมูลสุขภาพส่วนบุคคลของผู้ป่วยได้ ภายใต้หลักเกณฑ์ของ HIPAA หน่วยงานที่อยู่ภายใต้กฎหมายนี้จะต้องปฏิบัติตามสิทธิของแต่ละบุคคลในการดูแลข้อมูลด้านสุขภาพ แก้ไขข้อมูลด้านสุขภาพของตน และจะไม่สามารถใช้หรือแบ่งปันข้อมูลด้านสุขภาพโดยไม่ได้รับความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้เป็นเจ้าของข้อมูลได้ กฎหมายดังกล่าวนี้ใช้บังคับกับนิติบุคคล

⁸⁷ David Sun, 'Influencer accused of doxxing men says she did not mean to create 'name-and-shame' group' (straitstime, 2021) <<https://www.straitstimes.com/singapore/influencer-accused-of-doxxing-after-compiling-list-of-men-on-dating-apps-to-blacklist-and>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2566.

⁸⁸ Conor Murray, 'U.S. Data Privacy Protection Laws: A Comprehensive Guide' (forbes, 2023) <<https://www.forbes.com/sites/conormurray/2023/04/21/us-data-privacy-protection-laws-a-comprehensive-guide/?sh=202685985f92>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2566.

ที่ให้บริการทางการแพทย์ และ เจ้าหน้าที่ เช่น แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา และทันตแพทย์ แผนสุขภาพ รวมถึงบริษัทประกันสุขภาพ

พระราชบัญญัติคุ้มครองความเป็นส่วนตัวออนไลน์ของเด็ก (The Children’s Online Privacy Protection Act (COPPA)) ซึ่งเป็นกฎหมายที่คุ้มครองข้อมูลของเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี โดยบริษัทและเว็บไซต์รวบรวมข้อมูลจากเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปีจะต้องแสดงนโยบายส่วนตัวทางออนไลน์ที่มีรายละเอียดการปฏิบัติ ด้านข้อมูล และต้องได้รับความยินยอมจากพ่อแม่หรือผู้ปกครองก่อนที่จะรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลจากเด็ก ผู้ปกครองต้องมีโอกาสเข้าถึงข้อมูลของดังกล่าว และ ตรวจสอบหรือลบข้อมูลดังกล่าว และป้องกันไม่ให้บริษัทเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับบุตรหลานของตน ซึ่งบริษัทต้องรักษาความลับของข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับรวบรวมจากเด็ก และต้องเก็บไว้ตราบเท่าที่จำเป็นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการเก็บรวบรวมเท่านั้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ประมวลกฎหมายของสหรัฐอเมริกาในระดับรัฐบาลกลาง (Federal Laws) นั้น ยังไม่มีกฎหมายที่ห้ามการล่วงละเมิดโดยการ Doxing ไว้โดยเฉพาะ แต่ก็มีกฎหมายที่พนักงานอัยการใช้เป็นหลักในการตั้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดด้วยการ Doxing ซึ่งได้แก่ ข้อบัญญัติของรัฐบาลกลาง 18 US Code § 119⁸⁹

ข้อบัญญัติของรัฐบาลกลาง 18 US Code § 119 ได้กำหนดเกี่ยวกับการความผิดไว้ดังนี้⁹⁰

(1) ข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกจำกัด หมายถึง ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับบุคคล หมายเลขประกันสังคม ที่อยู่ บ้าน หมายเลขโทรศัพท์บ้าน หมายเลขโทรศัพท์มือถือ อีเมลส่วนบุคคล หรือหมายเลขแฟกซ์ที่บ้าน ที่สามารถระบุตัวบุคคลนั้นได้

(2) บุคคลที่ได้รับการคุ้มครองตามมาตรานี้เป็นคือ

(2.1) พนักงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลสหรัฐ หรือ หน่วยงานของรัฐ

(2.2) พนักงานและเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานรัฐบาลท้องถิ่น และ ผู้ที่ให้ความช่วยเหลือในการสืบสวนคดีอาชญากรรมของรัฐบาลกลาง

(2.3) พยานและลูกขุนในศาล

(2.4) พยานและผู้ให้ข้อมูลในการสืบสวนคดีอาชญากรรมของรัฐบาลกลาง

(2.5) สมาชิกในครอบครัวที่ใกล้ชิดของบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองตาม 1) – 4) ซึ่งได้แก่ คู่สมรส พ่อแม่ พี่น้อง บุตร ของ บุคคลที่ได้รับการคุ้มครอง หรือ ผู้ซึ่งบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองอยู่ในความดูแล และ บุคคลอื่นใดที่อาศัยอยู่ในครัวเรือนของบุคคลที่ได้รับการคุ้มครอง และ เกี่ยวข้องกับบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองทางสายเลือดหรือการแต่งงาน

⁸⁹ James Owen, ‘Can Doxing Someone Can Get You Arrested?’(columbuscriminaldefenseattorney, 2020) <<https://columbuscriminaldefenseattorney.com/blog/can-doxing-someone-can-get-you-arrested>> สืบค้นเมื่อ 4 พฤษภาคม 2566.

⁹⁰ 18 US Code Section 119, 1114, 115(C)2.

(3) การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ห้ามบุคคลใดเจตนาทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกจำกัด ของ บุคคลที่ได้รับการคุ้มครอง หรือ สมาชิกในครอบครัวที่ใกล้ชิดของบุคคลที่ได้รับการคุ้มครอง นั้น เปิดเผยต่อสาธารณะชน เพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

(3.1) โดยมีเจตนาที่จะข่มขู่ ข่มขู่ หรือยุยงให้ก่ออาชญากรรมโดยใช้ความรุนแรงต่อบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองนั้น หรือ สมาชิกในครอบครัวที่ใกล้ชิดของบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองนั้น หรือ

(3.2) โดยมีเจตนาและทราบว่าคุณสมบัติส่วนบุคคลที่ถูกจำกัดจะถูกนำไปใช้เพื่อข่มขู่ ข่มขู่ หรือ อำนวยความสะดวกในการก่ออาชญากรรมความรุนแรงต่อบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองนั้น หรือ สมาชิกในครอบครัวที่ใกล้ชิดของบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองนั้น

(4) บุคคลที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าวจะได้รับโทษ จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า ข้อบัญญัติของรัฐบาลกลางของสหรัฐก็ได้มีการบัญญัติให้การ Doxing เป็นอาชญากรรมที่ต้องได้รับการคุ้มครอง แต่ข้อบัญญัติดังกล่าวไม่ได้คุ้มครองทุกคน คุ้มครองแค่เฉพาะคนบางกลุ่มที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามก็มีอีกหลายมลรัฐที่รัฐบาลในท้องถิ่นได้ออกกฎหมายคุ้มครองบุคคลในมลรัฐตนเองทุกคนเพื่อป้องกันการ Doxing ซึ่งจะนำไปสู่การก่ออาชญากรรมที่ร้ายแรงต่อไป

3.2.1 มลรัฐแคลิฟอร์เนีย

3.2.1.1 กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของแคลิฟอร์เนีย

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศหนึ่งที่ยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นกฎหมายกลางเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในระดับมลรัฐ ดังนั้นกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจึงเป็นอำนาจของแต่ละมลรัฐที่จะตรากฎหมายขึ้นมาเพื่อบังคับใช้กันในแต่ละมลรัฐเอง ซึ่ง California Consumer Privacy Act of 2018 ของรัฐแคลิฟอร์เนีย หรือ CCPA ถือเป็นกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการทั่วไปฉบับแรกของสหรัฐอเมริกา โดยกฎหมายฉบับนี้มีผลบังคับใช้ต่อผู้ประกอบการที่จัดเก็บข้อมูลของผู้ที่อาศัยในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ที่เป็นองค์กรแสวงหากำไรเท่านั้น ไม่นำมาใช้บังคับกับองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรหรือหน่วยงานของรัฐ โดยองค์กรแสวงหากำไรที่อยู่ในบังคับของ CCPA จะต้องเข้าข่ายข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้⁹¹

(1) มีรายได้สุทธิต่อปีมากกว่า 25,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ ประมาณ 800,000,000 บาท

(2) ซื้อ ขาย ได้รับ หรือแลกเปลี่ยน ข้อมูลส่วนบุคคลมากกว่า 50,000 คน 50,000 ครั้งเรือน หรือ 50,000 ไอทีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ต่อปี

(3) มีรายได้จากการขายข้อมูลส่วนบุคคลคิดเป็นมากกว่ากึ่งหนึ่งของรายได้ทั้งหมดต่อปี

กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของ มลรัฐแคลิฟอร์เนีย นี้ได้วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิทธิของผู้บริโภค ดังนี้

⁹¹ ‘California Consumer Privacy Act (CCPA)’ (State of California Department of Justice <<https://oag.ca.gov/privacy/ccpa>> สืบค้นเมื่อ 3 ธันวาคม 2565.

(1) สิทธิที่ทราบว่าคุณประกอบการที่เป็นองค์กรแสวงหากำไรนั้นเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลอะไรไปบ้าง

(2) สิทธิที่จะทิ้งจะให้ข้อมูลส่วนบุคคลแก่ผู้ประกอบการ

(3) สิทธิที่จะขอลบข้อมูลส่วนบุคคลที่ผู้ประกอบการได้เก็บรวบรวม

(4) สิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียม แม้ผู้บริโภคจะเลือกที่จะไม่ให้ข้อมูลส่วนบุคคลของตนเองแก่ผู้ประกอบการก็ตาม

อีกทั้งยังกำหนดให้ผู้ประกอบการที่เป็นองค์กรแสวงหากำไร มีการประกาศถึงนโยบายความเป็นส่วนตัวตัวให้แก่ผู้บริโภคทราบบนหน้าเว็บไซต์อย่างชัดเจน เช่น การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล วัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูล พร้อมทั้ง ลิงค์สำหรับ “ห้ามมิให้ขายข้อมูลส่วนบุคคล” เพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้บริโภคในการแจ้งผู้ประกอบการไม่ให้ขายข้อมูลส่วนบุคคล

ทั้งนี้ การขายข้อมูลส่วนบุคคลตามกฎหมายฉบับนี้ไม่จำเป็นต้องมีเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง และ การแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคในเชิงธุรกิจต่างตอบแทน นั้น หากประกอบการฝ่าฝืนข้อกำหนดในกฎหมายฉบับนี้จะถูกระวางโทษปรับไม่เกิน 2,500 ดอลลาร์สหรัฐ ต่อข้อกล่าวหา ถ้าพิสูจน์ได้ว่าผู้ประกอบการนั้นกระทำความผิดโดยเจตนา จะถูกระวางโทษปรับไม่เกิน 7,500 ดอลลาร์สหรัฐ ต่อข้อกล่าวหา และ CCPA ยังอนุญาตให้ผู้บริโภคสามารถฟ้องร้องผู้ประกอบการได้ด้วยตัวเองในกรณีที่ผู้ประกอบการละเลยที่จะรักษาความปลอดภัยให้แก่ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภค⁹²

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ California Consumer Privacy Act of 2018 ถือเป็นกฎหมายที่มีแนวคิดเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเช่นเดียวกับ GDPR ที่เน้นไปที่การกำหนด สิทธิหน้าที่ของผู้ประกอบการในการที่จะจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภค และ หากผู้ประกอบการรายใดฝ่าฝืน เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลนั้นก็สามารถเรียกค่าเสียหายทางแพ่งได้ โดยเป็นการเรียกค่าเสียหายตามที่กฎหมายกำหนด (statutory damages) ซึ่งกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลนี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการลงโทษทางอาญากับผู้ที่กระทำการ Doxing ซึ่งเป็นการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลได้

3.2.1.2 สาเหตุในการออกกฎหมายสำหรับความผิดฐาน Doxing ของแคลิฟอร์เนีย

⁹² California Consumer Privacy Act of 2018–1798.155

(b) A business shall be in violation of this title if it fails to cure any alleged violation within 30 days after being notified of alleged noncompliance. Any business, service provider, or other person that violates this title shall be subject to an injunction and liable for a civil penalty of not more than two thousand five hundred dollars (\$2,500) for each violation or seven thousand five hundred dollars (\$7,500) for each intentional violation, which shall be assessed and recovered in a civil action brought in the name of the people of the State of California by the Attorney General. The civil penalties provided for in this section shall be exclusively assessed and recovered in a civil action brought in the name of the people of the State of California by the Attorney General.

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นดินแดนแห่งเสรีภาพ และ ถือเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเป็นอย่างมาก อีกทั้งประเทศสหรัฐอเมริกายังเป็นประเทศที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่มีรัฐถึง 50 รัฐ และยังมีประชากรเป็นจำนวนมากที่สุดเป็นลำดับ 3 ของโลก ซึ่งประกอบไปด้วยหลายเชื้อชาติ ศาสนา ดังนั้นจึงเกิดปัญหาการคุกคามขึ้นอยู่บ่อยครั้ง โดยจากสถิติในปี 2022 มีประชาชนชาวอเมริกัน กว่า 21% หรือมากกว่า 43 ล้านคน ถูก Doxing และ 1 ใน 4 ของผู้เสียหายเกิดจากบุคคลที่รู้จักกันโดยส่วนตัว และ การ Doxing นั้นส่วนใหญ่จะนำไปสู่การกระทำความผิดอาญาหรือส่งผลกระทบต่อการทำงาน⁹³

ในปี 2019 มลรัฐแคลิฟอร์เนีย เพียงปีเดียวมีเยาวชนในแคลิฟอร์เนียมากกว่า 35% รายงานว่าถูกกลั่นแกล้งทางอินเทอร์เน็ต และตัวเลขเหล่านี้ก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยการคุกคามทางออนไลน์ที่พบบ่อยที่สุดในแคลิฟอร์เนีย ได้แก่ Cyberbullying, Cyberstalking, การแกล้งแค้นโดนใช้ภาพลามกอนาจาร, การกรรโชกทางออนไลน์ และ การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) โดยการ Doxing นั้นถือเป็นอาชญากรรมในมลรัฐแคลิฟอร์เนียภายใต้ The California Penal Code (ประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย) มาตรา 653.2⁹⁴ และ ใน amicus brief california supreme court ก็ได้มีการอธิบายว่า กฎหมายของมลรัฐแคลิฟอร์เนียมีการห้ามไม่ให้มีการ Doxing ไว้ใน The California Penal Code มาตรา 653.2⁹⁵

3.2.1.3 มาตรการการลงโทษสำหรับความผิดฐาน Doxing ของแคลิฟอร์เนีย

California Penal Code มาตรา 653.2 ได้มีการประกาศใช้โดยสภานิติบัญญัติแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียในปีคริสต์ศักราช 2551 เพื่อทำให้การสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มีเจตนาให้ผู้อื่นได้รับความกลัวนั้นถือเป็นอาชญากรรม เพื่อความปลอดภัยของผู้ถูกคุกคาม หรือครอบครัวที่ใกล้ชิดของผู้ถูกคุกคาม โดยความผิดนี้เป็นความผิดทางอาญามีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ ปรับไม่เกิน 1000 ดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ 34,000 บาท)⁹⁶

The California Penal Code มาตรา 653.2 บัญญัติว่า “บุคคลใดเจตนาให้บุคคลอื่นกลัวในความปลอดภัยเขา หรือ ความปลอดภัยของบุคคลอื่นที่เป็นญาติสนิท โดยใช้อุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ (electronic communication device) โดยไม่ได้รับความยินยอมจากบุคคลนั้น และ เพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บุคคลอื่นได้รับอันตรายทางกาย บาดเจ็บ หรือ ถูกล่วงละเมิด (Harassment) โดยบุคคลที่ 3 จัดจำหน่ายทางอิเล็กทรอนิกส์ เผยแพร่ e-mails, hyperlinks หรือเปิดให้ดาวน์โหลด ซึ่ง ข้อมูลระบุตัวบุคคล รวมถึง ภาพ

⁹³ Max Sheridan, ‘Doxing in 2022: An Unexpectedly Widespread Cybersecurity (safehome, 2565) <<https://www.safehome.org/family-safety/doxing-online-harassment-research/>> สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2565.

⁹⁴ Aaron Minc, ‘Important Online Harassment Laws in California to Know’ (minclaw, 2022) <<https://www.minclaw.com/online-harassment-laws-california/>> สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2565.

⁹⁵ amicus brief california supreme court Case No. S235968, P5

⁹⁶ ‘653.2 PC – Electronic Cyber Harassment Law in California’ (shouselaw, 2022) <<https://www.shouselaw.com/ca/defense/penal-code/653-2/>> สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2565.

ดิจิทัลของบุคคลอื่นหรือข้อความอิเล็กทรอนิกส์ที่มีลักษณะเป็นการล่วงละเมิด (Of a harassing nature) เกี่ยวกับบุคคลอื่นซึ่งมีแนวโน้มที่จะยุยงหรือก่อให้เกิดการกระทำที่ผิดกฎหมายการกระทำดังกล่าวมีความผิดอาญา โทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ ปรับไม่เกินหนึ่งพันดอลลาร์ หรือ ทั้งจำคุกและปรับ”⁹⁷

โดยจากมาตราดังกล่าวพิจารณาองค์ประกอบของความผิดได้ดังนี้

(1) องค์ประกอบภายนอกของการกระทำความผิด

(1.1) ผู้กระทำ

ผู้ที่กระทำความผิดตาม มาตรา 653.2 และจะต้องรับโทษสำหรับความผิดนั้น กฎหมายใช้คำว่า Person ซึ่งคำว่า Person นั้น The California Penal Code มาตรา 7 ให้ความหมายถึง บุคคลธรรมดา และ นิติบุคคล ดังนั้นผู้ที่กระทำความผิดตาม มาตรา 653.2 จะเป็น บุคคลธรรมดา หรือ นิติบุคคล ก็ได้⁹⁸

(1.2) การกระทำ

การกระทำที่จะเป็นความผิดตาม มาตรา 653.2 คือ การใช้อุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ (electronic communication device) เผยแพร่ e-mails, hyperlinks หรือเปิดให้ดาวน์โหลด ซึ่ง ข้อมูลระบุตัวบุคคล รวมถึง ภาพดิจิทัลของบุคคลอื่นหรือข้อความอิเล็กทรอนิกส์ที่มีลักษณะเป็นการล่วงละเมิด (Of a harassing nature) เกี่ยวกับบุคคลอื่นซึ่งมีแนวโน้มที่จะยุยงหรือก่อให้เกิดการกระทำที่ผิดกฎหมาย โดยไม่ได้ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล

โดยคำว่า อุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ (electronic communication device) นั้น The California Penal Code มาตรา 653.2 (b) ได้ให้ความหมายว่า ไม่จำกัดเพียง โทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ เว็บเพจหรือเว็บไซต์อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์ทางอินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือไฮบริด/อินเทอร์เน็ต/

⁹⁷ The California Penal Code PART 1 OF CRIMES AND PUNISHMENTS - TITLE 15. MISCELLANEOUS CRIMES - CHAPTER 2. Of Other and Miscellaneous Offenses 653.2 (a) Every person who, with intent to place another person in reasonable fear for his or her safety, or the safety of the other person’s immediate family, by means of an electronic communication device, and without consent of the other person, and for the purpose of imminently causing that other person unwanted physical contact, injury, or harassment, by a third party, electronically distributes, publishes, e-mails, hyperlinks, or makes available for downloading, personal identifying information, including, but not limited to, a digital image of another person, or an electronic message of a harassing nature about another person, which would be likely to incite or produce that unlawful action, is guilty of a misdemeanor punishable by up to one year in a county jail, by a fine of not more than one thousand dollars (\$1,000), or by both that fine and imprisonment.

⁹⁸ The California Penal Code - PRELIMINARY PROVISIONS
7-the word “person” includes a corporation as well as a natural person

อุปกรณ์ wireless /คอมพิวเตอร์พกพาขนาดเล็ก (PDA) เครื่องบันทึกวิดีโอ เครื่องแฟกซ์ หรือ วิทยุติดตามตัว⁹⁹

ส่วนคำว่า ที่มีลักษณะเป็นการล่วงละเมิด (Of a harassing nature) นั้น The California Penal Code มาตรา 653.2 (C)(2) ได้ให้หมายความว่ ลักษณะอันสมเหตุสมผลที่จะทำให้บุคคลตื่นตระหนกอย่างร้ายแรง, รำคาญอย่างร้ายแรง, ทรมานอย่างร้ายแรง หรือทำให้บุคคลนั้นหวาดกลัวอย่างร้ายแรง และไม่มีจุดประสงค์ที่ชอบด้วยกฎหมาย¹⁰⁰

(1.3) วัตถุประสงค์แห่งการกระทำ

วัตถุประสงค์ของการกระทำตาม มาตรา 653.2 มุ่งประสงค์ที่จะให้บุคคลอื่นได้รับอันตรายทางกาย บาดเจ็บ หรือ ถูกล่วงละเมิด (Harassment) โดยบุคคลที่ 3

คำว่า ล่วงละเมิด (Harassment) นั้น The California Penal Code มาตรา 653.2 (C)(1) ได้ให้ หมายความว่า รู้และจงใจปฏิบัติต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะซึ่งมีเหตุอันสมควรที่บุคคลนั้นจะตื่นตระหนกอย่างร้ายแรง, รำคาญอย่างร้ายแรง, ทรมานอย่างร้ายแรง หรือทำให้บุคคลนั้นหวาดกลัวอย่างร้ายแรง และไม่มีจุดประสงค์ที่ชอบด้วยกฎหมาย¹⁰¹

(2) องค์ประกอบภายในของการกระทำคามผิด

การกระทำคามผิดจะตรงองค์ประกอบภายในสำหรับความผิดฐานตาม มาตรา 653.2 ก็ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดมีเจตนาใช้อุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ (electronic communication device) เผยแพร่ e-mails, hyperlinks หรือเปิดให้ดาวน์โหลด ซึ่ง ข้อมูลระบุตัวบุคคล รวมถึง ภาพดิจิทัลของบุคคลอื่น และมีเจตนาพิเศษเพื่อบุคคลอื่นกลัวในความปลอดภัยเขา หรือ ความปลอดภัยของบุคคลอื่นที่เป็นญาติสนิท

⁹⁹ The California Penal Code PART 1 OF CRIMES AND PUNISHMENTS - TITLE 15. MISCELLANEOUS CRIMES - CHAPTER 2. Of Other and Miscellaneous Offenses

654.2 (b) “electronic communication device” includes, but is not limited to, telephones, cell phones, computers, Internet Web pages or sites, Internet phones, hybrid cellular/Internet/wireless devices, personal digital assistants (PDAs), video recorders, fax machines, or pagers.

¹⁰⁰ The California Penal Code PART 1 OF CRIMES AND PUNISHMENTS - TITLE 15. MISCELLANEOUS CRIMES - CHAPTER 2. Of Other and Miscellaneous Offenses

654.2 (c)(2) “Of a harassing nature” means of a nature that a reasonable person would consider as seriously alarming, seriously annoying, seriously tormenting, or seriously terrorizing of the person and that serves no legitimate purpose.

¹⁰¹ The California Penal Code PART 1 OF CRIMES AND PUNISHMENTS - TITLE 15. MISCELLANEOUS CRIMES - CHAPTER 2. Of Other and Miscellaneous Offenses 654.2 (c)(1) “Harassment” means a knowing and willful course of conduct directed at a specific person that a reasonable person would consider as seriously alarming, seriously annoying, seriously tormenting, or seriously terrorizing the person and that serves no legitimate purpose.

ดังนั้นหากผู้กระทำความผิดมีเจตนาพิเศษเพื่อบุคคลอื่นแล้วในความปลอดภัยเขา หรือ ความปลอดภัยของบุคคลอื่นที่เป็นญาติสนิท แล้ว แม้บุคคลอื่นนั้นจะไม่ได้รับอันตรายทางกาย บาดเจ็บ หรือ ถูกล่วงละเมิด (Harassment) โดยบุคคลที่ 3 ก็ตาม ผู้กระทำความผิดก็มีความผิดตามมาตรา 653.2 เพราะกฎหมายเน้นเจตนาของผู้กระทำความผิดเป็นหลัก¹⁰²

จากที่กล่าวมาข้างต้น ศาลสูงของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้ตัดสินคดี THE PEOPLE v. FRANCIS SHIVERS ว่ามีความผิดตาม The California Penal Code มาตรา 653.2 เนื่องจาก จำเลยและผู้เสียหายกำลังจะหย่าร้างกัน โดยจำเลยได้รับคำสั่งห้ามเข้าใกล้ผู้เสียหายเป็นระยะทาง 100 หลา โดยจำเลยซึ่งเป็นนักแสดงซีรีส์เรื่อง NCIS ได้โพสต์ Twitter ว่าผู้เสียหายผู้ที่จะฆ่าจำเลยและเรียกผู้เสียหายว่าเป็นสตอล์กเกอร์ ทั้งที่ผู้เสียหายไม่ได้กระทำเช่นนั้น อีกทั้งยังไม่มีการโพสต์ถึงสถานที่อยู่อาศัยของผู้เสียหายเพื่อเตือนให้ผู้คนต่างเฝ้าระวังผู้เสียหายหากพบเจอผู้เสียหายให้โทรแจ้งตำรวจ กรณีนี้ถึงแม้ผู้เสียหายจะไม่ได้รับอันตรายใด ๆ ศาลก็มีคำพิพากษาให้จำเลยมีความผิด เนื่องจากจำเลยได้มีการโพสต์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เสียหายโดยมีเจตนาทำให้ผู้เสียหายตกอยู่ในความหวาดกลัวและให้บุคคลอื่นกระทำการที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายต่อผู้เสียหาย¹⁰³

3.2.2 มลรัฐแอริโซนา

3.2.2.1 กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของแอริโซนา

ในปัจจุบันมลรัฐแอริโซนายังไม่ได้มีการออกกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่บัญญัติใช้ภายในมลรัฐเหมือนมลรัฐแคลิฟอร์เนีย แต่มลรัฐแอริโซนาก็มีความพยายามที่จะตรากฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อใช้ภายในมลรัฐ โดยได้มีการเสนอร่างกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล House Bill 2790 เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2565¹⁰⁴

3.2.2.2 สาเหตุในการออกกฎหมายสำหรับความผิดฐาน Doxing ของแอริโซนา

มลรัฐแอริโซนา ถือเป็นอีกมลรัฐจัดให้การ Doxing นั้น เป็นอาชญากรรม โดยเมื่อวันที่ 28 เมษายน 2564 ผู้ว่าการมลรัฐ Doug Ducey ได้ ลงนามใน House Bill 2502 โดยมีวัตถุประสงค์มุ่งลงโทษผู้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นทางออนไลน์โดยมีเป้าหมายเพื่อยุติให้บุคคลที่สามก่ออันตรายบุคคลนั้น ซึ่งต่อมาก็ได้ถูกนำไปบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาของมลรัฐแอริโซนา โดยกฎหมายนี้ Shawwna Bolick ผู้ร่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยปกป้องพลเมืองไม่ให้มีข้อมูลส่วนบุคคล เช่น หมายเลขโทรศัพท์หรือที่อยู่บ้านเผยแพร่ทางออนไลน์เพื่อจุดประสงค์ในการก่ออันตรายหรือทำร้ายบุคคลนั้น เนื่องจากมีหลายเหตุการณ์ที่ผู้หญิงถูก

¹⁰² Ambrosio Rodriguez, 'FACT OR FICTION: Doxing Someone Can Get You Arrested' (aerlawgroup, 14 March 2022) <<https://www.aerlawgroup.com/blog/fact-or-fiction-doxing-someone-can-get-you-arrested/>> สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2565.

¹⁰³ People v. Shivers (2015) BR 051060.

¹⁰⁴ 'Arizona Data Privacy Law' (centraleye) <<https://www.centraleyes.com/privacylaws/arizona/#:~:text=Arizona%20has%20a%20data%20breach,content%2C%20and%20methods%20of%20notification>> สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2565.

แพนเก่าทำร้ายและใช้ชีวิตด้วยความหวาดกลัวต่อความปลอดภัยเนื่องจากถูกเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ดังนั้นมลรัฐแอริโซนาจึงจำเป็นต้องทำบางอย่างเพื่อปกป้องความเป็นส่วนตัวของพลเมือง และทำให้แน่ใจว่าพลเมืองมีสิทธิขอความช่วยเหลือหากข้อมูลส่วนบุคคลของพวกเขาถูกโพสต์ทางออนไลน์และพวกเขาต้องเผชิญกับการล่วงละเมิด¹⁰⁵

3.2.2.3 มาตรการการลงโทษสำหรับความผิดฐาน Doxing ของแอริโซนา

ประมวลกฎหมายอาญาของมลรัฐแอริโซนา มาตรา 13-2916 ฐานการใช้การสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อทำให้หวาดกลัว ช่มชู้ คุกคามหรือก่อกวน มีบทบัญญัติลงโทษผู้กระทำความผิดโดยการ Doxing ดังนี้¹⁰⁶

(1) ห้ามมิให้บุคคลใด ใช้อุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์เพื่อแจกจ่าย เผยแพร่ ส่งอีเมล ไฮเปอร์ลิงก์ หรือให้บริการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อดาวน์โหลดข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่น รวมถึงภาพดิจิทัลของบุคคล โดยไม่ได้รับความยินยอมจากบุคคลนั้น อันเป็นการทำให้บุคคลนั้น รวมตลอดถึงสมาชิกในครอบครัวที่ใกล้ชิดกับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ได้รับความหวาดกลัว ช่มชู้ คุกคาม หรือ โดยมุ่งหมายให้ถูกใช้กำลังประทุษร้าย หรือ ได้รับความเจ็บ

(2) ผู้กระทำความผิดตามมาตรานี้มีโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน และ ปรับไม่เกิน 2,500 ดอลลาร์สหรัฐ

(3) มาตรานี้ไม่ใช้บังคับกับ

(3.1) คำพูดหรือกิจกรรมที่ได้รับการคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญหรือกิจกรรมอื่นใดที่กฎหมายอนุญาต

(3.2) ผู้ให้บริการคอมพิวเตอร์ หรือ ผู้ให้บริการข้อมูลหรือบริการโทรคมนาคม

(4) มาตรานี้ให้คำนิยามเกี่ยวกับถ้อยคำที่สำคัญไว้ด้วย ดังนี้

(4.1) อุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ หมายถึง โทรศัพท์, โทรศัพท์มือถือ, คอมพิวเตอร์, เว็บไซต์อินเทอร์เน็ต, โทรศัพท์อินเทอร์เน็ต, โทรศัพท์มือถือแบบไฮบริด, อุปกรณ์อินเทอร์เน็ตหรือไร้สาย, ผู้ช่วยดิจิทัลส่วนบุคคล, เครื่องบันทึกวิดีโอ, เครื่องแฟกซ์หรือเพจเจอร์

(4.2) ข้อมูลส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลที่ทำให้บุคคลที่ถูกระบุตัวตนถูกพบ ติดต่อกับ หรือ ก่อกวน รวมถึงที่อยู่บ้าน ที่อยู่ทำงาน หมายเลขโทรศัพท์ ที่อยู่อีเมล หรือข้อมูลติดต่ออื่น ๆ ของบุคคลนั้น ซึ่งจะทำให้บุคคลที่ถูกระบุตัวตนถูกระบุตำแหน่ง ติดต่อกับ หรือก่อกวนได้

กฎหมายดังกล่าวนี้มีความต้องการที่จะห้ามมิให้บุคคลใช้อุปกรณ์สื่อสารอิเล็กทรอนิกส์เพื่อแบ่งปันข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นโดยมีเจตนาที่จะสร้างความหวาดกลัว ช่มชู้ หรือก่อกวนบุคคลหรือสมาชิกใน

¹⁰⁵ ADI Staff Reporter, 'Bolick's "Doxing" Bill Signed Into Law' (arizonadailyindependent, 29 April 2021) <<https://arizonadailyindependent.com/2021/04/29/bolicks-doxing-bill-signed-into-law/>> สืบค้นเมื่อ 3 พฤษภาคม 2566.

¹⁰⁶ Arizona criminal code Section 13-2916

ครอบครัวของคุณคนนั้น เพราะการกระทำดังกล่าวอาจนำไปสู่อาชญากรรมที่ร้ายแรงเกินความที่จะจินตนาการได้ก็ได้ ดังนั้นกฎหมายนี้จึงกำหนดให้การ Doxing เป็นอาชญากรรมที่ต้องมีกฎหมายคุ้มครอง

3.3 เขตปกครองพิเศษฮ่องกง

3.3.1 กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเขตปกครองพิเศษฮ่องกง

กฎหมายว่าด้วยข้อมูลส่วนบุคคลของเขตปกครองพิเศษฮ่องกง หรือ The Personal Data (Privacy) Ordinance (PDPO) ได้มีผลบังคับใช้เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. 2539 โดยได้มีการบัญญัติขึ้นมาตามแนวทางขององค์การเพื่อความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ OECD Privacy Guidelines 1980 โดยกฎหมายดังกล่าวนี้เป็นการยกระดับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของเขตปกครองพิเศษฮ่องกง เพื่อรักษาสถานะความเป็นศูนย์กลางการค้าระหว่างประเทศและเพื่อให้เป็นไปตามพันธกิจตามสนธิสัญญาสิทธิมนุษยชน ซึ่ง The Personal Data (Privacy) Ordinance พ.ศ. 2539 นี้จะยังไม่มีกฎหมายที่บัญญัติเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ไว้ แต่ต่อมา The Personal Data (Privacy) Ordinance ก็ได้รับการแก้ไขในปี พ.ศ. 2564 โดยการแก้ไขครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อต่อสู้กับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ที่กำลังเกิดและมีแนวโน้มที่จะมากขึ้นเรื่อย ๆ ในเขตปกครองพิเศษฮ่องกง¹⁰⁷

3.3.2 สาเหตุในการออกกฎหมายสำหรับความผิดฐาน Doxing ของเขตปกครองพิเศษฮ่องกง

ฮ่องกงถือเป็นประเทศที่มีการใช้ แพลตฟอร์มโซเชียลมีเดีย ในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นจำนวนมาก โดยปัญหาการ Doxing ของฮ่องกงได้ลุกลามขึ้นนับตั้งแต่มีการประท้วงเรียกร้องประชาธิปไตยครั้งใหญ่ในปี 2562 โดยผู้ที่มีแนวคิดทางการเมืองที่ขัดแย้งกัน มักใช้วิธีการ Doxing ในการโจมตีผู้ที่มีจุดยืนทางการเมืองที่แตกต่างกันผ่านการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งส่งผลให้ข้อมูลส่วนบุคคลกลายเป็นอาวุธในการทำร้ายอีกฝ่าย ทั้งนี้ในปี 2562 มีคดีที่เกี่ยวกับการ Doxing ถึง 5700 คดี ดังนั้นในเดือน ตุลาคม 2564 รัฐบาลฮ่องกงจึงได้ออกกฎหมายที่ใช้ลงโทษสำหรับลงโทษบุคคลที่เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เพื่อต่อสู้กับการกระทำที่เป็นอันตรายและมีแนวโน้มที่จะมากขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา และ เพื่อปกป้องความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนทั่วไป¹⁰⁸

3.3.3 มาตรการการลงโทษสำหรับความผิดฐาน Doxing ของเขตปกครองพิเศษฮ่องกง

¹⁰⁷ 'The Personal Data (Privacy) Ordinance' (PCPD) <https://www.pcpd.org.hk/english/data_privacy_law/ordinance_at_a_Glance/ordinance.html> สืบค้นเมื่อ 13 กันยายน 2565.

¹⁰⁸ 'Experts Fear New Hong Kong Doxing Law Will Punish Opposition' (voanews, 2021) <<https://www.voanews.com/a/experts-fear-new-hong-kong-doxing-law-will-punish-opposition/6303205.html>> สืบค้นเมื่อ 13 มีนาคม 2565.

กฎหมาย The Personal Data (Privacy) Amendment Ordinance 2021 ฉบับแก้ไขออกมาเพื่อใช้ในการลงโทษผู้กระทำความผิดโดยการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ดังนี้¹⁰⁹

(1) มาตรา 64(1) บุคคลใดเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลที่ได้รับโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้ให้ข้อมูลโดยมีเจตนาเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินหรือทรัพย์สินหรือทำให้สูญเสียเงินหรือทรัพย์สินแก่เจ้าของข้อมูล ต้องระวางโทษปรับ 1,000,000 ดอลลาร์ฮ่องกง และจำคุกสูงสุด ไม่เกิน 5 ปี

(2) มาตรา 64(A) บุคคลใดเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล โดยมีเจตนาให้เกิดอันตรายใด ๆ หรือ กระทำโดยประมาทจนน่าจะเกิดอันตรายใด ๆ กับเจ้าของข้อมูลหรือสมาชิกในครอบครัวของเจ้าของข้อมูล ต้องระวางโทษปรับ 100,000 ดอลลาร์ฮ่องกง และจำคุกสูงสุด ไม่เกิน 2 ปี

(3) มาตรา 64(C) บุคคลใดเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูลโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล โดยมีเจตนาให้เกิดอันตรายใด ๆ หรือ กระทำโดยประมาทจนน่าจะเกิดอันตรายใด ๆ กับเจ้าของข้อมูลหรือสมาชิกในครอบครัวของเจ้าของข้อมูล และ การเปิดเผยนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายกับเจ้าของข้อมูลหรือสมาชิกในครอบครัวของเจ้าของข้อมูล ต้องระวางโทษปรับ 1,000,000 ดอลลาร์ฮ่องกง และจำคุกสูงสุด ไม่เกิน 5 ปี

(4) มาตรา 64 (6) ยังได้ระบุถึง ลักษณะของอันตรายที่จะทำให้เป็นความผิด ตาม 64(A) และ 64(C) ไว้ดังนี้

(4.1) การ ถูก ล้วงละเมิด ลวนลาม ช่มเหง ชู้เชื้อ หรือช่มชู้

(4.2) การทำร้ายร่างกายหรือจิตใจ

(4.3) การทำให้เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยหรือความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคลนั้น

(4.4) การก่อให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของบุคคล

นับตั้งแต่ The Personal Data (Privacy) Amendment Ordinance 2021 ใช้บังคับ เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2564 ถึง วันที่ 31 ธันวาคม 2565 สำนักงานกรรมาธิการความเป็นส่วนตัวสำหรับข้อมูลส่วนบุคคล ฮ่องกง หรือ PCPD ได้รับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับคดีความผิด Doxing ภายใต้ The Personal Data (Privacy) Amendment Ordinance 2021 ทั้งหมด 791 คดี¹¹⁰

จากบทบัญญัติดังกล่าวนี้ ศาลได้นำมาตรา 64(A) แห่ง The Personal Data (Privacy) Amendment Ordinance 2021 มาใช้ลงโทษ MR. Ho Muk-wah จำเลย โดยคดีนี้จำเลยกับผู้เสียหายมีความสัมพันธ์กันช่วงสั้น ๆ ก่อนจะได้เลิกกันไป ซึ่งหลังเลิกจำเลยได้ทำการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของ

¹⁰⁹ ‘Personal Data (Privacy) Ordinance’ (elegislation)<<https://www.elegislation.gov.hk/hk/cap486!en-zh-Hant-HK.pdf?FROMCAPINDEX=Y>> สืบค้นเมื่อ 13 มีนาคม 2566.

¹¹⁰ ‘Doxing Offences’ (PCPD) <<https://www.pcpd.org.hk/english/doxing/index.html>> สืบค้นเมื่อ 13 มีนาคม 2566.

ผู้เสียหายบนแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้เสียหาย ซึ่งได้แก่ ชื่อ รูปภาพ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ส่วนตัวและที่ทำงาน ชื่อนายจ้างและตำแหน่งหน้าที่การงาน อีกทั้งจำเลยยังระบุข้อความว่า ผู้เสียหายยินดีให้คนอื่นมาเยี่ยมเธอตามที่อยู่ของเธอได้ จนเป็นเหตุให้มีคนแปลกหน้าหลายคนติดต่อไปยังผู้เสียหายและพยายามทำความรู้จักกับผู้เสียหาย ซึ่งความผิดนี้มีอัตราโทษปรับ 100,000 ดอลลาร์ฮ่องกง และจำคุกสูงสุด ไม่เกิน 2 ปี สุดท้ายจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาให้จำคุกจำเลย 8 เดือน¹¹¹ และ คดีที่เจ้าของบ้านสองคนซึ่งมีอายุ 40 ปี และ 42 ปี ถูกจับกุมโดยหน่วยงานเฝ้าระวังความเป็นส่วนตัวส่วนตัวของฮ่องกง (the Office of the Privacy Commissioner for Personal Data) เนื่องจากถูกกล่าวหาว่าโพสต์ข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับผู้เช่าที่ไม่น่าพอใจบนสื่อสังคมออนไลน์พร้อมกับแสดงความคิดเห็นในทางเสื่อมเสีย โดยผู้ต้องหาได้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลได้แก่ ชื่อ หมายเลขประจำตัวประชาชน วันเกิด อาชีพ ของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลในกลุ่มสังคมออนไลน์ โดยมีสาเหตุเนื่องจากเจ้าของบ้าน และ ผู้เสียหายมีความขัดแย้งกันในเรื่องสัญญาเช่า ซึ่งการกระทำของผู้ต้องหานั้นเป็นเหตุให้ผู้ต้องหาถูกจับกุม เพื่อทำการสืบสวนดำเนินคดีต่อไปในข้อหาการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ได้รับความยินยอมโดยมีเจตนาก่อให้เกิดอันตรายต่อจิตใจ ตาม The Personal Data (Privacy) Amendment Ordinance 2021 ซึ่งมีโทษปรับ 1,000,000 ดอลลาร์ฮ่องกง และจำคุกสูงสุด ไม่เกิน 5 ปี¹¹²

3.4 ประเทศเนเธอร์แลนด์

ประเทศเนเธอร์แลนด์ยังไม่ได้มีมาตรการทางอาญาสำหรับการการลงโทษในความผิดที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) แต่เนื่องจากปัจจุบันประเทศเนเธอร์แลนด์ได้มีการเปิดเผยชื่อและที่อยู่ของบุคคลอื่นในสื่อสังคมออนไลน์และในกลุ่มแชทเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ซึ่งทางรัฐบาลของประเทศเนเธอร์แลนด์ก็ได้ให้ความสำคัญของปัญหาดังกล่าวนี้ จึงเห็นความจำเป็นในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) กลายเป็นความผิดทางอาญา¹¹³

¹¹¹ LEA MOK, '2 landlords arrested by Hong Kong's privacy watchdog for allegedly doxxing tenants over rental disputes' (hongkongfp) <<https://hongkongfp.com/2023/03/09/2-landlords-arrested-by-hong-kongs-privacy-watchdog-for-allegedly-doxing-tenants-over-rental-disputes/>> สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2566.

¹¹² 'First Sentencing Case of the New Doxxing Offence' (PCPD, 15 December 2022) <https://www.pcpd.org.hk/english/news_events/media_statements/press_20221215.html> สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2566.

¹¹³ ANP, 'Netherlands could punish doxing with one year in prison, thousands in fines' (nltimes, 10 July 2022) <<https://nltimes.nl/2022/07/10/netherlands-punish-doxing-one-year-prison-thousands-fines>> สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2566.

อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการยุติธรรม Grapperhaus ได้ยื่นข้อเสนอทางกฎหมาย เพื่อให้มีการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดในรูปแบบ Doxing ภายใต้กฎหมายอาญา เนื่องจากเห็นว่า การ Doxing สามารถทำได้โดยง่ายโดยการแจกจ่ายและส่งต่อข้อมูลส่วนบุคคลโดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ใครบางคนหวาดกลัว หรือ สร้างความไม่สะดวกหรือ ขัดขวางเส้นทางการประกอบอาชีพ กำลังส่งผลกระทบต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ ผู้แสดงความคิดเห็น นักวิทยาศาสตร์ นักข่าว และนักการเมืองมากขึ้นเรื่อย ๆ รวมถึงประชาชนทั่วไป เจ้าหน้าที่ตำรวจ ล้วนแต่เป็นผู้ที่ตกเป็นเหยื่อการ Doxing อีกทั้งยังทำให้ครอบครัวของผู้ถูกเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลรู้สึกไม่ปลอดภัยด้วย ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรเนเธอร์แลนด์และตำรวจได้แสดงความกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นอย่างมาก พร้อมทั้งได้มีการเรียกร้องให้มีการดำเนินคดีทางอาญาเกี่ยวกับ Doxing

Grapperhaus กล่าวว่า พฤติกรรมข่มขู่ในหลายรูปแบบ เช่น การคุกคามและการสะกดรอยตาม มีโทษอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติมักไม่สามารถดำเนินคดีในข้อหา doxing ได้ ตัวอย่างเช่น เนื่องจากผู้ที่ถูกเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นยังไม่ได้ถูกคุกคาม Grapperhaus จึงเสนอการ Doxing เป็นความผิดอาญาแต่ลดระดับความรับผิดทางอาญาลง โดยกำหนดโทษจำคุกสูงสุด 1 ปี สำหรับการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นหรือบุคคลที่สามโดยมีเจตนาที่จะสร้างความหวาดกลัวหรือสร้างความไม่สะดวกแก่พวกเขาอย่างร้ายแรง กีดกันพวกเขาอย่างร้ายแรงในการปฏิบัติหน้าที่หรือในการประกอบวิชาชีพของตนหรือการช่วยเหลือผู้อื่นก่อให้เกิดอันตรายนอกจากนี้การกำหนดให้การ Doxing เป็นความผิดอาญายังช่วยให้ผู้คนสามารถร้องขอให้ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตหรือแพลตฟอร์มออนไลน์สามารถลบข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นได้ง่ายขึ้นเนื่องจากถือว่าข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลที่ผิดกฎหมาย¹¹⁴

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการยุติธรรม Yeşilgöz-Zegerius มีความเห็นเช่นเดียวกับ Grapperhaus ได้ส่งร่างกฎหมายเกี่ยวกับปัญหานี้ไปยังคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อขอความเห็นที่ว่าการแบ่งปันข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อจุดประสงค์ในการล่วงละเมิดผู้อื่น รวมถึงการแบ่งปันข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อให้ผู้อื่นหวาดกลัว หรือที่เรียกว่า Doxing นั้นควรจะต้องถูกดำเนินคดีภายใต้กฎหมายอาญา¹¹⁵

¹¹⁴ ‘Criminal prosecution of harassment through the sharing of personal data’ (Government of the Netherlands, 2021) <<https://www.government.nl/latest/news/2021/07/12/criminal-prosecution-of-harassment-through-the-sharing-of-personal-data>> สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2566.

¹¹⁵ ‘Sharing personal data for the purpose of intimidation to be made a criminal offence’ (Government of the Netherlands, 28 February 2022) <<https://www.government.nl/latest/news/2022/02/28/sharing-personal-data-for-the-purpose-of-intimidation-to-be-made-a-criminal-offence>> สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2566.

ปัจจุบันการกำหนดให้การ Doxing เป็นความผิดอาญาของประเทศเนเธอร์แลนด์นั้น มีแนวโน้มที่จะชนะเสียงข้างมากในรัฐสภาเนเธอร์แลนด์ ซึ่งอาจทำให้ผู้ทำการเผยแพร่ข้อมูลส่วนตัวบุคคลของผู้อื่นเพื่อข่มขู่ จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับสูงสุด 9,000 ยูโร¹¹⁶

3.5 ประเทศไทย

สิทธิความเป็นส่วนตัวในข้อมูลส่วนบุคคลนั้นถือเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยให้การรับรองและคุ้มครอง ไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 และ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติแห่งกฎหมายไทยในหลายฉบับพบว่าได้มีการกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการรับรองและคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัวไว้ในกฎหมายหลายฉบับ โดยบทบัญญัติในกฎหมายอาญาไทยที่อาจนำมาลงโทษเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้น เมื่อพิจารณาพฤติกรรมและลักษณะของการกระทำที่เป็นการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอม จากเจ้าของข้อมูล โดยเฉพาะการเผยแพร่ชื่อ ที่อยู่ ฯลฯ ที่อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้บุคคลอื่น ได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว แล้ว กฎหมายไทยที่จะสามารถนำมาใช้กับพฤติกรรมการ Doxing ได้เพียงใดนั้น มีรายละเอียดดังนี้

3.5.1 ประมวลกฎหมายอาญา

3.5.1.1 ลักษณะ 11 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง หมวด 2 ความผิดฐานเปิดเผยความลับ

กฎหมายอาญามหาดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับการ Doxing เนื่องจากคุณธรรมทางกฎหมายของความผิดไม่ใช่ความลับแต่เป็นสิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคล ดังนี้¹¹⁷

(1) มาตรา 322 “ผู้ใดเปิดเผยหรือเอาจดหมาย โทรเลข หรือเอกสารใด ๆ ซึ่งปิดผนึกของผู้อื่นไปเพื่อล่วงรู้ข้อความก็ดี เพื่อนำข้อความในจดหมายโทรเลขหรือเอกสารเช่นว่านั้นออกเปิดเผยก็ดี ถ้าการกระทำนั้นน่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ”

องค์ประกอบความผิดของมาตรานี้ คือ การที่บุคคลเปิดเผย หรือ เอาไปซึ่งจดหมาย โทรเลข หรือ เอกสารใด ๆ ซึ่งปิดผนึกของผู้อื่น

¹¹⁶ ‘Doxing ban likely to win Dutch parliament majority today’ (nltimes)
<<https://nltimes.nl/2023/02/02/doxing-ban-likely-win-dutch-parliament-majority-today>> สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2565.

¹¹⁷ คณิต ฒ นคร, *กฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 7, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2543) 121-124.

การเปิดผนึก คือ การทำให้ผนึกที่ปิดไว้เปิดออก โดยไม่จำเป็นว่าจะต้องล่วงรู้ข้อความหรือไม่ ซึ่งรวมถึงการใช้เทคโนโลยีเพื่อล่วงรู้ข้อความโดยไม่มี การเปิดผนึกก็เป็นการเปิดผนึกแล้ว

การเอาไป คือ เอาไปจากที่ที่เคยอยู่

การ Doxing คือ การกระทำที่เป็นการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล ที่อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว ดังนั้นหากผู้เปิดผนึกนำข้อความซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกปิดผนึกออกเปิดเผยโดยเผยแพร่บนพื้นที่อินเทอร์เน็ต และการกระทำนั้นน่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ความผิดตามมาตรา 323 ก็จะสามารถนำมาใช้เป็นมาตรการบังคับทางอาญากับการ Doxing ได้ แต่ก็เฉพาะเป็นกรณีที่ข้อมูลส่วนบุคคลถูกปิดผนึกไว้ในจดหมาย โทรเลข หรือ เอกสารใด ๆ

(2) มาตรา 323 “ผู้ใดล่วงรู้หรือได้มาซึ่งความลับของผู้อื่นโดยเหตุที่เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ โดยเหตุที่ประกอบอาชีพเป็นแพทย์ เภสัชกร คนจำหน่ายยา นางผดุงครรภ์ ผู้พยาบาล นักบวช หมอความ ทนายความ หรือผู้สอบบัญชีหรือโดยเหตุที่เป็นผู้ช่วยในการประกอบอาชีพนั้นแล้วเปิดเผยความลับนั้นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

องค์ประกอบความผิดของมาตรานี้ คือ การเปิดเผยความลับของผู้อื่นที่ผู้กระทำได้ล่วงรู้หรือได้มา โดยเหตุที่เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ โดยเหตุที่ประกอบอาชีพเป็นแพทย์ เภสัชกร คนจำหน่ายยา นางผดุงครรภ์ ผู้พยาบาล นักบวช หมอความ ทนายความ หรือผู้สอบบัญชีหรือโดยเหตุที่เป็นผู้ช่วยในการประกอบอาชีพดังกล่าว

ความลับ คือ ข้อความซึ่งผู้มีประโยชน์ได้เสียประสงค์จะปกปิดโดยยอมให้รู้ภายในวงจำกัด ซึ่งความลับนั้นต้องเป็นความที่ไม่ค่อยรู้กัน และมีเจตจำนงที่จะเก็บไว้เป็นความลับ และ ผลประโยชน์ของการเก็บไว้เป็นความลับ

การเปิดเผย คือ การแจ้งแก่บุคคลอื่นต่อไป

การ Doxing คือ การกระทำที่เป็นการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล ที่อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว ดังนั้นความผิดตามมาตรา 323 การเปิดเผยความลับก็อาจใช้เป็นมาตราลงโทษการ Doxing ได้ถ้าหากความลับนั้นเป็นข้อมูลส่วนบุคคล เช่น แพทย์ เปิดเผยข้อมูลสุขภาพ ความพิการ ข้อมูลพันธุกรรม ข้อมูลชีวภาพ ซึ่งเป็นความลับของคนไข้ เพื่อต้องการให้คนไข้ได้รับความเสียหาย แต่มาตรานี้กฎหมายใช้บังคับเฉพาะกับบุคคลที่มีหน้าที่หรืออาชีพที่กฎหมายระบุไว้ และ ความลับของผู้หนึ่งผู้หนึ่งผู้กระทำได้ล่วงรู้หรือได้มาเพราะเหตุที่ได้เป็นเจ้าพนักงาน

3.5.1.2 ลักษณะ 11 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง หมวด 3 ความผิดฐานหมิ่นประมาท

กฎหมายอาญาหมวดดังกล่าวมีความเกี่ยวข้องกับการ Doxing ในมาตรา 326 แม้คุณธรรมทางกฎหมายคือ เกียรติ ไม่ใช่ สิทธิความเป็นส่วนตัว หรือ ข้อมูลส่วนบุคคล¹¹⁸

มาตรา 326 “ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ผู้นั้นกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาท ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน หนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

องค์ประกอบความผิดของมาตรานี้ คือ การที่บุคคลใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สามโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง

ใส่ความ คือ การกล่าวอ้าง หรือ ทำให้แพร่หลายซึ่งข้อเท็จจริงซึ่งเกิดขึ้นในอดีตหรือปัจจุบันที่กระทบถึงเกียรติของบุคคลให้ปรากฏต่อบุคคลอื่น

การทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลส่วนบุคคล เช่น ชื่อ-นามสกุล, เลขประจำตัวประชาชน, ที่อยู่, เบอร์โทรศัพท์, วันเกิด, เพศ, การศึกษา, อาชีพ, รูปถ่าย, ข้อมูลทางการเงิน ไม่ทำให้ถูกกระทบเกียรติของบุคคล จึงไม่เป็นความผิดตามมาตรา 326 แต่ หากข้อมูลส่วนบุคคลนั้นเป็นข้อมูลประวัติอาชญากรรม ก็อาจจะทำให้กระทบเกียรติของบุคคล และ ทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ได้ ดังนั้น มาตรา 326 ก็อาจใช้เป็นมาตราลงโทษการ Doxing ได้ แต่ทั้งนี้การเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลที่จะมีความตามมาตรา 326 ต้องเป็นข้อมูลที่กระทบถึงเกียรติของบุคคลเท่านั้น ไม่รวมถึงข้อมูลส่วนบุคคลปกติทั่วไป

3.5.1.3 ลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดฐานเผยแพร่สิ่งลามก

ความผิดฐานเผยแพร่สิ่งลามก ตามมาตรา 287 (1) มีความเกี่ยวข้องกับการ Doxing ก็ต่อเมื่อหากสิ่งลามกนั้นเป็นข้อมูลส่วนบุคคล¹¹⁹

มาตรา 287 “ผู้ใด

(1) เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า เพื่อการแจกจ่ายหรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ทำ ผลิต มีไว้ นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือยังให้ ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไปหรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือสิ่งอื่นใดอันลามก”

องค์ประกอบความผิดของมาตรา 287 (1) นั้น คือ การที่บุคคลทำ ผลิต มีไว้ นำเข้า หรือ ยังให้นำเข้ามาในราชอาณาจักร ส่งออกหรือยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไป หรือ ทำให้แพร่หลายโดยประการใด ซึ่งสิ่งใด ๆ อันลามกโดยการค้า

ทำให้แพร่หลายโดยประการใด ซึ่งสิ่งใด ๆ อันลามก รวมถึงการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลอันเป็นข้อมูลลามกลงบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตด้วย

¹¹⁸ เฟิ่งอ๋าง 84-91.

¹¹⁹ เฟิ่งอ๋าง 205-206.

คำว่า โดยการค้า หมายถึง ประกอบกิจการเพื่อหากำไรเป็นปกติ แสดงว่าการจะมีความผิดตามมาตรา 287 (1) ผู้เผยแพร่ข้อมูลต้องประกอบกิจการเพื่อหากำไรเป็นปกติ

การ Doxing ซึ่งเป็นการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล ที่อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้บุคคลอื่น ได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว จะเป็นความผิดตามมาตรา 287 (1) ได้ จะต้องมีการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นที่เป็นข้อมูลลามกบนพื้นที่อินเทอร์เน็ต เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า เพื่อการแจกจ่ายหรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน เท่านั้น ถ้าไม่ได้ทำเพื่อความประสงค์ดังกล่าว มาตรา 287 (1) ก็ไม่สามารถนำมาลงโทษกับการ Doxing ได้

3.5.1.4 หมวด 6 ตั้วการและผู้สนับสนุน

การ Doxing นั้น หากผลสุดท้ายทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย บุกรุก ทำให้เสียทรัพย์ ความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือ ความผิดอาญาอื่น ๆ ที่มีกฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิด ก็อาจลงโทษผู้นั้นได้ในฐานะเป็นผู้สนับสนุนได้

ผู้สนับสนุน มาตรา 86 “ผู้ใดกระทำความผิดใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นกระทำความผิดก่อนหรือขณะกระทำความผิด แม้ผู้กระทำความผิดมิได้รู้ถึงการช่วยเหลือ หรือ ให้ความสะดวกนั้นก็ตาม ผู้นั้นเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิด”

การสนับสนุนการกระทำความผิด ต้องประกอบด้วยลักษณะดังนี้¹²⁰

(1) เป็นการสนับสนุนการกระทำความผิดฐานใดฐานหนึ่งของผู้อื่น ซึ่งวิธีสนับสนุนนั้นไม่จำกัดว่าต้องทำด้วยวิธีใด ซึ่งอาจเป็นการกระทำทางกายภาพ หรือ ทางจิตใจ ก็ได้

(2) ความผิดของผู้อื่นต้องเป็นการกระทำโดยเจตนา และ ต้องผิดกฎหมาย

(3) ต้องปรากฏความเชื่อมโยงระหว่างความผิดฐานนั้นกับการกระทำที่เป็นการสนับสนุน

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล Doxing ก็ถือเป็นวิธีการสนับสนุนการกระทำความผิดได้ เช่น หากผู้กระทำการ Doxing ต้องการให้เจ้าของข้อมูลได้รับความเสียหายนั้น ผู้ Doxing ก็แค่ นำข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่อไปเปิดเผยในกลุ่มคนที่มีความคิดเป็นปฏิปักษ์กับเจ้าของข้อมูลแล้วก็ปล่อยให้ผู้คนในกลุ่มจัดการเหยื่อกันเอง เช่น คดีที่มีการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของ สมาชิกวุฒิสภา ไม่ว่าจะ เป็นข้อมูลธุรกิจส่วนตัวของเหยื่อ หรือ ข้อมูลอื่น ๆ จนเป็นสาเหตุให้ธุรกิจของเหยื่อถูกคุกคามต่าง ๆ นา ๆ ไม่สามารถประกอบธุรกิจได้ตามปกติเนื่องถูกกลุ่มคนที่มีความคิดเป็นปฏิปักษ์ต่อเหยื่อไปคุกคาม ทั้งนี้ถ้าหากการคุกคามรุนแรงมากขึ้นจนนำไปสู่การกระทำความผิดอาญาอื่น ๆ ต่อเหยื่อ ไม่ว่าจะเป็ความผิดต่อชีวิตร่างกาย หรือ ต่อเสรีภาพ ก็ตาม บุคคลที่ทำการ Doxing ก็อาจได้รับโทษฐานสนับสนุนในความผิดนั้น ๆ ก็ได้ ดังนั้นเราสามารถลงโทษผู้กระทำการ Doxing ในฐานะเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดได้ แต่ทั้งนี้หากไม่มีความผิดเกิดขึ้นเราก็ไม่สามารถลงโทษผู้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลได้

3.5.2 พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

¹²⁰ คณิต ณ นคร, *กฎหมายอาญาภาคทั่วไป* (วิญญูชน 2543) 304-306.

เนื่องจากปัจจุบันมีการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการ นำข้อมูลส่วนบุคคลไปแสวงหาประโยชน์หรือเปิดเผยโดยไม่ได้รับความยินยอมจากบุคคลซึ่งเป็นเจ้าของข้อมูลจนสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือความเสียหายให้แก่บุคคลดังกล่าว ประกอบกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีทำให้การเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลอันเป็นการละเมิดนั้นสามารถทำได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็ว แม้ว่าจะได้มี กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในบางเรื่อง แต่ก็ยังไม่มีการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการทั่วไป และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 วรรคสาม และมาตรา 56 ก็ได้บัญญัติให้ บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับตน และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล สมควรกำหนดให้มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นการทั่วไป ดังนั้น เพื่อให้มีมาตรการคุ้มครองจากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคล ในปี พ.ศ. 2556 จึงได้มีการเสนอร่างกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของสภาผู้แทนราษฎร จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2561 ได้มีการพิจารณาให้ความเห็นชอบร่างกฎหมายพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ซึ่งกฎหมายดังกล่าวนี้ จะทำให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเป็นไปอย่างมีระบบ มีประสิทธิภาพ และสามารถป้องกันการล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวของเจ้าของข้อมูลได้ และ ทำให้เกิดความมั่นใจของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องในแง่การทำธุรกิจ อีกทั้งยังเป็นการช่วยให้นำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม โดยสาระสำคัญของพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 นั้นมีดังนี้¹²¹

(1) กำหนดหลักเกณฑ์ในการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลให้อยู่บนหลักการให้ความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล หรือ ตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายหรือคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกำหนด

(2) กำหนดสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้สามารถควบคุมดูแลข้อมูลส่วนบุคคลของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยสามารถเข้าถึง ขอรับสำเนา หรือแม้กระทั่งขอถอนความยินยอม ขอให้เคลื่อนย้ายข้อมูล ระงับการใช้ชั่วคราว รวมทั้งทำให้ข้อมูลของตนเป็นข้อมูลที่ไม่สามารถระบุตัวบุคคลได้

(3) กำหนดผู้ที่เกี่ยวข้องในการดูแลข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งได้แก่ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล (Data Controller) และ ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล (Data Processor) และมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดให้มีมาตรการรักษาความปลอดภัยที่เหมาะสม และ แจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลแก่เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ชักช้า

(4) กำหนดให้มีคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล โดยมีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมและการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และ กำหนดมาตรการหรือแนวทางการดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนวินิจฉัยปัญหาที่อาจเกิดจากการบังคับใช้กฎหมาย

(5) กำหนดให้มีคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญเพื่อทำหน้าที่พิจารณาเรื่องร้องเรียน ตรวจสอบการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหาย และการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท

¹²¹ สุพิศ ประณีตพลกรัง, *การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (Personal Data Protection)* (นิติธรรม 2563) 1-6.

(6) จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เป็นหน่วยงานรัฐเพื่อสนับสนุนการกระทำของคณะกรรมการ และเป็นศูนย์กลางข้อมูล และการให้บริการทางวิชาการ รวมทั้งพัฒนาหลักเกณฑ์และมาตรการที่จำเป็น

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ได้บัญญัติเกี่ยวกับโทษทางอาญาไว้ในมาตรา 79 – 81 ดังนี้

3.5.2.1 โทษอาญาสำหรับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

มาตรา 79 “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 27 วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 28 อันเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา 26 โดยประการที่น่าจะทำให้ ผู้อื่นเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษ จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 27 วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติ ตามมาตรา 28 อันเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลตามมาตรา 26 เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้”

บทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับความผิดกรณีผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลฝ่าฝืน มาตรา 27 คือ กรณีผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ได้ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลและไม่เข้าข้อยกเว้นที่กฎหมายบัญญัติให้ยกเว้นกรณีไม่ต้องขอความยินยอมก่อน หรือ กรณีผู้ได้รับข้อมูลจากการเปิดเผยข้อมูล มีการใช้หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกจากวัตถุประสงค์ที่มีการแจ้งไว้กับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล และ ฝ่าฝืน มาตรา 28 คือ กรณีผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ส่งหรือโอนข้อมูลส่วนบุคคลไปยังต่างประเทศโดยไม่ปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กฎหมายบัญญัติไว้

ในกรณีกระทำความผิดตาม มาตรา 79 วรรค 1 ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลต้องรับผิด ถึงแม้ว่าจะไม่มีบุคคลอื่นเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ก็ตาม ส่วน มาตรา 79 วรรค 2 ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องรับโทษหนักขึ้น หากมีเจตนาพิเศษ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบ ด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น

ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล (Data Controller) ตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 6 หมายความว่า บุคคลหรือนิติบุคคลซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตัดสินใจ เกี่ยวกับการเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล

OECD Privacy Guidelines ให้ความหมายของ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ว่าเป็น ฝ่ายที่มีความสามารถที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลส่วนบุคคลไม่ว่าจะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล การเก็บข้อมูล การประมวลผลข้อมูล หรือเผยแพร่ข้อมูลไม่ว่าจะกระทำโดยตนเองหรือตัวแทนก็ตาม¹²²

APEC Privacy Framework ให้ความหมายของ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ว่าเป็น บุคคลหรือองค์กรที่ควบคุมการเก็บรวบรวม ถือไว้ซึ่งข้อมูล หรือการประมวลผลข้อมูล การใช้ การเปิดเผย หรือการส่งข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลนั้นรวมถึงบุคคลหรือองค์กรซึ่งออก คำสั่งเพื่อการเก็บรวบรวม ถือไว้ซึ่งข้อมูล หรือการประมวลผลข้อมูล การใช้การเปิดเผย หรือการส่ง ข้อมูลส่วนบุคคล โดยเป็นตัวแทนของตน แต่ไม่รวมถึงบุคคลหรือองค์กรที่กระทำตามคำสั่งเหล่านั้น นอกจากนี้ยังไม่ รวมถึงปัจเจกบุคคลเก็บรวบรวม ถือไว้ซึ่งข้อมูล หรือการประมวลผลข้อมูล การใช้ การเปิดเผย หรือการส่งข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อประโยชน์ส่วนตัวโดยแท้¹²³

GDPR กฎหมายสหภาพยุโรปที่เป็นต้นแบบของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทั่วโลกให้ความหมายของ ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ว่าเป็น บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล หน่วยงาน สาธารณะที่มีอำนาจ หรือองค์กรใดที่กำหนดวัตถุประสงค์และวิธีการ ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าจะโดยลำพังหรือร่วมกัน¹²⁴

บทบัญญัติตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 และ กฎหมายระหว่างประเทศ รวมถึงกรอบแนวคิดระหว่างประเทศ อธิบายได้ว่า ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล คือ บุคคลหรือนิติบุคคลที่มีข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไว้ในครอบครอง และ มีวัตถุประสงค์ในการนำข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลไปใช้ หรือ นำไปประมวลผลข้อมูล เช่น ผู้ประกอบการที่รับข้อมูลของลูกค้าเพื่อนำไปใช้ในกิจการ หรือ Rider ที่ส่งสินค้าต่าง ๆ ตามที่อยู่ที่เราส่งไป ดังนั้นผู้ที่ค้นหาข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นจากอินเทอร์เน็ต จึงไม่ใช่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล และ เมื่อผู้นั้นนำข้อมูลส่วนบุคคลไปเปิดเผยจนทำให้เจ้าของข้อมูลได้รับความเดือดร้อนรำคาญหรือได้รับความเสียหาย จึงไม่มีความผิดตาม มาตรา 79

¹²² OECD Privacy Guidelines (2013) “Data controller” means a party who, according to national law, is competent to decide about the contents and use of personal data regardless of whether or not such data are collected, stored, processed or disseminated by that party or by an agent on its behalf.

¹²³ APEC Privacy Framework (2015) “Personal information controller” means a person or organization who controls the collection, holding, processing, use, disclosure or transfer of personal information. It includes a person or organization who instructs another person or organization to collect, hold, process, use, transfer or disclose personal information on his or her behalf, but excludes a person or organization who performs such functions as instructed by another person or organization. It also excludes an individual who collects, holds, processes or uses personal information in connection with the individual’s personal, family or household affairs

¹²⁴ GDPR Art. 4 “controller” means the natural or legal person, public authority, agency or other body which, alone or jointly with others, determines the purposes and means of the processing of personal data

3.5.2.2 โทษอาญาสำหรับบุคคลที่มีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ

มาตรา 80 “ผู้ใดล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้นั้นนำไปเปิดเผยแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ความในวรรคหนึ่ง มิให้นำมาใช้บังคับแก่การเปิดเผย ในกรณีดังต่อไปนี้

- (1) การเปิดเผยตามหน้าที่
- (2) การเปิดเผยเพื่อประโยชน์แก่การสอบสวน หรือการพิจารณาคดี
- (3) การเปิดเผยแก่หน่วยงานของรัฐในประเทศหรือต่างประเทศที่มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย
- (4) การเปิดเผยที่ได้รับความยินยอมเป็นหนังสือเฉพาะครั้งจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล
- (5) การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวกับการฟ้องร้องคดีต่าง ๆ ที่เปิดเผยต่อสาธารณะ”

บทบัญญัติดังกล่าวนี้มุ่งลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติหน้าที่ตาม พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 เมื่อผู้นั้นรู้ถึงข้อมูลส่วนบุคคล และ นำข้อมูลนั้นไปเปิดเผยแก่บุคคลอื่น โดยผู้ล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ อาจจะเป็น ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้นผู้ที่ค้นหาข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นจากอินเทอร์เน็ต จึงไม่ใช่ผู้ล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น เนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ และ เมื่อผู้นั้นนำข้อมูลส่วนบุคคลไปเปิดเผยจนทำให้เจ้าของข้อมูลได้รับความเดือดร้อนรำคาญหรือได้รับความเสียหาย จึงไม่มีความผิดตาม มาตรา 80

3.5.2.3 โทษอาญาสำหรับนิติบุคคล

มาตรา 81 “ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการหรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่ทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษ ตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย”

บทบัญญัตินี้ใช้ในกรณีผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล แต่เมื่อผู้ที่จะกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ จะต้องเป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ

จากที่อธิบายไว้ข้างต้นแสดงให้เห็นได้ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 79 – 81 สามารถใช้เป็นมาตรการลงโทษทางอาญากับการ Doxing ได้เฉพาะกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือ เป็นผู้ล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ แต่หากเป็นบุคคลอื่นนอกจากนี้ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ไม่สามารถใช้เป็นมาตรการลงโทษทางอาญากับการ Doxing ซึ่งเป็นการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล ที่อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้บุคคลอื่น ได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าวได้

3.5.3 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

เนื่องจากการ Doxing คือการกระทำที่เป็นการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล จึงถือได้ว่าการ Doxing นั้นเป็นการกระทำความผิดผ่านการใช้คอมพิวเตอร์ ส่วนพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 นั้นมีสาระสำคัญเป็นการกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดโดยมิชอบด้วยวิธีทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อตัดกรับไว้ซึ่งข้อมูล การเผยแพร่ข้อมูล หรือ การกระทำใด ๆ ให้ผู้อื่นได้รับความเสียหายโดยระบบคอมพิวเตอร์ ดังนั้นพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จึงอาจนำมาลงโทษผู้ที่ทำการ Doxing ได้

บทบัญญัติของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ที่เกี่ยวข้องกับการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตนั้น มีดังนี้

3.5.3.1 ความผิดฐานการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ต้องห้าม หรือ เผยแพร่ข้อมูลนั้น

มาตรา 14 “ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(1) โดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน อันมิใช่การกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา

(2) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะของประเทศ หรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน

(3) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ อันเป็นความผิดเกี่ยวกับ ความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา

(4) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

(5) เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ ตาม (1) (2) (3) หรือ (4)”

“ข้อมูลคอมพิวเตอร์” มาตรา 3 ได้ให้คำนิยามไว้ว่า หมายถึง “ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด บรรดาที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ ในสภาพที่ระบบ คอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้ และให้หมายความรวมถึงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ตามกฎหมายว่าด้วย ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย” ดังนั้น

ข้อมูลคอมพิวเตอร์ จึงหมายถึงข้อมูลทุกอย่างที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งอยู่ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์ อาจประมวลผลได้ ซึ่งรวมถึงข้อมูลส่วนบุคคลด้วย¹²⁵

บทบัญญัติมาตรา 14 (1) นี้ เป็นการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่บิดเบือน หรือปลอมหรือเท็จ โดยการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์นั้นในภาษาคอมพิวเตอร์ ได้แก่ การดาวน์โหลด ซึ่งหมายถึง การถ่ายโอนข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์จากแหล่งจัดเก็บหนึ่งไปบันทึกหรือลงใน ระบบคอมพิวเตอร์หรือเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือ การอัปโหลด ซึ่งหมายถึง การถ่ายโอนข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์จากระบบคอมพิวเตอร์หนึ่งหรือเครื่องคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่ง ไปยังระบบคอมพิวเตอร์ อีกระบบหรือคอมพิวเตอร์อีกเครื่องหนึ่ง ซึ่งการอัปโหลดเป็นการใช้ในการถ่ายโอนข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์จากคอมพิวเตอร์ในเครือข่ายไปไว้ในแม่ข่ายโดยมักจะเป็นการอัปโหลด ข้อมูลคอมพิวเตอร์จากเครื่องคอมพิวเตอร์ขึ้นระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแล้วส่งหรือเผยแพร่ให้กับบุคคลใด บุคคลหนึ่งหรือประชาชนทั่วไป แต่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่จะมีความผิดตามมาตรา 14 (1) จะต้องเป็นข้อมูลที่ บิดเบือนหรือปลอมหรือเท็จเท่านั้น ดังนั้นการ Doxing ที่เป็นการนำข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นความจริงเผยแพร่ บนพื้นที่อินเทอร์เน็ต จึงไม่มีความผิดตามมาตรา 14 (1) และ ไม่มีความผิดตามมาตรา 14 (5)¹²⁶

บทบัญญัติมาตรา 14 (2) นี้ เป็นนำข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ โดย ประการที่ น่าจะเกิดความเสียหายต่อการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะของประเทศ หรือ ก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน แต่การ Doxing เป็นการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นข้อมูลจริง ไม่ใช่ข้อมูลอันเป็นเท็จ และ เพื่อให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล หรือ ผู้อื่น เตือนหรือร้องเรียนหรือได้รับความเสียหายเท่านั้น ไม่ได้เกิดความเสียหายต่อการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัย สาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือโครงสร้างพื้นฐานอันเป็นประโยชน์สาธารณะของ ประเทศ หรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน ดังนั้นการ Doxing จึงไม่มีความผิดตามมาตรา 14 (2) และ ไม่มีความผิดตามมาตรา 14 (5)

บทบัญญัติมาตรา 14 (3) นี้เป็นการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ อันเป็นความผิด เกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา แต่ การ Doxing เป็นการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลเพื่อบุคคลอื่นเตือนหรือเสียหายเท่านั้น ไม่กระทบต่อความ มั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือเป็นการก่อการร้าย ดังนั้นการ Doxing จึงไม่มีความผิดตามมาตรา 14 (3) และ ไม่มีความผิดตาม 14 (5)

¹²⁵ สุพิศ ปราณีตพลกรัง, *กฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์* (นิติธรรม 2560)

13-17.

¹²⁶ นัยนา เกิดวิชัย, 'โครงการการวิเคราะห์กฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์' (รายงาน ฉบับสมบูรณ์ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม 2562) 66-68.

บทบัญญัติมาตรา 14 (4) นี้ เป็นการนำข้อมูลลามกเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ โดยข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามกนั้น ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานได้ให้ความหมายของคำว่า ลามก ไว้ว่าหมายถึง หยาบช้ำ ต่ำทราหม หยาบโลน อันเป็นที่รังเกียจของคนดีมีศีลธรรม ฉะนั้นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามกนั้นอาจจะปรากฏในรูปแบบต่าง ๆ เช่น รูปภาพ คำพูด ข้อความ ภาพถ่าย วิดีโอ ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องที่เกี่ยวพันกับเรื่องทางเพศเสมอ ส่วนข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้นั้น คือ ระบบคอมพิวเตอร์ในเว็บไซต์ซึ่งบุคคลทั่วไปเข้าถึงได้บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต¹²⁷

ซึ่งข้อมูลที่มีลักษณะเป็น ภาพถ่าย วิดีโอ ส่วนตัวของบุคคลนั้น ถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล และหากภาพถ่าย วิดีโอ ส่วนบุคคลมีลักษณะลามก หากมีการนำข้อมูลดังกล่าวไปอัปโหลด หรือ เผยแพร่ บนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล จนอาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย การกระทำนั้นก็จะมีความผิดตามมาตรา 14 (4) ดังนั้นการ Doxing จะมีความผิดตามมาตรา 14 (4) และ 14 (5) ก็ต่อเมื่อข้อมูลส่วนบุคคลที่ผู้กระทำความผิดนำมาเผยแพร่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่มีลักษณะลามก

3.5.3.2 การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพตกแต่งของผู้อื่นหรือผู้ตาย

มาตรา 16 “ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เติม หรือดัดแปลง ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้น เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี และ ปรับไม่เกินสองแสนบาท”

บทบัญญัติมาตรา 16 นี้ เป็นการนำข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพตกแต่งของผู้อื่นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์นั้น ภาพของผู้อื่นถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคลแต่มาตรานี้จะผิดก็ต่อเมื่อภาพนั้นเป็นภาพของผู้อื่นที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เติม หรือดัดแปลง ด้วยวิธีการอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด ซึ่งอาจมีได้ทั้งกรณีเป็นภาพที่มีการสร้างขึ้นใหม่ หรือ เป็นภาพที่มีอยู่แล้วแต่มีการตัดต่อ เติม หรือดัดแปลงภาพ ดังนั้นการ Doxing จึงไม่มีความผิดตามมาตรา 16¹²⁸

จากที่อธิบายมาข้างต้นพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ที่จะสามารถนำมาใช้กับความที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (DOXING) ได้นั้น ได้แก่ การเผยแพร่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่มีลักษณะลามก ตามมาตรา 14 (4) และ 14 (5)

3.5.4 พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540

¹²⁷ สุพิศ ปราณีตพลกรัง, *กฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์* (นิติธรรม 2560) 36-44.

¹²⁸ เติ้งอ่าง 46-48.

วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 มีอยู่ด้วยกัน 3 ประการ คือ¹²⁹

(1) ต้องการให้ประชาชนมีโอกาสรับรู้ข่าวสารของราชการมากขึ้น เพื่อให้ประชาชนสามารถแสดงความคิดเห็นและใช้สิทธิทางการเมืองได้โดยถูกต้องตรงความจริง อันเป็นการส่งเสริมให้มีความเป็นรัฐบาลโดยประชาชนมากยิ่งขึ้นตามระบอบประชาธิปไตย

(2) ต้องการให้ประชาชนสามารถป้องกันและรักษาประโยชน์ของตนเองได้ดีขึ้น

(3) ต้องการให้มีการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล โดยไม่ให้หน่วยงานของรัฐเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลต่อผู้อื่นโดยไม่จำเป็น หรือ ไม่มีเหตุผลตามกฎหมาย

วัตถุประสงค์ของกฎหมายข้างต้นแสดงถึงการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในข้อมูลส่วนบุคคล เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้จึงมีการบัญญัติในเรื่องการจัดการและคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้ โดยข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองตาม พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 คือ ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล

คำว่า ข้อมูลข่าวสาร ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 มาตรา 4 ให้ความหมายของคำว่า ข้อมูลข่าวสาร ว่าคือ “สิ่งที่สื่อความหมายให้รู้เรื่องราวข้อเท็จจริง ข้อมูล หรือสิ่งใด ๆ ไม่ว่าการสื่อความหมายนั้นจะทำได้โดยสภาพของสิ่งนั้นเองหรือโดยผ่านวิธีการใด ๆ และไม่ว่าจะได้จัดทำไว้ในรูปของเอกสาร แฟ้ม รายงาน หนังสือ แผนผัง แผนที่ ภาพวาด ภาพถ่าย ฟิล์ม การบันทึกภาพหรือเสียง การบันทึกโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ หรือวิธีอื่นใดที่ทำให้สิ่งที่บันทึกไว้ปรากฏได้” จากความหมายดังกล่าวจะเห็นว่าคำว่า ข้อมูลข่าวสาร มีความหมายที่กว้างมาก ครอบคลุมถึงสิ่งทั้งปวงที่สื่อความหมายได้ ไม่ว่าจะจัดเก็บหรือบันทึกข้อมูลข่าวสารนั้นไว้ในรูปแบบใดก็ตาม ดังนั้นข้อมูลใดก็ตามที่สามารถสื่อความหมายได้ล้วนเป็นข้อมูลข่าวสารทั้งสิ้น¹³⁰

คำว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 มาตรา 4 ให้ความหมายของคำว่า ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ว่าคือ “ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคล เช่น การศึกษา ฐานะการเงิน ประวัติสุขภาพ ประวัติอาชญากรรม หรือประวัติการทำงาน บรรดาที่มีชื่อของผู้นั้นหรือมีเลขหมาย รหัส หรือสิ่งบอกลักษณะอื่นที่ทำให้รู้ตัวผู้นั้นได้ เช่น ลายพิมพ์นิ้วมือ แผ่นบันทึก ลักษณะเสียงของคนหรือรูปถ่าย และให้หมายความรวมถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของผู้ที่ถึงแก่กรรมแล้วด้วย” ดังนั้นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล จึงถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล เนื่องจาก ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลจะต้องประกอบด้วยข้อเท็จจริงที่เป็นสิ่งเฉพาะตัวของบุคคลไม่ว่าในแง่มุมใดและข้อมูลนั้นต้องมีสิ่งบ่งชี้ตัวบุคคลได้ว่าข้อมูลนั้นเป็นของบุคคลใด¹³¹

¹²⁹ ฤทัย หงส์ศิริ และมานิตย์ จุมปา, *คำอธิบายกฎหมายข้อมูลข่าวสารของทางราชการ* (นิติธรรม 2542) 7-8.

¹³⁰ เพิ่งอ้าง 10.

¹³¹ สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของทางราชการ, *สิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน* (พิมพ์ครั้งที่ 2, (สามเจริญพาณิชย์ (กรุงเทพ) จำกัด 2549) 14.

สังเกตได้ว่า ข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 นั้นจะไม่นรวมข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรม แต่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับสิ่งเฉพาะตัวของบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 นั้นรวมถึงข้อมูลของผู้ถึงแก่กรรมด้วย

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ได้บัญญัติเกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลไว้ในมาตรา 24 ว่า หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ได้รับล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมิได้ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในกรณีที่มาตรา 24 กำหนดไว้ ดังนี้

- (1) การเปิดเผยต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานเพื่อนำไปใช้ตามอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐแห่งนั้น
- (2) การเปิดเผยโดยการนำใช้ข้อมูลตามปกติภายในวัตถุประสงค์ของการจัดให้มีระบบข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลนั้น
- (3) การเปิดเผยต่อหน่วยงานของรัฐด้านการวางแผน สถิติ สำมะโนต่าง ๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องรักษาข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลไว้ไม่ให้เปิดเผยต่อไปยังผู้อื่น
- (4) การเปิดเผยเป็นการให้เพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยโดยไม่ระบุชื่อหรือส่วนที่ทำให้รู้ว่าเป็นข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับบุคคลใด
- (5) การเปิดเผยต่อหอจดหมายเหตุแห่งชาติ กรมศิลปากร หรือหน่วยงานอื่นของรัฐตามมาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง เพื่อการตรวจดูคุณค่าในการเก็บรักษา
- (6) การเปิดเผยต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อการป้องกันการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย การสืบสวน การสอบสวน หรือการฟ้องคดี ไม่ว่าจะเป็คดีประเภทใดก็ตาม
- (7) การเปิดเผยซึ่งจำเป็นเพื่อการป้องกันหรือระงับอันตรายต่อชีวิตหรือสุขภาพของบุคคล
- (8) การเปิดเผยต่อศาล และเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐหรือบุคคลที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะขอข้อเท็จจริงดังกล่าว
- (9) กรณีอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

ความรับผิดทางอาญาตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 กำหนดไว้ในมาตรา 40 มาตราเดียว คือ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการที่สั่งตามมาตรา 32 ต้องรับโทษทางอาญา นอกจากมาตรา 40 พระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ไม่ได้กำหนดโทษอาญาของเจ้าหน้าที่ไว้ในกรณีที่ไม่ได้ปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้ ดังนั้นการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลทางออนไลน์โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูล และ ไม่ได้เป็นการเปิดเผยตามเหตุที่กฎหมายกำหนด หากมีลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น การกระทำความผิดดังกล่าวจะถือเป็นการ Doxing ด้วย แต่เจ้าหน้าที่ของรัฐจะไม่มีผิดอาญาตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 แต่จะมีความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญาตามมาตรา 157 แทน เนื่องจากการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 หากได้กระทำความผิดประกอบความผิดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 และ หากข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่เจ้าหน้าที่เปิดเผยนั้นเป็นความลับของราชการเจ้าหน้าที่ก็อาจต้องรับโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 164 ด้วย¹³²

ความผิดฐานเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 คือ การที่เจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ โดยเจตนา และมีมูลเหตุชักจูงใจเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ใดผู้หนึ่ง เพราะฉะนั้นเมื่อเจ้าพนักงานมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 24 ได้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลทางออนไลน์โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลและไม่ได้เป็นไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดไว้ จะถือได้ว่าเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบแล้ว และ หากเจ้าพนักงานมีเจตนาเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นด้วย ก็จะมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ดังนั้นมาตรา 157 จึงสามารถใช้ลงโทษการ Doxing ได้ภายใต้เงื่อนไขที่กล่าวมาทั้งหมด¹³³

ความผิดฐานเจ้าพนักงานที่ให้ผู้อื่นล่วงรู้ความลับในราชการ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 164 คือ การที่เจ้าพนักงานผู้รู้หรืออาจรู้ความลับในราชการกระทำโดยประการใด ๆ อันมิชอบด้วยหน้าที่ให้ผู้อื่นล่วงรู้ความลับนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อเจ้าพนักงานมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 24 ได้เปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่มีลักษณะเป็นความลับของทางราชการทางออนไลน์โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลและไม่ได้เป็นไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดไว้ จะถือได้ว่าเจ้าพนักงานมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 164 และ หากการกระทำดังกล่าวมีลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 164 ก็จะสามารถใช้ลงโทษการ Doxing ได้¹³⁴

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ แสดงให้เห็นได้ว่ากฎหมายไทย ยังไม่มีกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยการ Doxing แต่กลับมีกฎหมายที่เป็นโทษทางอาญาสำหรับผู้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น หรือ เพื่อให้บุคคลอื่นถูกคุกคาม

¹³² ฤทัย หงส์สิริ และมานิตย์ จุมปา (เชิงอรรถ 129) 150-153.

¹³³ คณิต ณ นคร (เชิงอรรถ 117) 315.

¹³⁴ เพ็งอ้าง 321.

บทที่ 4

วิเคราะห์การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

ในบทนี้จะกล่าวถึงสาเหตุที่ควรกำหนดให้การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นความผิดอาญา พร้อม วิเคราะห์ถึงพฤติการณ์ความเสียหายของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) จากกรณีที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และวิเคราะห์ว่าหน่วยงานใดในประเทศไทยควรจะเป็นหน่วยงานที่ใช้บังคับกฎหมาย และเปรียบเทียบให้เห็นถึงอัตราโทษที่ต่างประเทศกำหนดไว้สำหรับลงโทษผู้ที่ทำการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เพื่อให้เห็นว่ากฎหมายไทยควรมีกฎหมายที่ใช้สำหรับลงโทษผู้กระทำความผิดนี้

4.1 การกำหนดความผิดและโทษทางอาญาสำหรับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

ถึงแม้ประเทศไทยจะได้เข้าร่วมลงนามในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ตั้งแต่ ค.ศ. 1948 ที่ได้มีการบัญญัติรับรองสิทธิในความเป็นส่วนตัวไว้ อีกทั้งยังได้มีการบัญญัติถึงสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 และ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32 และ ยังได้มีการตราพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ในปี พ.ศ. 2562 ที่มีวัตถุประสงค์ในการวางหลักเกณฑ์ในการเก็บรวบรวม ใช้ เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลภายในประเทศ ให้อยู่บนหลักการให้ความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และ กำหนดสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้เจ้าของข้อมูลสามารถควบคุมดูแลข้อมูลส่วนบุคคลของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งเพื่อให้หน่วยงานที่มีหน้าที่เก็บข้อมูลส่วนบุคคลมีมาตรการรักษาความปลอดภัยในข้อมูลส่วนบุคคลที่เหมาะสม ก็ตาม ในปัจจุบันประเทศไทยก็ยังไม่มีความการบังคับทางอาญาที่ใช้บังคับกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ได้กับทุกกรณี

ตารางที่ 4.1 กฎหมายของประเทศไทยในปัจจุบันยังไม่สามารถใช้กับการ Doxing ได้ทุกกรณี

<p>ประมวลกฎหมาย อาญา</p>	<p>มาตรา 322 ผู้เปิดเผยเอกสาร ซึ่งปิดผนึกของผู้อื่น เพื่อนำข้อความออกเปิดเผย ใช้กับการ Doxing ได้เฉพาะ กรณีข้อมูลที่ถูกเปิดเผยเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกปิดผนึกไว้ในจดหมาย โทรเลข หรือ เอกสารใด ๆ</p> <p>มาตรา 323 ผู้ได้รับความลับของผู้อื่นโดยเหตุเป็นเจ้าพนักงาน หรือ ประกอบอาชีพฯ เปิดเผยความลับนั้นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหาย ใช้กับการ Doxing ได้เฉพาะ กรณีความลับนั้นเป็นข้อมูลส่วนบุคคล และ ใช้บังคับเฉพาะกับบุคคลที่มีหน้าที่หรืออาชีพที่กฎหมายระบุไว้ และ ความลับของผู้อื่นนั้น ผู้กระทำได้ล่วงรู้หรือได้มาเพราะเหตุที่ได้เป็นเจ้าพนักงาน</p> <p>มาตรา 326 ผู้ใดใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม ทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นเกลียดชัง ใช้กับการ Doxing ได้เฉพาะ กรณีข้อความที่ใส่ความเป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่กระทบถึงเกียรติของบุคคลเท่านั้น ไม่รวมถึงข้อมูลส่วนบุคคลปกติทั่วไป</p> <p>มาตรา 287 ผู้ใดทำให้แพร่หลาย ซึ่งเอกสาร รูปภาพ รูปถ่าย อันลามก ใช้กับการ Doxing ได้เฉพาะ ข้อมูลส่วนบุคคลที่เผยแพร่เป็นข้อมูลลามก และกระทำเพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า หรือ เพื่อการแจกจ่าย หรือ เพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน เท่านั้น</p>
<p>พระราชบัญญัติ คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562</p>	<p>มาตรา 79 ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ได้รับความยินยอม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง ใช้กับการ Doxing ได้เฉพาะ กรณีผู้กระทำความผิดเป็น ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัตินี้ เท่านั้น</p> <p>มาตรา 80 ผู้ล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วนำไปเปิดเผยแก่ผู้อื่น ใช้กับการ Doxing ได้เฉพาะ กรณีผู้กระทำความผิดเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ เท่านั้น</p>

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

<p>พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562</p>	<p>มาตรา 81 ผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นนิติบุคคล และการกระทำของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการหรือผู้จัดการ ใช้กับการ Doxing ได้เฉพาะ กรณีผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ที่เป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัตินี้ เท่านั้น</p>
<p>พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560</p>	<p>มาตรา 14 (4) ผู้นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ ที่มีลักษณะลามก และ ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ใช้กับการ Doxing ได้เฉพาะ กรณีข้อมูลส่วนบุคคลที่ผู้กระทำความผิดนำมาเผยแพร่ เป็นข้อมูลส่วนบุคคลที่มีลักษณะลามก เท่านั้น</p>
<p>พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540</p>	<p>มาตรา 24 หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลมิได้ เจ้าพนักงานผู้ฝ่าฝืนมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ใช้กับการ Doxing ได้เฉพาะ กรณีผู้กระทำความผิดเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 และ ได้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลและไม่ได้เป็นไปตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนดไว้</p>

จากตารางที่ 1.1 จะพบว่าประเทศไทยมีกฎหมายที่นำมาใช้กับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ได้เฉพาะบางกรณีเท่านั้น จึงทำให้ในหลาย ๆ กรณีประเทศไทยไม่มีมาตรการบังคับทางอาญาที่จะนำมาลงโทษ หรือ ช่มชู้ยับยั้ง ผู้ที่กระทำการ Doxing หรือ ผู้ที่กำลังคิดจะกระทำการ Doxing ให้ได้ตระหนักถึงโทษสำหรับการ Doxing ก่อน ดังนั้นเมื่อประเทศไทยจำเป็นต้องมีมาตรการบังคับทางอาญาเพื่อใช้ช่มชู้ยับยั้งการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) แล้ว ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 77 ที่บัญญัติว่า “รัฐพึงจัดให้มีกฎหมายเพียงเท่าที่จำเป็น และ พึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรง” จึงทำให้เราต้องมาพิจารณาว่าการที่จะกำหนดให้ใช้มาตรการการบังคับทางอาญากับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) สมควรหรือไม่

สาเหตุที่ต้องกำหนดการให้การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นความผิดอาญา ได้แก่

1. เหตุในด้านผลกระทบจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้น ถูกใช้เป็นกลไกการลงทัณฑ์จากสังคมออนไลน์รูปแบบหนึ่งต่อบุคคลที่มีการกระทำที่ผิดไปจากบรรทัดฐานของกลุ่มคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ที่เรียกกันว่า การล่าแม่มดออนไลน์ ซึ่งหมายถึง รูปแบบหนึ่งในการปฏิบัติกรต่อบุคคลที่เห็นต่างในสื่อสังคมออนไลน์ โดยใช้พฤติกรรมการขุดคุ้ยข้อมูลส่วนตัวของผู้ที่มีความคิดเห็นต่างจากตน ไม่ว่าจะ เป็น ชื่อจริง นามสกุลจริง ที่อยู่ ประวัติการศึกษา ชื่อ บิดามารดา หมายเลข โทรศัพท์ และรสนิยมส่วนตัว ตลอดจนเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่ใช้อยู่ เพื่อให้ถูกรุมประณามด้วยถ้อยคำหยาบคาย เกิดความเครียด อับอาย และสูญเสียความมั่นใจที่จะอยู่ในสังคม หรือ เหตุร้ายแรงประการอื่นไม่ว่าจะเป็นการคุกคาม ช่มชู้ ไล่ล่า ทั้งในโลกความเป็นจริงและโลกเสมือน โดยไม่ได้สนใจว่าการกระทำนั้นจะถูกหรือผิดตามหลักกฎหมายหรือไม่ก็ตาม ซึ่งรูปแบบของการล่าแม่มดออนไลน์มีด้วยกัน 4 รูปแบบ ได้แก่¹³⁵

(1.1) การเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล คือ การนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้เห็นต่างออกมาเปิดเผยภายในสื่อสังคมออนไลน์ เช่น ชื่อ นามสกุล ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ ข้อมูลด้านการศึกษา รวมไปถึงรูปถ่าย เป็นต้น เพื่อที่จะนำไปสู่การประจาน หรือการคุกคามผู้เห็นต่าง

(1.2) การด่วนตัดสินทางศีลธรรม คือ กลุ่มผู้ปฏิบัติกรได้ตัดสินผู้เห็นต่างว่ามีความผิด ไม่ว่าจะ เป็นความผิดทางกฎหมาย หรือ ความผิดทางศีลธรรม ความผิดทางบรรทัดฐาน โดยไม่ได้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงหรือหลักฐานเชิงประจักษ์ตามกระบวนการทางกฎหมาย ซึ่งเป็นหนึ่งในกระบวนการที่อาจนำไปสู่ความเกลียดชังต่อผู้เห็นต่าง

(1.3) การคุกคาม ช่มชู้ ไล่ล่า ทั้งในโลกความเป็นจริงและโลกเสมือนจริง โดยมีการแสดงความคิดเห็นในเชิงช่มชู้เหยื่อว่าจะปฏิบัติกรล่าแม่มดออนไลน์

(1.4) การปฏิเสธที่จะอยู่ร่วมกันในสังคม คือ การแสดงออกที่มีการสื่อความหมายในเชิงปฏิเสธการอยู่ร่วมกัน หรือ กีดกันออกจากสังคม ซึ่งอาจจะนำไปสู่ความรุนแรง หรือ ปลุกเร้าให้เกิดความรุนแรง หรือการสนับสนุนให้มีการใช้ความรุนแรงกับผู้ที่เห็นต่างได้

จะเห็นได้ว่าการล่าแม่มดออนไลน์เป็นการสื่อสารแห่งความเกลียดชัง (Hate Speech) ขั้นสูงที่สุด และเป็นกรยกระดับจากความเกลียดชังไปสู่ความรุนแรงซึ่งวิธีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นรูปแบบหนึ่งของการล่าแม่มดออนไลน์ โดยการสื่อสารแห่งความเกลียดชัง (Hate Speech) เป็นการกระทำที่มุ่งสร้างความเกลียดชัง รวมถึงการสร้างความแบ่งแยกในสังคม โดยการกระทำดังกล่าวจะนำไปสู่ความรุนแรงแห่งความเกลียดชัง ซึ่งแบ่งเป็น 4 ลำดับ จากน้อยไปหามาก ดังนี้¹³⁶

¹³⁵ อภิเดช เตปิน (เชิงอรธ 5) 175-176.

¹³⁶ เฟิงอ้าง 137-145.

ระดับ 1 การแบ่งแยกแบบไม่ตั้งใจ กล่าวคือ การแบ่งแยกที่เกิดจากความไม่ตั้งใจหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยมีอยู่ในรูปของการแบ่งแยกของผู้ที่เป็นสมาชิกของกลุ่มที่เป็นส่วนใหญ่ของสังคมต่อคนกลุ่มน้อย เช่น การเรียกผู้มีเชื้อสายแอฟริกาอเมริกันว่าคนดำ หรือ การเรียกคนเอเชียว่าลิงเหลือง

ระดับ 2 การตั้งใจแบ่งแยก กล่าวคือ การแบ่งแยกโดยการกีดกัน สร้างความเป็น เขา - เรา ต่อกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งเป็นการแสดงความจงเกลียดจงชังบนฐานอคติอย่างรุนแรง โดยแบ่งแยกกีดกันพวกเรา พวกเขา และชักชวนให้เกิดการกีดกันทางสังคม รวมถึงการเปรียบเทียบในลักษณะที่ทำให้ผู้อื่นไม่ใช่คน เช่น มีการเรียกดุชนุมคนเสื้อแดงว่าเป็นพวกควายแดง

ระดับ 3 การยั่วยุให้เกิดความเกลียดชังต่อกลุ่มเป้าหมาย ในลักษณะที่เป็นการกล่าวหา กล่าวโทษที่รุนแรง ประณาม แฉ ว่าร้าย พุดตู่ถูก ดูหมิ่น เหยียดหยาม สบประมาท ทำให้อับอาย ลดคุณค่าทางสังคมลง ทำให้ด้อยค่าในสายตาผู้อื่น เช่น เรียกผู้นับถือศาสนาพุทธที่วัดแห่งหนึ่งว่าพวกเปรตหม่นขาวเป็นมารสังคม เป็นต้น การสื่อสารแห่งความเกลียดชังในระดับนี้ถือว่ามี ความรุนแรงอย่างมาก

ระดับ 4 การยั่วยุให้เกิดการใช้ความรุนแรงต่อกลุ่มเป้าหมาย กล่าวคือเป็นการปฏิเสธที่จะอยู่ร่วมกันกับกลุ่มเป้าหมายในสังคม ในลักษณะที่เป็นการยั่วยุปลุกปั่นให้เกิดการกระทำที่ผิดกฎหมาย หรือชักชวนให้ทำลายล้างคนหรือกลุ่มคนที่มีความคิด ความเชื่อ อุดมการณ์ที่แตกต่างออกไปเพื่อปกป้องกลุ่มของตน เช่น คำพูดที่ว่าฆ่าคนกลุ่มนี้ไม่บาปเพราะเป็นการช่วยเหลือประเทศชาติ หรือ คนกลุ่มนี้สมควรตายแผ่นดินจะได้สูงขึ้น

ปัจจุบันและในอนาคต เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมีการพัฒนามากขึ้นเรื่อย ๆ และ คนใช้อินเทอร์เน็ตและโซเชียลมีเดียก็มีแนวโน้มที่มากขึ้น การกระทำผิดบนโลกออนไลน์หรือการก่ออาชญากรรมทางไซเบอร์ก็ยิ่งมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามมา โดยเฉพาะการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้น ใครก็สามารถกระทำการได้โดยง่ายแค่มีอินเทอร์เน็ต ไม่ว่าจะโดยการค้นหาข้อมูลส่วนบุคคลไม่ว่าจะเป็นข้อมูล ชื่อ ที่อยู่ การทำงาน การศึกษา หรือ ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลในครอบครัวนั้น ในโซเชียลมีเดีย Facebook , Twitter , Instagram หรือเว็บไซต์อื่น ๆ ที่มีการโพสต์หรือแสดงข้อมูลส่วนตัวหรือประวัติส่วนตัว หรือ โดยวิธีแฮกเกอร์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลของเหยื่อ เมื่อได้มาซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลแล้วก็นำข้อมูลดังกล่าวไปเผยแพร่สู่สาธารณะทางอินเทอร์เน็ตเพื่อต้องการให้เหยื่อได้รับความเสียหาย โดยความเสียหายที่เหยื่อจะได้รับจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้น อาจจะมีทั้งในระยะสั้นและในระยะยาว และ ก่อให้เกิดความเสียหายทางด้านจิตใจ และ ความเสียหายทางด้านร่างกาย เนื่องจากการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลลงในโลกอินเทอร์เน็ตสามารถกระทำได้ง่ายไม่ว่าผู้กระทำผิดจะอยู่ที่ใดหากเพียงแค่มียินเทอร์เน็ตก็สามารถทำได้แล้ว และข้อมูลที่ได้ถูกเผยแพร่ในโลกอินเทอร์เน็ตนั้นจะแพร่กระจายไปได้อย่างรวดเร็ว ทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลที่ถูกระบุได้โดยง่าย และข้อมูลนั้นเมื่อได้แพร่หลายไปยังระบบคอมพิวเตอร์ก็ยากที่จะหยุดยั้งไม่ให้ข้อมูลนั้นกระจายออกไป

ดังนั้นการปล่อยให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) โดยไม่มีมาตรการป้องกันนั้น จะส่งผลกระทบต่อสังคม และ ต่อส่วนตัวดังนี้

(1) ความเสียหายต่อสังคม

การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้น ทำให้เกิดการสร้างความแบ่งแยกในสังคมมากขึ้น โดยเราจะเห็นได้ว่าการสร้างความเครียดซึ่งทางสังคมในระดับ 1 – 3 มักพบเห็นได้ง่ายในสังคมโซเชียลมีเดียประเทศไทย ฉะนั้นหากเราปล่อยให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) โดยไม่มีมาตรการป้องกันสำหรับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) สังคมไทยก็อาจจะพัฒนาไปสู่ระดับความขัดแย้งระดับ 4 อันทำให้เกิดการกระทำผิดกฎหมาย ทำลายล้างคนหรือกลุ่มคนที่มีความคิด ความเชื่อ อุดมการณ์ที่แตกต่างออกไป

(2) ความเสียหายต่อส่วนตัว

ผู้ที่ถูกเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้น จะได้รับผลกระทบทางด้านจิตใจและสุขภาพ เนื่องจากความเครียดจากการถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปแขวนประจานในโซเชียลมีเดียซึ่งทำให้ถูกบุคคลอื่น ดูหมิ่น หมิ่นประมาท ต่อว่า ตำหนิโดยถ้อยคำในแง่ลบ อีกทั้งยังมีผลกระทบทางด้าน การดำเนินชีวิตประจำวันและด้านการทำงาน ทำให้ต้องคอยระมัดระวังตลอดเวลาไม่ว่าจะอยู่ที่ใด เนื่องจากบุคคลที่มีความเครียดซึ่งต่อผู้เสียหายนั้นรู้ข้อมูลทุกอย่างไม่ว่าจะเป็น สถานที่ทำงาน สถานที่พักอาศัย รูปภาพ และ ผลกระทบต่อชีวิตร่างกายหากถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลไปเผยแพร่ในกลุ่มที่มีความเครียด ซึ่งอย่างรุนแรง

ทั้งนี้ความเสียหายไม่ว่าจะเป็นต่อสังคม และ ส่วนตัว สำหรับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) จะคงมีอยู่ตลอดไป เนื่องจากข้อมูลใดก็ตามเมื่อได้เผยแพร่ในโลกอินเทอร์เน็ตหรือโซเชียลมีเดียแล้ว ข้อมูลนั้นก็คงอยู่ตลอดไป แล้ว กระจายไปอย่างรวดเร็ว ยากที่จะมีการจำกัด ควบคุม หรือ กำจัดออกไปจากโลกอินเทอร์เน็ตหรือโซเชียลมีเดียได้ ฉะนั้นจากความเสียหายจากการ Doxing ที่กล่าวมาข้างต้นจึงถือได้ว่าการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้น มีลักษณะร้ายแรงสมควรกำหนดให้เป็นความผิดอาญา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 77

2. เหตุลักษณะความผิด

ประเทศไทยได้บัญญัติกฎหมายที่เป็นมาตรการป้องกันอาชญากรรมทางไซเบอร์ (Cyber Crime) ไว้ใน พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ซึ่งกฎหมายดังกล่าวได้มีการบัญญัติโทษทางอาญาไว้เพื่อป้องกันอาชญากรรมทางไซเบอร์ เช่น ป้องกันการเข้าถึงระบบหรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ หรือ ป้องกันการจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งเพื่อนำไปใช้กระทำความผิด หรือ แก้อัดแปลง/ทำให้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นเสียหาย หรือ นำข้อมูลที่ผิดตามที่กฎหมายกำหนดเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ หรือ ตัดต่อ เติม ดัดแปลงภาพของบุคคลอื่น

อีกทั้ง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 32 ก็ได้บัญญัติคุ้มครองถึงสิทธิในความเป็นส่วนตัว (Rights of Privacy) และ บัญญัติห้ามชัดเจนไม่ให้บุคคลใดนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าในทางใด ๆ และ ก็ยังมี พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ที่กำหนดโทษอาญาสำหรับผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือ ผู้ที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติที่เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นไว้

เมื่อการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้นเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อสังคม และ ต่อส่วนตัวอย่างร้ายแรง และ ข้อมูลส่วนบุคคลก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของสิทธิในความเป็นส่วนตัวที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้บัญญัติคุ้มครองไว้ อีกทั้งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยก็ได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่าห้ามไม่ให้บุคคลใดนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไปใช้ประโยชน์ และการ Doxing ซึ่งก็คือ การค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล โดยเฉพาะการเผยแพร่ ชื่อ ที่อยู่ ฯลฯ ที่อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหายนั้นก็มิได้มีลักษณะเป็นการก่ออาชญากรรมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมซึ่งถือเป็นอาชญากรรมทางไซเบอร์ (Cyber Crime) อย่างหนึ่ง ดังนั้นแล้วจึงควรมีมาตรการลงโทษทางอาญาเพื่อป้องกัน และ ยับยั้ง ไม่ให้บุคคลใดกระทำการดังกล่าว เนื่องจากตามปกติก่อนที่ผู้กระทำความผิดจะลงมือย่อมต้องคำนึงถึงความเสี่ยงและผลประโยชน์ที่จะได้รับก่อนลงมือเพื่อเป็นข้อพิจารณาถึงความคุ้มค่าในการลงมือกระทำความผิด

4.2 วิเคราะห์กรณีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ในประเทศไทย

การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ในประเทศไทยนั้น มีให้เห็นอยู่บ่อยครั้งทั้งในอดีต และ ปัจจุบัน ซึ่งก็มีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นมากในอนาคต

4.2.1 คดีการเมือง

ภาพที่ 4.1 การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลผู้ที่ดำเนินกิจกรรมที่ 1¹³⁷

¹³⁷ Drama-addict (เชิงอรธ 6)

กรณีที่ 1 บุคคลเข้าไปคอมเมนต์ภาพของอดีตนายกรัฐมนตรี ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร แล้วทำให้กลุ่มการเมืองของตนไม่พอใจ จึงถูกขูดเอาประวัติแล้วนำข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งได้แก่ ชื่อ – นามสกุล, วัน เดือน ปี เกิด, เบอร์โทรศัพท์, ที่อยู่, รวมตลอดถึงข้อมูลของบุคคลที่ใกล้ชิด เช่น บิดา มารดา

กรณีที่ 2 เป็นเหตุการณ์ที่บุคคลถือป้ายด่าอดีตนายก ถูกผู้สนับสนุนรัฐบาลนำภาพและข้อมูลส่วนบุคคลมาเปิดซึ่งรวมถึงข้อมูลสถานที่ทำงานมาลงใน Social network รวมไปถึงการติดต่อข้อความบนป้ายในลักษณะเป็นการประกาศขายบริการทางเพศ พร้อมทั้งมีการเข้าไปโพสต์ในเพจ 'Prima Gold' ซึ่งเป็นสถานที่ทำงานของเธอเพื่อเรียกร้องให้ดำเนินการกับพนักงานคนดังกล่าว¹³⁸

ภาพที่ 4.2 การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของสมาชิกวุฒิสภากรณีที่ 3¹³⁹

กรณีที่ 3 เป็นเหตุการณ์ที่สมาชิกวุฒิสภา ออกมาแสดงความคิดเห็นว่าไม่เห็นด้วยการในการที่จะไม่ไหวดให้นาย พิธา ลิ้มเจริญรัตน์ เป็นนายกรัฐมนตรี คนที่ 30 ตามเสียงข้างมากของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งการกระทำดังกล่าวของสมาชิกวุฒิสภาเป็นเหตุให้ถูกกลุ่มผู้ไม่เห็นด้วยกับแนวคิดดังกล่าว นำข้อมูลส่วนบุคคลของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาลงโพสต์ลงใน social media ไม่ว่าจะเป็น Facebook Twitter

บทวิเคราะห์ กรณีที่ 1 และ กรณีที่ 2 จะพบว่าวิธีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นวิธีการเพื่อสร้างความเกรียดซึ่งกันระหว่างกลุ่มคนที่มีอุดมการณ์หรือแนวคิดทางการเมืองที่ต่างกัน โดยผลจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลนั้นทำให้ผู้เสียหายซึ่งได้แก่เจ้าของข้อมูล ถูกแขวนประจานโดยการด่าทอด้วยถ้อยคำหยาบคาย ดูหมิ่น เหยียดหยาม จากผู้มีแนวคิดที่ต่างกัน รวมไปถึงการ Comment ให้ลักษณะข่มขู่ว่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตร่างกาย หรือ ทางเพศ ซึ่งการข่มขู่ดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้เสียหายเกิดความหวาดกลัวในการใช้ชีวิตประจำวันและเกิดผลกระทบต่อสุขภาพจิต เนื่องจากข้อมูลไม่ว่าจะเป็นที่อยู่ สถานที่ทำงานของผู้เสียหายถูกเปิดเผยให้กับผู้ที่มีความเกรียดซึ่งทาง

¹³⁸ Voice TV (เชิงอรรถ 7)

¹³⁹ TOP NEWS LIVE, ‘ดั่งส้ม’ ล่าชื่อ-ที่อยู่ คุณคามชุตยันครอบครัว ส.ว.’ (Youtube, 2566)

<<https://www.youtube.com/watch?v=hOxRzMaXdq8>> สืบค้นเมื่อ 6 พฤษภาคม 2566.

แนวความคิดอย่างร้ายแรง ผู้เสียหายต้องคอยระแวดระวังอยู่ตลอดเวลาว่าจะมีบุคคลใดมาทำร้ายตนหรือไม่ โดยในสวนนี้ก็ขึ้นอยู่กับบริบทของความขัดแย้งในสังคมซึ่งหากสังคมมีความขัดแย้งทางการเมืองมากที่อ่อนไหว และรุนแรงมาก โอกาสที่ผู้เสียหายจากกรณีที่ 1 และ กรณีที่ 2 ถูกคุกคามจากอีกฝ่ายก็จะมากขึ้นตามไปอาจจะไม่เพียงแต่แสดงความคิดเห็นในเชิงชมเชยว่าจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตร่างกาย หรือ ทางเพศ อย่างเดียว แต่จะนำไปสู่การกระทำความผิดอาญาต่อชีวิตร่างกาย และทางเพศ ของผู้เสียหายด้วย อีกทั้งกรณีดังกล่าวยังได้รับความเสียหายต่อหน้าที่การงานด้วยหากบริษัทที่ทำงานอยู่ด้วยนั้นมีแนวคิดทางการเมืองที่ต่างกันก็อาจจะเกิดการกลั่นแกล้งในสถานที่ทำงาน หรือ ไปจนถึงการถูกล่อลอกจากที่ทำงาน ซึ่งในกรณีที่ 2 สุดท้ายการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้นก็ทำให้ผู้เสียหายทนต่อไปไม่ได้ต่อลาออกจากงานซึ่ง หากเรายังปล่อยให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ต่อไป โดยไม่มีกฎหมายสำหรับป้องกันและลงโทษผู้กระทำความผิดก็จะยิ่งทำให้เกิดการโจมตีกันระหว่างผู้เห็นต่างกันโดยใช้แค่ปลายนิ้วมือ จะเห็นได้ว่าการ Doxing นั้นสามารถทำได้ง่าย แต่ผลเสียและผลกระทบของผู้เสียหายนั้นมากกว่าที่จะจินตนาการได้

บทวิเคราะห์กรณีที่ 3 จะเห็นว่าวิธีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นวิธีการเพื่อบังคับให้ผู้ที่มีความเห็นต่างทางความคิดยอมตามไปอีกฝ่ายต้องการ ซึ่งการกระทำดังกล่าวจะส่งผลร้ายต่อประเทศชาติอย่างยิ่งอย่างกรณีที่ 3 นี้ หรือ กรณีอื่น ๆ เช่น หากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องการเสนอกฎหมายใดซึ่งมีประโยชน์ต่อประเทศโดยรวมแต่มีผู้เสียประโยชน์ทำให้ผู้ที่เสียประโยชน์ไม่พอใจ จึงทำการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เพื่อให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เห็นด้วยกับกฎหมายนั้นกลัวว่าจะเกิดอันตรายขึ้นกับตนเอง จนทำให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรลงมติไม่รับร่างกฎหมาย จะเห็นว่าหากเรายังปล่อยให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ต่อไป ฝ่ายบริหารผู้ที่มีอำนาจในการบริหารบ้านเมือง หรือ ฝ่ายตุลาการผู้ที่มีอำนาจในการบังคับใช้กฎหมาย หรือ ฝ่ายนิติบัญญัติผู้ที่มีอำนาจออกกฎหมาย ก็จะไม่สามารถดำเนินการตามหน้าที่ของตนได้อย่างสมบูรณ์แบบตามหลักการและเพื่อประโยชน์ของประเทศเนื่องจากตนเองเกรงว่าจะได้รับอันตรายจากการ Doxing

4.2.2 คดีการวิจารณ์สถาบันพระมหากษัตริย์

ภาพที่ 4.3 การเผยแพร่ข้อมูลส่วนตัวของก้านรูป¹⁴⁰

คดีก้านรูป เป็นเหตุการณ์ที่ผู้เสียหายถูกกลุ่มอนุรักษ์นิยมโจมตี โดยเชื่อว่าผู้เสียหายเป็น ผู้ใช้งานแฝง “ก้านรูป” ซึ่งมีความคิดล้มล้างสถาบันพระมหากษัตริย์ และได้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ซึ่งสุดท้ายพนักงานสอบสวนก็ไม่ดำเนินคดีฟ้องผู้เสียหาย เนื่องจากพยานหลักฐานไม่เพียงพอในการระบุตัวผู้เสียหายคือ ผู้ใช้งานแฝง “ก้านรูป”

เมื่อนำคดีก้านรูปมาวิเคราะห์แล้วจะพบว่า การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการลงโทษทางสังคมสำหรับผู้ที่มีความคิดต่าง และความคิดของผู้นั้นดันไปคุกคามความเชื่อหรือดูหมิ่นสิ่งที่รักและเคารพมากของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ส่งผลเสียต่อผู้เสียหายในด้านการเรียนทำให้ผู้เสียหายถูกตัดสิทธิในการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยหลายแห่งเนื่องจากทางมหาวิทยาลัยทราบข้อมูลของผู้เสียหายจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล แม้ว่าข้อมูลดังกล่าวจะยังไม่ได้มีการพิสูจน์ว่าจริงหรือไม่จริง และ ยังส่งผลให้ผู้เสียหายต้องปฏิเสธในการศึกษา มหาวิทยาลัยบางแห่งเนื่องจากผู้เสียหายคิดว่าตนเองอาจไม่ได้รับความปลอดภัยจึงปฏิเสธที่จะเข้าสัมภาษณ์ อีกทั้งยังส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันของผู้เสียหายโดยถูกทำร้ายร่างกายโดยการปารองเท้าใส่ และ ถูกกลุ่มคนที่ไม่ชอบผู้เสียหายตามมาที่บ้านในต่างจังหวัด ซึ่งหากเรายังปล่อยให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ต่อไป โดยไม่มีกฎหมายสำหรับป้องกันและลงโทษผู้กระทำความผิด ก็จะทำให้บุคคลไม่มีอิสระในการแสดงความคิดเห็นในเรื่องใด ๆ เลย เนื่องจากเกรงว่าหากแสดงความคิดเห็นในสิ่งใดไปแล้ว สิ่งนั้นดันไปเป็นการคุกคามความเชื่อหรือดูหมิ่นสิ่งที่รักและเคารพของคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ผู้ที่แสดงความคิดเห็นก็จะถูกเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

¹⁴⁰ อภิเดช เตปิน (เชิงอรธ 5) 157.

4.2.3 คดีการวิจารณ์การรับน้องแบบโหดส์

คดีอาจารย์ลลิตา หาญวงค์ เป็นเหตุการณ์ที่อาจารย์ลลิตา หาญวงค์ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับน้องแบบโหดส์ซึ่งความคิดเห็นดังกล่าวทำให้กลุ่มคนที่มีแนวคิดหรืออุดมการณ์ทางสังคมที่ต่างกันไม่พอใจ จึงนำไปสู่การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของอาจารย์ลลิตา หาญวงค์ ออกมาเปิดเผย พร้อมทั้งแสดงข้อความตำหนิ คุกคาม ขู่ว่าจะทำร้ายร่างกายจนถึงชีวิต

เมื่อนำคดีของอาจารย์ลลิตา หาญวงค์ มาวิเคราะห์แล้วจะพบว่า การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการลงโทษทางสังคมสำหรับผู้ที่มีแนวคิดหรืออุดมการณ์ทางสังคมที่ต่างกัน แม้ความคิดต่างนั้นจะไม่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศและไม่ได้เป็นการละเมิดสิทธิใด ๆ ของผู้อื่นก็ตาม ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ส่งผลเสียอย่างร้ายแรงกับอาจารย์ลลิตา หาญวงค์ เป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นผลกระทบทางด้านจิตใจเนื่องจากถูกนำข้อมูลส่วนบุคคลมาเผยแพร่ ด่าประจาน ดูหมิ่นต่าง ๆ นา ๆ ข่มขู่ คุกคาม จนกระทั่งเกิดปัญหาทางด้านสุขภาพกับอาจารย์ลลิตา ได้แก่ มีอาการสับสนเวียนศีรษะ โรคเครียดสะสม ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่น่าไปสู่เนื้องอกในกระเพาะอาหารได้ และ ยังทำให้เกิดผลกระทบในการใช้ชีวิตประจำวันของอาจารย์ลลิตา เนื่องจากเมื่อมีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลแล้วขู่ว่าจะทำร้าย ทำให้อาจารย์ต้องคอยระมัดระวังอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะไปไหนเพราะข้อมูลของอาจารย์ถูกนำมาโพสต์เพื่อให้ผู้ที่มีแนวคิดที่ต่างกันกลั่นแกล้ง ซึ่งหากเป็นความขัดแย้งทางแนวคิดที่รุนแรงมากกว่านี้ก็อาจส่งผลให้มีการทำร้ายร่างกายกันเกิดขึ้นจริงก็เป็นได้ และ ผลกระทบทางด้านการทำงานเนื่องจากการกระทำดังกล่าวทำให้อาจารย์ทนไม่ไหวต้องลาออกเพื่อไปทำงานที่มหาวิทยาลัยอื่น ฉะนั้นแล้วหากเรายังไม่ปล่อยให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ต่อไป โดยไม่มีกฎหมายสำหรับป้องกันและลงโทษผู้กระทำความผิด ก็จะทำให้บุคคลไม่มีอิสระในการแสดงความคิดเห็น เช่นเดียวกับคดีของก้านธูป เพราะเมื่อความคิดเห็นของเราดันไปไม่ตรงกับกลุ่มที่มีแนวคิดอีกแนวคิดหนึ่งก็จะเกิดการทำร้ายอีกฝ่ายกันเกิดขึ้นโดยวิธี Doxing ลองคิดภาพหากไม่มีใครกล้าแสดงความคิดเห็นใด ๆ ในสังคมเนื่องจากเกรงว่าจะถูกทำร้ายจากอีกฝ่าย สังคมก็จะไม่มีการถกเถียง ไม่มีการพัฒนา ประเทศชาติก็จะย่ำอยู่กับที่ไม่ไปไหน

จากที่ได้วิเคราะห์มาใน 5 คดี ข้างต้น จะเห็นได้ชัดว่าการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้นเป็นอาวุธที่สำคัญ ในการนำมาเป็นเครื่องมือในการลงโทษทางสังคมสำหรับผู้มีความเห็นต่างทางความคิดไม่ว่าจะเป็นเรื่องใหญ่ในเรื่องทางการเมือง ประเด็นทางด้านสถาบันกษัตริย์ หรือแม้แต่แค่ประเด็นเรื่องเล็กน้อยเกี่ยวกับระบบการรับน้องโหดส์ ซึ่งเราจะเห็นว่าการลงโทษทางสังคมนั้นทำง่ายมากโดยวิธีการ Doxing เพียงแค่ใช้ข้อมูลส่วนบุคคล และ โซเชียลมีเดีย จากนั้นก็ใช้แค่ปลายนิ้วมือพิมพ์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ที่มีแนวคิดต่างกับตนเองลงโซเชียลมีเดีย เพื่อให้กลุ่มคนที่มีแนวคิดเช่นเดียวกับตนเองลงโทษผู้ที่เห็นต่างกับตน แม้จะเป็นวิธีที่ง่ายแต่ผู้ที่ถูกกระทำนั้นได้รับผลเสียเป็นอย่างมากไม่ว่าจะเป็นทางด้านจิตใจ สุขภาพ หน้าทีการทำงาน หรือแม้แต่ทางด้านเนื้อตัวร่างกาย ชีวิตความเป็นอยู่ อีกทั้งยังเป็นการสร้างรอยร้าวในสังคมที่มีอยู่แล้วนั้นให้กว้างขึ้นอีกด้วย โดยในต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นประเทศสิงคโปร์

อเมริกา ฮองกง ต่างก็ให้ความสำคัญกับการป้องกันไม่ให้เกิดการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) โดยได้มีการตรากฎหมายที่เอาไว้งโฆษสำหรับผู้ที่ทำการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ทั้งนี้ก็เพื่อป้องกันความขัดแย้งภายในบ้านเมือง เช่น เขตปกครองพิเศษฮองกงมีการประท้วงเรียกร้องประชาธิปไตยที่รุนแรงกว่าประเทศไทย หลายเท่าจึงมักใช้วิธีการ Doxing ในการโจมตีผู้มีจุดยืนทางการเมืองที่แตกต่างกัน หรือ ประเทศอเมริกาก็มีความขัดแย้งทางด้านสีผิวอย่างรุนแรง และ เพื่อป้องกันการแค้นกันในเรื่องส่วนตัว เช่น ในประเทศอเมริกาก็มีการนำข้อมูลส่วนบุคคลของอดีตภริยามาเปิดเผยเพื่อให้ถูกคุกคาม หรือ ในเขตปกครองพิเศษฮองกงก็มีการนำข้อมูลส่วนบุคคลของอดีตแฟนมาเปิดเผยเพื่อหวังจะให้ถูกคุกคามจนสุดท้ายผู้ที่การ Doxing ถูกพิพากษาให้จำคุก 8 เดือน ฉะนั้นแล้วประเทศไทยก็ควรจะต้องมีมาตรการในการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เพื่อที่จะสามารถนำมาใช้ลงโทษผู้ที่กระทำความผิดทั้ง 5 คดี ที่กล่าวมานี้ หรือ คดีอื่น ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคตซึ่งคดีอื่นในอนาคตอาจจะไม่จบแค่การข่มขู่หรือทำร้ายร่างกาย แต่อาจจะนำไปสู่ความเสียหายต่อชีวิตหรือความเสียหายที่ร้ายแรงกว่าที่จะขาดคิดก็เป็นได้

4.3 หน่วยงานที่ใช้บังคับกฎหมายในการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

ในเขตปกครองพิเศษฮองกง การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ถูกบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดภายใต้ The Personal Data (Privacy) Amendment Ordinance 2021 ซึ่งฮองกงได้มีการตั้งหน่วยงานอิสระขึ้นโดยเพื่อกำกับดูแลและบังคับใช้กฎหมาย Personal Data (Privacy) Ordinance โดยเฉพาะ ซึ่งเรียกว่า Office of the Privacy Commissioner for Personal Data (PCPD) ซึ่งหน่วยงาน PCPD นี้มีหน้าที่ต่าง ๆ มากมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนชาวฮองกง ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดนโยบายและขั้นตอนการดำเนินงานเพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติของกฎหมาย ดำเนินการสอบสวนเพื่อหาผู้กระทำความผิดมาลงโทษเมื่อเห็นเอง หรือ เมื่อมีผู้ร้องทุกข์ และ ยังมีอำนาจในการรวบรวมพยานหลักฐานต่าง ออกหมาย เป็นต้น¹⁴¹

ในประเทศสิงคโปร์ การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ถูกบัญญัติไว้ว่าเป็นความผิดภายใต้ Protection from Harassment Act 2014 ได้มีการตั้งหน่วยงานได้แก่ Protection from Harassment Court (PHC) ซึ่งถือเป็นศาลใหม่ที่ตั้งมาเป็นการเฉพาะ เพื่อคุ้มครองและจัดการกับปัญหาการคุกคามไม่ว่าจะบนโลกออนไลน์หรือภัยคุกคามอื่น ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะช่วยให้กระบวนการทางศาลเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวมีความคล่องตัว ช่วยเหลือให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาได้โดยง่าย สะดวก และรวดเร็วยิ่งขึ้น ส่วนในการดำเนินคดีอาญานั้นก็ยังคงเป็นไปตามปกติคือผู้เสียหายร้องทุกข์ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจแล้วส่งเรื่องให้พนักงานอัยการดำเนินคดี แต่หากเจ้าหน้าที่ตำรวจตัดสินใจไม่ส่งเรื่องให้

¹⁴¹ 'About PCPD' (PCPD) <https://www.pcpd.org.hk/english/about_pcpd/about.html> สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2566.

พนักงานอัยการดำเนินคดีผู้เสียหายก็ยังมีโอกาสดำเนินคดีอาญาอยู่โดยยื่นคำร้องถึงผู้พิพากษาผ่านแบบฟอร์มออนไลน์และหากผู้พิพากษาเห็นว่าเหตุควรฟ้องก็อาจดำเนินการออกหมายเรียกผู้กระทำความผิดมาเพื่อให้ผู้เสียหายฟ้องเองหรือตั้งทนายความฟ้องเองก็ได้¹⁴²

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐแคลิฟอร์เนีย และ มลรัฐออริโชน่า การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ไม่ได้มีการบัญญัติไว้เป็นกฎหมายพิเศษ แต่ได้เพิ่มความผิดดังกล่าวไว้ในประมวลกฎหมายอาญาของแต่ละมลรัฐ ทำให้ไม่มีการตั้งหน่วยงานที่ใช้บังคับกฎหมายในการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ไว้เป็นพิเศษอย่างเช่น เขตปกครองพิเศษฮ่องกง และ ประเทศสิงคโปร์

ในส่วนของประเทศไทย เมื่อการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลทางอินเทอร์เน็ตโดยคอมพิวเตอร์ จึงควรอยู่ในการกำกับดูแลของ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เช่นเดียวกับความผิดที่เกี่ยวข้องของคอมพิวเตอร์ความผิดอื่นตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 เพื่อที่จะสามารถบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ เพื่อที่จะสามารถควบคุมจัดเนื้อหาข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างเหมาะสมควรให้เจ้าหน้าที่มีอำนาจต่าง ๆ เช่น

(1) อำนาจสั่งให้ผู้ให้บริการแพลตฟอร์มคอมพิวเตอร์ เช่น Facebook Twitter หรือ Webboard ต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็น Pantip Sanook ฯลฯ ส่งข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่ทำการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่น เพื่อเป็นประโยชน์ในการสอบสวน

(2) อำนาจในการตรวจสอบและเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ หรือ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ เพื่อใช้เป็นพยานหลักฐาน หรือ สืบสวนเพื่อหาตัว ผู้ที่ทำการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นมารับโทษ

(3) อำนาจในการสั่งระงับการทำให้แพร่หลาย หรือ ลบ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นออกจากระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อป้องกันข้อมูลส่วนบุคคลให้กระจายออกไปจนยากแก่การแก้ไข

โดยอำนาจดังกล่าวข้างต้นนั้น ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 บัญญัติให้อยู่ภายใต้อำนาจของกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนและสอบสวนของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พร้อมทั้งบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนไม่ให้ความร่วมมือ

หน่วยงานที่สำคัญอีกหน่วยงานหนึ่งในการใช้บังคับกฎหมายในการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) คือ ตำรวจสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมทางเทคโนโลยี เนื่องจากตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2563

¹⁴² ‘Guide to the Protection from Harassment Court in Singapore’ (singaporelegaladvice, 2022) <<https://singaporelegaladvice.com/law-articles/protection-from-harassment-court-singapore/>> สืบค้นเมื่อ 4 กรกฎาคม 2566.

นั้น ได้มีการกำหนดให้ตำรวจสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมทางเทคโนโลยีมีอำนาจ ดำเนินการเพื่อป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยีได้ทั่วราชอาณาจักร และ ยังมีอำนาจในการปฏิบัติงานตามกฎหมายว่าด้วย การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ไม่ว่าจะเป็นการสืบสวนสอบสวนโดยการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและเครื่องมือพิเศษต่าง ๆ ดังนั้นแล้วจึงควรให้กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม กับ ตำรวจสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมทางเทคโนโลยี เป็นหน่วยงานที่ใช้บังคับกฎหมายในการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เพื่อไม่ให้หลายหน่วยงานมีอำนาจ บังคับแก่เอกชนจนเกินไป จนเกิดการใช้อำนาจที่ทับซ้อนกัน แล้วนำไปสู่การละเมิดสิทธิเสรีภาพของเอกชน

4.4 เปรียบเทียบมาตรการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

ตารางที่ 4.2 กฎหมายต่างประเทศที่ใช้บังคับกับ การ Doxing

ประเทศ สิงคโปร์	Protection from Harassment Act (POHA) 2014	<p>ความผิด มาตรา 3 (c) ผู้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล โดยมีเจตนาให้ผู้ นั้นถูกล่วงละเมิด ถูกคุกคาม หรือได้รับความเสียหาย</p> <p>อัตราโทษ ปรับ 5,000 SGD (ประมาณ 120,000 บาท) หรือ จำคุกไม่ เกิน 6 เดือน หรือ ทั้งจำทั้งปรับ</p>
		<p>ความผิด มาตรา 5 (1A) บัญญัติ ผู้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล โดยมี เจตนาให้ได้รับการกระทำที่รุนแรงโดยผิดกฎหมาย หรือ โดยรู้หรือมี เหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาที่จะอำนวยความสะดวกให้เกิดความ เสียหายต่อบุคคลนั้น</p> <p>อัตราโทษ ปรับ 5,000 SGD (ประมาณ 120,000 บาท) หรือ จำคุกไม่ เกิน 12 เดือน หรือ ทั้งจำทั้งปรับ</p>
		<p>บทเพิ่มโทษ มาตรา 8 กระทำความผิดซ้ำตาม มาตรา 3 (c) ปรับไม่ เกิน 10,000 SGD หรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ หรือ กระทำความผิดซ้ำตาม มาตรา 5 (1A) ปรับไม่เกิน 10,000 SGD หรือ จำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>
ประเทศ อเมริกา	The California Penal Code มาตรา 653.2	<p>ความผิด ผู้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้บุคคลอื่นกลัว หรือ ได้รับ อันตรายทางกาย บาดเจ็บ หรือ ถูกล่วงละเมิด</p> <p>อัตราโทษ จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 1000 USD (ประมาณ 35,000 บาท) หรือ ทั้งจำทั้งปรับ</p>
	Arizona criminal code Section 13- 2916	<p>ความผิด ผู้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้บุคคลอื่น ได้รับความ หวาดกลัว ข่มขู่ คุกคาม หรือ ถูกใช้กำลังประทุษร้าย หรือ ได้รับ บาดเจ็บ</p> <p>อัตราโทษ จำคุกไม่เกิน 6 เดือน และ ปรับไม่เกิน 2,500 USD (ประมาณ 90,000 บาท)</p>

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

<p>เขตปกครองพิเศษฮ่องกง</p>	<p>The Personal Data (Privacy) Amendment Ordinance 2021</p>	<p>ความผิด มาตรา 64(1) ผู้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินหรือทรัพย์สินหรือทำให้สูญเสียเงินหรือทรัพย์สิน</p> <p>อัตราโทษ จำคุกสูงสุด ไม่เกิน 5 ปี และ ปรับไม่เกิน 1,000,000 HKD (ประมาณ 4 ล้านบาท)</p> <hr/> <p>ความผิด มาตรา 64(A) ผู้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้เกิดอันตราย หรือ กระทำโดยประมาทจนน่าจะเกิดอันตราย</p> <p>อัตราโทษ จำคุกสูงสุด ไม่เกิน 2 ปี และ ปรับไม่เกิน 100,000 HKD (ประมาณ 400,000 บาท)</p> <hr/> <p>ความผิด มาตรา 64(C) ผู้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้เกิดอันตราย หรือ กระทำโดยประมาทจนน่าจะเกิดอันตรายใด ๆ และเป็นเหตุให้เกิดอันตราย</p> <p>อัตราโทษ จำคุกสูงสุด ไม่เกิน 5 ปี และ ปรับไม่เกิน 1,000,000 HKD (ประมาณ 4 ล้านบาท)</p>
<p>ประเทศเนเธอร์แลนด์</p>	<p>กฎหมายบังคับกับการ Doxing อยู่ในขั้นตอนการร่างกฎหมาย</p>	<p>ความผิด ผู้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อสร้างความหวาดกลัวหรือสร้างความไม่สะดวกอย่างร้ายแรง หรือ ช่วยเหลือผู้อื่นก่อให้เกิดอันตราย</p> <p>อัตราโทษ จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ ปรับไม่เกิน 9,000 Euro (ประมาณ 350,000 บาท)</p>

ตารางที่ 4.3 กฎหมายของประเทศไทยที่อาจนำมาใช้บังคับกับการ Doxing ได้

<p>ประมวลกฎหมายอาญา</p>	<p>ความผิด มาตรา 322 ผู้เปิดเผยเอกสาร ซึ่งปิดผนึกของผู้อื่น เพื่อนำข้อความออกเปิดเผย</p> <p>อัตราโทษ จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>ความผิด มาตรา 323 ผู้ได้ความลับของผู้อื่นโดยเหตุเป็นเจ้าพนักงาน หรือประกอบอาชีพฯ เปิดเผยความลับนั้นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหาย</p> <p>อัตราโทษ จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>ความผิด มาตรา 326 ผู้ได้ใส่ความผู้อื่นต่อบุคคลที่สาม ทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น เกลียดชัง</p> <p>อัตราโทษ จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>ความผิด มาตรา 287 ผู้ใดทำให้แพร่หลาย ซึ่งเอกสาร รูปภาพ รูปถ่าย อันลามก</p> <p>อัตราโทษ จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>
<p>พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562</p>	<p>ความผิด มาตรา 79 ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ได้รับความยินยอม โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง</p> <p>อัตราโทษ จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 500,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p> <p>ความผิด มาตรา 80 ผู้ล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ แล้วนำไปเปิดเผยแก่ผู้อื่น</p> <p>อัตราโทษ จำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 500,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

พระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560	ความผิด มาตรา 14 (4) ผู้นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ ที่มีลักษณะลามก และ ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ อัตราโทษ จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
พระราชบัญญัติข้อมูล ข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540	ความผิด มาตรา 24 หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลมิได้ เจ้าพนักงานผู้ฝ่าฝืน มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 อัตราโทษ จำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี หรือปรับตั้งแต่ 20,000 บาทถึง 200,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

จากตารางที่ 1.2 กฎหมายของต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นประเทศสิงคโปร์ อเมริกา ฮองกง ต่างมีกฎหมายที่ใช้เป็นมาตรการทางอาญาในการป้องกันการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing)

โดยประเทศสิงคโปร์ ได้ตรา Protection from Harassment Act (POHA) 2014 ขึ้น เพื่อใช้ลงโทษผู้ที่เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล โดยมีเจตนาให้ผู้อื่นถูกล่วงละเมิด ถูกคุกคาม หรือได้รับความเสียหายตลอดจน เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลโดยมีเจตนาที่จะอันวยความสะดวกให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลนั้น ซึ่งอัตราโทษปรับนั้นค่อนข้างรุนแรงโดยหากเทียบเป็นเงินไทยก็ประมาณ 120,000 บาท และ โทษจำคุกสูงสุดไม่เกิน 12 เดือน อีกทั้งกฎหมายดังกล่าวยังได้มีมาตราที่ป้องกันผู้ที่เคยกระทำความผิดมาแล้วครั้งหนึ่งโดยกฎหมายจะเพิ่มโทษสำหรับผู้ที่เคยกระทำความผิดแล้วซ้ำไปอีกเป็นเท่าตัว

ส่วนประเทศอเมริกาในส่วนของมลรัฐแคลิฟอร์เนีย และ อริโซนา มีความแตกต่างกับประเทศสิงคโปร์ ตรงที่ไม่ได้ตรากฎหมายออกมาใหม่โดยเฉพาะ แต่ได้แก้ไขกฎหมายอาญาของมลรัฐตนเองซึ่งได้แก่ The California Penal Code และ Arizona criminal code ให้มีบทบัญญัติที่สามารถลงโทษผู้ที่เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น เพื่อให้บุคคลอื่น ได้รับความหวาดกลัว ข่มขู่ คุกคาม หรือ ถูกใช้กำลังประทุษร้าย หรือ ถูกล่วงละเมิด ซึ่งโทษจำคุกก็จะไม่เกิน 1 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 90,000 บาท

ในส่วนของเขตปกครองพิเศษฮ่องกง ก็ได้ตรากฎหมายใหม่ขึ้นมาเช่นเดียวกับประเทศสิงคโปร์ คือ The Personal Data (Privacy) Amendment Ordinance 2021 เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประชากรในประเทศโดยเฉพาะ โดยได้บัญญัติลงโทษผู้ที่เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น เพื่อให้บุคคลอื่นเกิดอันตราย และ ฮ่องกงได้มีบทบัญญัติที่ต่างจากประเทศอื่นตรงที่ได้มีบทบัญญัติลงโทษผู้ที่เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่น เพื่อให้ตนได้มาซึ่งเงินหรือทรัพย์สิน หรือทำให้ผู้อื่นสูญเสียเงินหรือทรัพย์สินด้วย โดยอัตราโทษของเขตปกครองพิเศษฮ่องกงนั้น ค่อนข้างจะรุนแรงกว่าประเทศอื่น คือโทษสูงสุดนั้นคือ จำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือ ปรับไม่เกิน 4,000,000 บาท

เราจะเห็นได้ว่าในต่างประเทศโทษได้กำหนดโทษจำคุก และ โทษปรับไว้ค่อนข้างสูงเพื่อลงโทษ การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) แต่ประเทศไทยนั้น ยังไม่มีมาตรการทางอาญาที่จะมาใช้ในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ ผู้อื่น (Doxing) ได้ในทุกกรณีเหมือนต่างประเทศ แต่มีเพียงแค่มาตรการทางอาญาเพียงไม่กี่มาตราที่สามารถใช้ ลงโทษได้ เช่น การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นข้อมูลที่ถูกปิดผนึกไว้ หรือ ข้อมูลที่เป็นความลับ หรือ ข้อมูล ที่มีลักษณะลามกอนาจาร หรือ ไม่มีบทบัญญัติที่ใช้ลงโทษผู้เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลแต่จะลงโทษผู้ที่ได้ผู้นั้น ต้องมีสถานะที่แตกต่างจากประชาชนปกติทั่วไป เช่น เป็นเจ้าพนักงาน หรือ เป็นผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล

บทที่ 5

บทสรุป และ ข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) คือ การค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลที่อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหาย ซึ่งการกระทำดังกล่าวมีลักษณะเป็นอาชญากรรมทางไซเบอร์ (Cyber Crime) เนื่องจากการใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรม อีกทั้งยังเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนถึงสิทธิในความเป็นส่วนตัว (Rights of Privacy) ซึ่งได้แก่ข้อมูลส่วนบุคคล และ ผลของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้น ทำให้สิทธิความเป็นส่วนตัวของประชาชน และ สังคม ถูกกระทบกระเทือน ฉะนั้นแล้วในหลาย ๆ ประเทศ จึงใช้มาตรการทางอาญาในการบังคับไม่ให้ประชาชนในประเทศกระทำการ Doxing

ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่ให้ความสำคัญในสิทธิส่วนบุคคลเป็นอย่างมาก โดยมีกฎหมาย PERSONAL DATA PROTECTION ACT 2012 เพื่อคุ้มครองการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจ จากบริษัทหรือองค์กรธุรกิจที่มีการรวบรวมเก็บและนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้โดยมิชอบแล้ว แต่ประเทศสิงคโปร์ก็ยังตระหนักถึงการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไปเผยแพร่บนพื้นที่ออนไลน์โดยมีเจตนาให้เจ้าของข้อมูลถูกคุกคามอยู่ เนื่องจากประเทศสิงคโปร์มีความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมและมักมีการนำเทคโนโลยีไปใช้เป็นช่องทางในการกระทำความผิดหรือการก่ออาชญากรรมรูปแบบใหม่ ๆ อยู่เสมอ เช่น การคุกคามทางไซเบอร์ การกระทำความผิดทางเพศ อาชญากรรมส่งต่อภาพลามกอนาจาร การติดตามทางไซเบอร์ การข่มขู่ว่าจะเผยแพร่ ภาพอนาจารของบุคคลอื่น และการ Doxing เป็นต้น ดังนั้นประเทศสิงคโปร์จึงได้มีการแก้ไขกฎหมาย Protection from Harassment Act (POHA) ของสิงคโปร์ฉบับนี้มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2563 ที่ผ่านมา โดยมองว่าข้อมูลส่วนบุคคลไม่ควรถูกเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ตไม่ว่าจะมีเจตนาอย่างไรเนื่องจากข้อมูลเหล่านั้นจะมีอยู่ในพื้นที่อินเทอร์เน็ตตลอดไปและอาจเป็นช่องทางให้นำข้อมูลส่วนบุคคลนั้นไปใช้กระทำผิดได้ในอนาคตต่อไปได้ ซึ่งการแก้ไขกฎหมาย Protection from Harassment Act (POHA) นี้ของสิงคโปร์ถือเป็นการให้ความชัดเจนของการกำหนดให้การกระทำในลักษณะ Doxing เป็นความผิดตามกฎหมาย ทั้งนี้กฎหมาย Protection from Harassment Act (POHA) นอกจากการแก้ไขปัญหา Doxing ในสิงคโปร์ แล้วก็ยังป้องกันพฤติกรรม Cyber-bullying ที่มีเพิ่มขึ้นด้วย โดยมองว่าการ Cyber-bullying จะเปลี่ยนสภาพจากการกลั่นแกล้งทางกายภาพไปสู่การกลั่นแกล้งทางอินเทอร์เน็ตโดยที่ไม่จำเป็นต้องเปิดเผยตัวตนและไม่มีการเผชิญหน้าทางกายภาพ เนื่องจากการกลั่นแกล้งทางอินเทอร์เน็ตสามารถทำได้โดยง่าย สะดวก รวดเร็ว เผยแพร่เป็นวงกว้าง มีระยะเวลายาวนาน และอาจถูกใช้เป็นเครื่องมือในการขู่ข่ม ปลุกปั่น ให้เกิดความรุนแรง ในสังคมได้

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเป็นอย่างมาก และยังเป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสูง มีการใช้โซเชียลมีเดียมากเป็นลำดับต้นๆ ของโลก โดยโซเชียลมีเดียต่าง ๆ ที่ใช้กันบนโลกใบนี้ ไม่ว่าจะเป็น Facebook Twitter Instagram ต่างก็มีต้นกำเนิดมาจากประเทศสหรัฐอเมริกาทั้งสิ้น เมื่อมีการใช้โซเชียลมีเดียมากก็มักจะทำให้เกิดปัญหาที่ตามมาเสมอ โดยมีการคุกคามทางโซเชียลมีเดียเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะการ Doxing ที่ส่วนใหญ่จะนำไปสู่การกระทำความผิดอาญาเสมอ โดยประเทศสหรัฐอเมริกามีกฎหมายที่พนักงานอัยการใช้เป็นหลักในการตั้งข้อหากับผู้กระทำความผิดด้วยการ Doxing ซึ่งได้แก่ ข้อบัญญัติของรัฐบาลกลาง 18 US Code § 119 อีกทั้งแต่ละมลรัฐก็มีความตราการบังคับทางอาญาเกี่ยวกับการ Doxing ที่ต่างกันออกไป โดยมลรัฐแคลิฟอร์เนียเห็นว่าการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น หรือ การ Doxing นั้นถือเป็นอาชญากรรม แต่ไม่ได้มีการบัญญัติกฎหมายใหม่แยกต่างหากจากกฎหมายอาญาในการลงโทษผู้กระทำการ Doxing อย่างเช่นประเทศสิงคโปร์ แต่ The California Penal Code (ประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย) ได้มีมาตรา 653.2 ที่บัญญัติขึ้นมาเพื่อทำให้การสื่อสารทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มีเจตนาให้ผู้อื่นได้รับความกลัวนั้นถือเป็นอาชญากรรม เพื่อความปลอดภัยผู้ถูกคุกคาม หรือครอบครัวที่ใกล้ชิดของผู้ถูกคุกคาม ซึ่งมีองค์ประกอบความผิดที่สามารถใช้ลงโทษผู้กระทำการ Doxing ได้ ดังนั้น มลรัฐแคลิฟอร์เนียจึงใช้ The California Penal Code มาตรา 653.2 ในการลงโทษผู้กระทำการ Doxing ส่วนมลรัฐแอริโซนา ก็เป็นอีกมลรัฐที่มองว่าการ Doxing นั้น ควรเป็นอาชญากรรม จึงบัญญัติ มาตรา 13-2916 ของ ประมวลกฎหมายอาญาของมลรัฐแอริโซนา เพื่อลงโทษผู้กระทำการ Doxing

เขตปกครองพิเศษฮ่องกง ซึ่งเป็นประเทศที่มีการใช้ แพลตฟอร์มโซเชียลมีเดีย ในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นจำนวนมาก เนื่องจากปัญหาทางการเมือง ดังนั้น รัฐบาลฮ่องกงจึงได้ออกกฎหมาย The Personal Data (Privacy) Amendment Ordinance 2021 เพื่อเป็นมาตรการทางอาญาในการลงโทษบุคคลที่เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เพื่อป้องกันอันตรายและความเป็นส่วนตัวของประชาชนและมีแนวโน้มที่จะเกิดปัญหามากขึ้นเรื่อย ๆ

ประเทศเนเธอร์แลนด์ แม้ยังไม่ได้มีมาตรการทางอาญาสำหรับการการลงโทษในความผิดที่เกี่ยวกับการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) แต่รัฐสภาของเนเธอร์แลนด์ก็ได้มีการเสนอความเห็นเพื่อให้มีการดำเนินมาตรการทางอาญากับผู้กระทำความผิดในรูปแบบ Doxing และมีแนวโน้มที่จะชนะเสียงข้างมากในรัฐสภาเนเธอร์แลนด์

ประเทศไทยนั้น แม้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และ พุทธศักราช 2560 จะได้บัญญัติให้ความคุ้มครองถึงสิทธิความเป็นส่วนตัวไว้ ซึ่งรวมถึงสิทธิความเป็นส่วนตัวในข้อมูลส่วนบุคคลด้วย แต่ประเทศไทยกลับเพิ่งมีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเมื่อปี 2562 ซึ่งจะเริ่มใช้ในปี 2565 และกฎหมายอาญาที่คุ้มครองทางกฎหมายคุ้มครองถึงสิทธิความเป็นส่วนตัวนั้นก็มีอยู่แค่ 3 มาตรา ในลักษณะ 11 ความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพและชื่อเสียง หมวด 2 ความผิดฐานเปิดเผยความลับ ซึ่งมีการบัญญัติไว้ตั้งแต่ปี 2499

สำหรับพฤติกรรมการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น หรือ การ Doxing นั้น ประเทศไทยยังไม่เป็นที่รู้จักดี และ ยังไม่เข้าใจถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการ Doxing เราจึงพบการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นในโซเชียลมีเดียอยู่เสมอๆ อีกทั้งประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่บัญญัติขึ้นมาเพื่อใช้กับการ Doxing โดยเฉพาะเหมือนประเทศสิงคโปร์ และ เขตปกครองพิเศษฮ่องกง และ ประเทศอเมริกา หรือ ยังไม่มีการเสนอกฎหมายให้การ Doxing เป็นความผิดอาญา เหมือนประเทศเนเธอร์แลนด์

กฎหมายอาญาไทยที่พอจะนำมาใช้บังคับเกี่ยวกับพฤติกรรมการ Doxing ได้แก่

(1) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 323 จะใช้เป็นมาตรการทางอาญาเพื่อบังคับการ Doxing ได้ก็ต่อเมื่อผู้ทำการ Doxing เป็นบุคคลที่มีหน้าที่หรืออาชีพที่กฎหมายระบุไว้ และ ข้อมูลส่วนบุคคลที่ถูกเปิดเผยนั้นเป็นความลับของผู้อื่น ซึ่งผู้ทำการ Doxing ได้ล่วงรู้หรือได้มาเพราะเหตุที่ได้มีหน้าที่หรืออาชีพตามที่กฎหมายกำหนด

(2) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 จะใช้เป็นมาตรการทางอาญาเพื่อบังคับการ Doxing ได้ก็ต่อเมื่อ การ Doxing นั้น มีลักษณะเป็นการหมิ่นประมาทโดยการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลที่กระทบเกียรติของบุคคลไม่ใช่ข้อมูลส่วนบุคคลอะไรก็ได้ และทำให้ผู้อื่นนั้นเดือดร้อนเสียหายโดยเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง อีกทั้งมาตรานี้คุ้มครองทางกฎหมายมุ่งคุ้มครอง เกียรติ ไม่ใช่ สิทธิความเป็นส่วนตัว หรือ ข้อมูลส่วนบุคคล

(3) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 จะใช้เป็นมาตรการทางอาญาเพื่อบังคับการ Doxing ได้ก็ต่อเมื่อ ผู้ทำการ Doxing เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติโดยไม่ชอบทำการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ได้รับยินยอมจากเจ้าของข้อมูล ตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 มาตรา 24 ดังนั้นมาตรานี้จึงใช้ลงโทษผู้กระทำการ Doxing ได้เฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารของทางราชการที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของคนอื่น

(4) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 164 จะใช้เป็นมาตรการทางอาญาเพื่อบังคับการ Doxing ได้ก็ต่อเมื่อ ผู้ทำการ Doxing เป็นเจ้าพนักงานผู้รู้หรืออาจรู้ความลับในราชการและกระทำการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นความลับในราชการให้ผู้อื่นล่วงรู้ความลับนั้น ดังนั้นมาตรานี้จึงใช้ลงโทษผู้กระทำการ Doxing ได้เฉพาะเจ้าหน้าที่ผู้รู้หรืออาจรู้ข้อมูลส่วนบุคคลที่เป็นความลับในราชการเท่านั้น

(5) ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ประกอบความผิดอาญาของผู้อื่น จะใช้เป็นมาตรการทางอาญาเพื่อบังคับการ Doxing ได้ต่อเมื่อ ผู้ทำการ Doxing เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล และการเปิดเผยนั้นเป็นการสนับสนุนให้ผู้อื่นกระทำความผิดอาญาแล้วผู้อื่นนั้นได้ลงมือกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล แต่หากไม่มีผู้อื่นอาศัยข้อมูลส่วนบุคคลที่ได้มีการเปิดเผยไปกระทำความผิดอาญาผู้ที่ทำการ Doxing ก็จะไม่มีความผิดเนื่องจากไม่ใช่ผู้สนับสนุนการกระทำความผิด อีกทั้งความผิดที่ใช่ลงโทษผู้กระทำการ Doxing คุ้มครองทางกฎหมายที่ไม่ได้มุ่งคุ้มครอง สิทธิความเป็นส่วนตัวของบุคคล หรือ ข้อมูลส่วนบุคคล

(6) พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 79 และ 80 จะใช้เป็นมาตรการทางอาญาเพื่อบังคับการ Doxing ได้ ก็ต่อเมื่อผู้ทำการ Doxing เป็น ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล หรือ ผู้ที่ล่วงรู้ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ เช่น ผู้ประมวลผลข้อมูลส่วนบุคคล เจ้าหน้าที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล คณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้น บุคคลทั่วไปหากทำการ Doxing ก็จะไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(7) พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) จะใช้เป็นมาตรการทางอาญาเพื่อบังคับการ Doxing ได้ก็ต่อเมื่อ การ Doxing นั้น เป็นการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลลงในระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปเข้าถึงได้ และเป็นข้อมูลที่มีลักษณะลามกเท่านั้น หากเป็นข้อมูลส่วนบุคคลอื่นก็จะไม่มีความผิดตามมาตรา

เมื่อเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้มีการพัฒนามากขึ้นเรื่อย ๆ คนใช้อินเทอร์เน็ตและโซเชียลมีเดียก็มีแนวโน้มที่มากขึ้น การกระทำผิดบนโลกออนไลน์ก็จะยิ่งมีมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามมา ไม่ว่าจะเป็นเป็นการ Cyberbullying, Cyberstalking, การแกล้งแค้นโดนใช้ภาพลามกอนาจาร, การกรรโชกทางออนไลน์ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) และ จากกฎหมายที่อธิบายมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าในปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายที่พอจะใช้ลงโทษผู้ที่ทำการ Doxing ได้อยู่บ้างแต่ไม่สามารถใช้ลงโทษการ Doxing ได้ในทุกกรณีขึ้นอยู่กับสถานะ หรือ พฤติกรรม ของผู้กระทำการ Doxing ซึ่งหากประเทศไทยยังไม่มีมาตรการทางอาญาที่เอาผิดผู้ที่ทำการ Doxing ที่ชัดเจนพอ ก็จะทำให้ประชาชนไม่ได้รับความคุ้มครองในสิทธิความเป็นส่วนตัว ดังนั้นจึงควรมีการปรับปรุงกฎหมายหรือบัญญัติกฎหมายความผิดฐานเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น เพื่อให้ประชาชนตระหนักถึงสิทธิความเป็นส่วนตัวมากขึ้นและป้องกันอาชญากรรมทางไซเบอร์ (Cyber Crime)

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากสาเหตุต่าง ๆ ที่กล่าวมาทั้งหมด การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้น จึงควรมีมาตรการบังคับทางอาญา ดังนี้

(1) เนื่องจากการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) นั้นก็มีลักษณะเป็นการก่ออาชญากรรมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการก่ออาชญากรรมซึ่งถือเป็นอาชญากรรมทางไซเบอร์ (Cyber Crime) อย่างหนึ่ง ดังนั้นจึงควรเพิ่มบทบัญญัติที่ใช้กับการ Doxing ไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มาตรา 14 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีการบัญญัติโทษทางอาญาไว้เพื่อป้องกันอาชญากรรมทางไซเบอร์ ด้วยสาเหตุดังต่อไปนี้

(1.1) เมื่อพิจารณา พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 จะเห็นว่ามาตรา 14 นั้น เป็นมาตราที่บัญญัติเอาผิดเกี่ยวกับการนำข้อมูลต่าง ๆ เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลเท็จ หรือ ข้อมูลอันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรและการก่อการร้าย หรือ ข้อมูลลามกอนาจาร ดังนั้นเมื่อการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่

ผู้อื่น (Doxing) มีลักษณะเป็นการนำเข้าสู่ข้อมูลสู่ระบบคอมพิวเตอร์เช่นเดียวกัน แต่เป็นการนำเข้าสู่ข้อมูลส่วนบุคคล จึงควรเพิ่มบทบัญญัติความผิดฐาน Doxing ไว้ใน มาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560

(1.2) เมื่อพิจารณาอัตราโทษของ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มาตรา 14 จะพบว่ามาตราดังกล่าวบัญญัติโทษความผิดไว้ คือ “ระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

สำหรับอัตราโทษจำคุกไม่เกินห้าปีนั้น เป็นอัตราโทษที่ไม่สูงเกินไป และ ไม่น้อยเกินไป ถือว่าเป็นโทษที่ได้สัดส่วนกับลักษณะความผิดของการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ที่มีผลกระทบไม่ว่าในลักษณะส่วนตัว และ กระทบต่อสังคมโดยรวมพอสมควร เนื่องจากหากผู้ที่กระทำการ Doxing เจตนาให้ผู้เสียหายถูกคุกคามอย่างร้ายแรง หรือ ได้รับอันตรายไม่ว่าจะถึงแก่ชีวิต หรือ ต่อเนื้อตัวร่างกาย หรือ เจตนาสร้างความแบ่งแยกในสังคม ก็ควรถูกลงโทษอย่างร้ายแรงถึงขนาดจำคุก 5 ปี แต่หาก ผู้ที่กระทำการ Doxing ไม่ได้เจตนาให้ผู้เสียหายถูกคุกคามอย่างร้ายแรง หรือ ให้เกิดเหตุร้าย หรือ กระทำไปด้วยความคึกคะนอง ศาลก็สามารถใช้ดุลพินิจลงโทษเพียงใดก็ได้ ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการข่มขู่ไม่ให้ผู้ที่กระทำความผิดนั้น กระทำความผิดซ้ำอีก และ ยังเป็นการยับยั้งไม่ให้ผู้ที่กำลังคิดจะกระทำความผิดตัดสินใจลงมือกระทำความผิด

สำหรับอัตราโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทนั้น เงินจำนวนหนึ่งแสนบาทถือว่ามียอดอัตราโทษที่สูงพอสมควรเพื่อที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัว และ ระมัดระวังในการใช้อินเทอร์เน็ตหรือโซเชียลมีเดียมากขึ้น เพราะข้อมูลส่วนบุคคลใดหากมีการเผยแพร่ในโลกอินเทอร์เน็ตหรือโซเชียลมีเดียแล้วก็ยากที่จะทำให้ข้อมูลนั้นหายไปจากอินเทอร์เน็ตหรือโซเชียลมีเดีย ดังนั้นจึงควรกำหนดโทษปรับให้มีอัตราที่สูงเพื่อเป็นมาตรการหยุดยั้งไม่ให้มีการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่น ทั้งนี้จำนวนเงินดังกล่าวนี้ยังเทียบเท่ากับ Protection from Harassment Act (POHA) มาตรา 3 (c) ของประเทศสิงคโปร์ด้วย

ดังนั้นการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) จึงควรบัญญัติเพิ่มไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มาตรา 14 โดยบัญญัติให้การ Doxing เป็นความผิดไว้ในมาตรา 14 (5) และ แก้มตรา 14 (5) เดิมเป็นมาตรา 14 (6)

(2) เนื่องจากการ Doxing เป็นคำศัพท์ทางเทคนิคที่เกี่ยวกับอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งไม่ได้เป็นถ้อยคำที่ประชาชนทั่วไปทราบและเข้าใจกันอย่างแพร่หลาย ฉะนั้นเมื่อได้เพิ่มความผิดในการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ไว้ใน พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (5) แล้ว จึงควรกำหนดบทนิยามศัพท์สำหรับการ Doxing ให้ชัดเจนว่าไว้ในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ด้วย ว่า “การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) หมายความว่า การการค้นหาและเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นบนพื้นที่อินเทอร์เน็ตโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล โดยเฉพาะการเผยแพร่นั้น อาจสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือทำให้บุคคลอื่นได้รับ

ความเสียหาย” ทั้งนี้ก็เพื่อป้องกันปัญหาในการตีความ เนื่องจากการ Doxing นั้น ประเทศไทยยังไม่เป็นที่รู้จักดี และไม่ทราบว่ากรกระทำใดที่เป็นการ Doxing

(3) บทบัญญัติที่จะบัญญัติให้ การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) เป็นความผิดนั้น ควรกำหนดดังนี้

(3.1) องค์ประกอบภายนอกที่เป็นเรื่องของการกระทำผิดนั้น

(ก) ในส่วนลักษณะของการกระทำนั้น ควรบัญญัติเป็นลักษณะของการกระทำแบบกว้างๆ ไม่จำเป็นต้องกำหนดเป็นการเฉพาะเจาะจง โดยระบุว่า ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลเนื่องจากการเผยแพร่ข้อมูลโดยการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์นั้นสามารถกระทำได้หลากหลายวิธี

(ข) ในส่วนของวัตถุประสงค์ของการกระทำนั้น ควรบัญญัติให้มีความผิดสำหรับการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลผู้เป็นเจ้าของข้อมูลโดยไม่ได้รับความยินยอมเท่านั้น เนื่องจากหากเจ้าของข้อมูลยินยอมให้กระทำการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของตนเอง ผู้กระทำก็ไม่ควรต้องรับผิด

(ค) ในส่วนของผลของการกระทำความผิดนั้น ควรบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะเจาะจง เช่น การเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคล เป็นเหตุให้เจ้าของข้อมูลหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเจ้าของข้อมูล เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง ได้รับความเสียหายประการอื่น เนื่องจากบางกรณีผู้ที่ถูกคุกคามอาจจะไม่ใช่เจ้าของข้อมูลแต่เพียงผู้เดียว แต่รวมถึง ญาติ บิดา มารดา บุตร ด้วย ดังนั้นจึงควรบัญญัติให้ครอบคลุมถึงกรณีบุคคลที่เกี่ยวข้องข้อมูลเสียหายด้วย และ ที่สำคัญที่ต้องบัญญัติให้มีผลของการกระทำก็เพราะว่าหากการเผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลนั้นไม่สามารถทำให้เจ้าของข้อมูลเสียหายได้อย่างแน่แท้ ผู้เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลก็ไม่ควรมีความผิดและ ถือเป็นการป้องกันไม่ให้คดีเข้าสู่กระบวนการพิจารณาโดยไม่จำเป็นด้วย

(3.2) องค์ประกอบภายในของการกระทำผิดนั้น ควรกำหนด เจตนาพิเศษ ว่า เพื่อให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้รับความเสียหาย เนื่องจากการป้องกันไม่ให้ผู้ที่เผยแพร่ข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นโดยเจตนา แต่ทำไปเพื่อช่วยเหลือบุคคลอื่นหรือเจ้าของข้อมูล หรือกระทำลงไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์หรือกระทำโดยไม่มีมูลเหตุจูงใจให้เกิดความเสียหายนั้น มีความผิด

ดังนั้นจึงเสนอให้เพิ่มบทบัญญัติความผิดการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในลักษณะที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (Doxing) ใน พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (5) “นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลส่วนบุคคลของบุคคลอื่นโดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูล เพื่อให้เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลได้รับความเสียหาย อันเป็นเหตุให้เจ้าของข้อมูลหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเจ้าของข้อมูล เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง ได้รับความเสียหายประการอื่น”

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, *คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1* (พิมพ์ครั้งที่ 8, จีระชการพิมพ์ 2546).
- คณิต ฒ นคร, *กฎหมายอาญาภาคความผิด* (พิมพ์ครั้งที่ 7, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2543).
- _____, *กฎหมายอาญาภาคทั่วไป* (วิญญูชน 2543).
- ‘ฐานข้อมูลคดี - ชื่อคดี ก้านรูป’ (ilaw) <<https://freedom.ilaw.or.th/case/236>> สืบค้นเมื่อ 6 พฤษภาคม 2566.
- นคร เสรีรักษ์, *การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลข้อเสนอสำหรับประเทศไทย* (พี.เพรส. 2558).
- _____, *ความเป็นส่วนตัว ความคิด ความรู้ ความจริง และพัฒนาการเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 2, พี.เพรส. 2563).
- นัยนา เกิดวิชัย, ‘โครงการการวิเคราะห์กฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์’ (รายงานฉบับสมบูรณ์ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม 2562).
- บรรเจิด สิงคะเนติ, นนทวัชร นวตระกูลพิสุทธิ์, และเรวดี ขวัญทองยิ้ม, *ปัญหาและมาตรการทางกฎหมายในการรับรองและคุ้มครองสิทธิในความเป็นส่วนตัว* (รายงานการศึกษาวิจัยฉบับสมบูรณ์เสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ 2554).
- ‘ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน’ (Amnesty international Thailand) <<https://www.amnesty.or.th/our-work/hre/udhr/>> สืบค้นเมื่อ 9 กันยายน 2566.
- ปราโมทย์ เสริมศีลธรรม, *หลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษทางอาญา ภายใต้โครงการสนับสนุนสารสนเทศเพื่อการทำงานของสมาชิกรัฐสภา* (สำนักส่งเสริมวิชาการรัฐสภา สถาบันพระปกเกล้า 2564).
- ปิยะขวัญ ชมชื่น, ‘ความผิดเกี่ยวกับ Doxing ของสิงคโปร์’ (lawforasean, 30 มีนาคม 2563) <<https://lawforasean.krisdika.go.th/Content/View?Id=758&Type=1>> สืบค้นเมื่อ 9 กันยายน 2566.
- วีระพงษ์ บึงไกร, ‘การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540’ (วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2543).
- ฤทัย หงส์สิริ และมานิตย์ จุมปา, *คำอธิบายกฎหมายข้อมูลข่าวสารของทางราชการ* (นิติธรรม 2542).
- สาวตรี สุขศรี, *กฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์และอาชญากรรมไซเบอร์* (พิมพ์ครั้งที่ 2, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2563).
- สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของทางราชการ, *สิทธิรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน* (พิมพ์ครั้งที่ 2, สามเจริญพาณิชย์ 2549).
- ‘สิทธิมนุษยชนคืออะไร’ (Amnesty international Thailand, 15 พฤษภาคม 2561) <<https://www.amnesty.or.th/latest/blog/62/>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ‘สิทธิมนุษยชน...ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์’ (Amnesty international Thailand)
<https://www.amnesty.or.th/files/6115/5446/0373/escr_mannual_thai.pdf>
สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.
- สุพิศ ปราณีตพลกรัง, *การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล* (นิติธรรม 2563).
_____, *กฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์* (นิติธรรม 2560).
- สุรสิทธิ์ แสงวิโรจน์พัฒน์, ‘หลักเกณฑ์การกำหนดความผิดอาญาตามกฎหมายต่างประเทศ’ (มิถุนายน 2564)
2 บทบัณฑิตย.
- อัจฉริยา ชูตินันท์, *อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา* (พิมพ์ครั้งที่ 5, วิญญูชน 2566).
- อภิเดช เตปิน, ‘รูปแบบของการล่าแม่มดออนไลน์ในบริบทสังคมไทย’ (ตุลาคม 2561-มีนาคม 2562) 1
วารสารสหวิทยาการ.
- Drama-addict, ‘การล่าแม่มดเกิดขึ้นกับมวลชนทุกสีทุกฝ่ายครับ...’ (Facebook, 24 ธันวาคม 2556)
<https://www.facebook.com/DramaAdd/photos/a.411063588290.186101.141108613290/10152099760488291/?paipv=0&eav=Afb4umavWKRE1e01jvzc3ttRbxZn0yH1-tZF1oNo37rbEKNgwLecaqCnRiF3mVNf5gA&_rdr> สืบค้นเมื่อ 6 พฤษภาคม 2566.
- NT cyfence, ‘Doxxing กลั่นแกล้งออนไลน์ สู่การคุกคามในชีวิตจริง’ (cyfence, 14 กันยายน 2563)
<<https://www.cyfence.com/it-360/what-is-doxxing/>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.
- TOP NEWS LIVE, ‘ดั่งส้ม" ล่าชื่อ-ที่อยู่ คุกคามขุดยันครอบครัว ส.ว.’ (Youtube, 2566)
<<https://www.youtube.com/watch?v=hOxRzMaXdq8>> สืบค้นเมื่อ 6 พฤษภาคม 2566.
- Aaron Minc, ‘Important Online Harassment Laws in California to Know’ (minclaw, 2022)
<<https://www.minclaw.com/online-harassment-laws-california/>> สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2565.
- ‘About PCPD’ (PCPD) <https://www.pcpd.org.hk/english/about_pcpd/about.html> สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2566.
- ADI Staff Reporter, ‘Bolick’s “Doxing” Bill Signed Into Law’(arizonadailyindependent, 29 April 2021) <<https://arizonadailyindependent.com/2021/04/29/bolicks-doxing-bill-signed-into-law/>> สืบค้นเมื่อ 3 พฤษภาคม 2566.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Ambrosio Rodriguez, 'FACT OR FICTION: Doxing Someone Can Get You Arrested' (aerlawgroup, 14 March 2022) <<https://www.aerlawgroup.com/blog/fact-or-fiction-doxing-someone-can-get-you-arrested/>> สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2565.
- ANP, 'Netherlands could punish doxing with one year in prison, thousands in fines' (nltimes, 10 July 2022) <<https://nltimes.nl/2022/07/10/netherlands-punish-doxing-one-year-prison-thousands-fines>> สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2566
- 'Arizona Data Privacy Law' (centraleye) <<https://www.centraleyes.com/privacylaws/arizona/#:~:text=Arizona%20has%20a%20data%20breach,content%2C%20and%20methods%20of%20notification>> สืบค้นเมื่อ 10 ตุลาคม 2565.
- 'California Consumer Privacy Act (CCPA)' (State of California Department of Justice) <<https://oag.ca.gov/privacy/ccpa>> สืบค้นเมื่อ 3 ธันวาคม 2565.
- Conor Murray, 'U.S. Data Privacy Protection Laws: A Comprehensive Guide' (forbes, 2023) <<https://www.forbes.com/sites/conormurray/2023/04/21/us-data-privacy-protection-laws-a-comprehensive-guide/?sh=202685985f92>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2566.
- 'Criminal prosecution of harassment through the sharing of personal data' (Government of the Netherlands, 2021) <<https://www.government.nl/latest/news/2021/07/12/criminal-prosecution-of-harassment-through-the-sharing-of-personal-data>> สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2566.
- David Sun, 'Influencer accused of doxing men says she did not mean to create 'name-and-shame' group' (straitstimes, 2021) <<https://www.straitstimes.com/singapore/influencer-accused-of-doxing-after-compiling-list-of-men-on-dating-apps-to-blacklist-and>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2566.
- 'DIGITAL 2022: ANOTHER YEAR OF BUMPER GROWTH' (wearesocial) <<https://wearesocial.com/uk/blog/2022/01/digital-2022-another-year-of-bumper-growth-2/>> สืบค้นเมื่อ 16 พฤษภาคม 2565.
- 'Doxing ban likely to win Dutch parliament majority today' (nltimes) <<https://nltimes.nl/2023/02/02/doxing-ban-likely-win-dutch-parliament-majority-today>> สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2565.
- 'Doxing Offences' (PCPD) <<https://www.pcpd.org.hk/english/doxing/index.html>> สืบค้นเมื่อ 13 มีนาคม 2566.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ‘Experts Fear New Hong Kong Doxxing Law Will Punish Opposition’ (voanews, 2021)
<<https://www.voanews.com/a/experts-fear-new-hong-kong-doxxing-law-will-punish-opposition/6303205.html>> สืบค้นเมื่อ 13 มีนาคม 2565.
- Felix Tam, ‘Where Doxxing Came From and Why It Keeps Popping Up: QuickTake’ (Washingtonpost, 11 August 2020) <https://www.washingtonpost.com/business/where-doxxing-came-from-and-why-it-keeps-popping-up-quicktake/2020/07/30/18812784-d2b0-11ea-826b-cc394d824e35_story.html> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.
- ‘First Sentencing Case of the New Doxxing Offence’ (PCPD, 15 December 2022)
<https://www.pcpd.org.hk/english/news_events/media_statements/press_20221215.html> สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2566.
- Guide to Singapore’s Protection from Harassment Act (POHA)’ (Singapore legal advice, 2022)
<<https://singaporelegaladvice.com/law-articles/singapore-protection-harassment-act/>> สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2565.
- ‘Guide to the Protection from Harassment Court in Singapore’ (Singaporelegaladvice, 2022).
<<https://singaporelegaladvice.com/law-articles/protection-from-harassment-court-singapore/>> สืบค้นเมื่อ 4 กรกฎาคม 2566.
- Herbert L. Packer, *The Limits of the Criminal Sanction* (Stanford University Press 1968).
- ‘IS THIS DOXXING?’ (Ministry of Law Singapore) <https://www.mlaw.gov.sg/files/news/press-releases/2019/04/E_Doxxing_Examples.pdf> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.
- Jalelah Abu Baker, ‘When revealing a person's identity becomes a crime: What is considered doxxing?’ (channelnewsasia, 7 August 2022) <<https://www.channelnewsasia.com/singapore/doxxing-illegal-facebook-person-identity-lawyers-2858416>> สืบค้นเมื่อ 3 มิถุนายน 2565.
- James Owen, ‘Can Doxing Someone Can Get You Arrested?’ (columbuscriminaldefenseattorney, 2020) <<https://columbuscriminaldefenseattorney.com/blog/can-doxing-someone-can-get-you-arrested>> สืบค้นเมื่อ 4 พฤษภาคม 2566.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Joshua Boscaini, ‘Hong Kong protester targeted on Chinese social media platform WeChat following protest in Adelaide, ABC’ (abc 20 August 2019) <<https://www.abc.net.au/news/2019-08-20/hong-kong-protester-targeted-in-doxxing-attack-on-social-media/11429520>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.
- ‘Laws and Penalties for Doxing in Singapore (With Examples)’ (singaporelegaladvice, 2020) <<https://singaporelegaladvice.com/law-articles/laws-penalties-doxxing-singapore-examples/#distress>> สืบค้นเมื่อ 16 พฤษภาคม 2565.
- LEA MOK, ‘2 landlords arrested by Hong Kong’s privacy watchdog for allegedly doxing tenants over rental disputes’ (hongkongfp) <<https://hongkongfp.com/2023/03/09/2-landlords-arrested-by-hong-kongs-privacy-watchdog-for-allegedly-doxxing-tenants-over-rental-disputes/>> สืบค้นเมื่อ 12 พฤษภาคม 2566.
- Max Sheridan, ‘Doxxing in 2022: An Unexpectedly Widespread Cybersecurity Threat’ (SafeHome.org, 2022) <<https://www.safehome.org/family-safety/doxing-online-harassment-research/>> สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2566.
- Samuel D. Warren and Louis D.Brandeis, ‘The Right to Privacy’ (15 December 1890) 5 Harvard Law Review <<https://www.cs.cornell.edu/~shmat/courses/cs5436/warren-brandeis.pdf>> สืบค้นเมื่อ 3 พฤษภาคม 2565.
- ‘Second Reading Speech by Senior Minister of State for Law, Mr Edwin Tong on Protection from Harassment (Amendment) Bill’ (Ministry of Law Singapore, 7 May 2019) <<https://www.mlaw.gov.sg/news/parliamentary-speeches/second-reading-speech-sms-edwin-tong-poha-amendments>> สืบค้นเมื่อ 16 พฤษภาคม 2565.
- ‘Sharing personal data for the purpose of intimidation to be made a criminal offence’ (Government of the Netherlands, 28 February 2022) <<https://www.government.nl/latest/news/2022/02/28/sharing-personal-data-for-the-purpose-of-intimidation-to-be-made-a-criminal-offence>> สืบค้นเมื่อ 12 มีนาคม 2566.
- Steven Blum, ‘Doxxing White Supremacists Is Making Them Terrified’(vice, 16 August 2017) <<https://www.vice.com/en/article/7xxbez/doxing-white-supremacists-is-making-them-terrified>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ‘The Personal Data (Privacy) Ordinance’ (PCPD) <https://www.pcpd.org.hk/english/data_privacy_law/ordinance_at_a_Glance/ordinance.html> สืบค้นเมื่อ 13 กันยายน 2565.
- ‘What are human rights?’ (ohchr) <<https://www.ohchr.org/en/what-are-human-rights>> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.
- ‘What is doxxing?’ (Ministry of Law Singapore) <https://www.mlaw.gov.sg/files/news/press-releases/2019/04/D_Doxxing_General.pdf> สืบค้นเมื่อ 5 พฤษภาคม 2565.
- Yip Man, ‘Protection from Harassment Act 2014: Offences and Remedies’ (singaporelawblog, 2014) <<https://singaporelawblog.sg/blog/article/73>> สืบค้นเมื่อ 28 พฤษภาคม 2565.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – นามสกุล ศักดิกร วัฒนกุล

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2561 - เนติบัณฑิตไทย รุ่น 71
พ.ศ. 2555 - นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประสบการณ์ทำงาน

- บริษัท ธนาकारกรุงไทย จำกัด (มหาชน)